

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N171

10 de febrer de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Els alts directius de TMB ingressen 350.000 euros del fons de pensió

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Juan Murcia i Miguel Bonilla –caps de personal i d'explotació– han aconseguit recaptar aquests diners amb unes nòmines de més de 7.000 euros mensuals

Els Boixos Nois detinguts desallotjaven cases okupades amb la complicitat dels Mossos

Un grup de *matons* vinculat als Boixos Nois va desallotjar una casa okupada del carrer Benavent de Barcelona mentre els policies s'ho miraven sense fer res

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Les sospites inicials s'ha acabat confirmant. Els grups de *matons*

organitzats que desallotjaven amb brutalitat cases okupades a les ordres d'empreses immobiliàries estan vinculats als Boixos Nois. Així

ho han confirmat fonts del Departament d'Interior citades per l'Agència Catalana de Notícies. En alguns d'aquests incidents, els *matons* van ser

identificats pels policies, però l'actuació no va anar més enllà, tot i que les habitants de les cases havien denunciat agressions i amenaces.

L'edifici que acull la nova Rimaia és propietat d'una nissaga que viu de l'especulació

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

La saga familiar Guerrero Gilabert, sota la denominació d'una nebulosa d'empreses immobiliàries, controla nombrosos edificis abandonats i terrenys afectats per plans urbanístics.

L'Ajuntament de Palma es nega a enderrocar un monument franquista

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

L'exèrcit d'Israel deté il·legalment dues activistes a Palestina

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

La tarragonina Ariadna Jové i l'australiana Bridgette Chappel van ser detingudes il·legalment i posteriorment alliberades. Ara esperen el judici i no poden entrar als territoris ocupats.

Ocupació militar encoberta a Haití després del sisme

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

La UE paga al Marroc els drets de pesca al Sàhara

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

La nova llei del cinema enceta un debat

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

, estirant del fil

HAITÍ • EL PAÍS, SEGONS L'ONU, REGISTRA 150.000 PERSONES MORTES, 250.000 FERIDES I 1.100.000 SENSE CASA

Els EUA imposen el neoliberalisme a l'economia i el govern d'un Haití devastat

Per cada dòlar invertit en ajuda contra les conseqüències del terratrèmol, se n'han invertit deu a les operacions de desplegament militar de l'exèrcit nord-americà

A l'esquerra, una nena ferida està estirada al terra d'un hospital de Petion Ville a Port-au-Prince. A la dreta, un helicòpter de la marina dels EUA s'enlaira sota la mirada d'un gran nombre d'haitians

Higinya Roig
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

“**P**er què hi ha aquests soldats armats, en la guerra conta la mort i la misèria que es lliura a Haití?”, es preguntava recentment la politòloga Sabine Maginat de la Universitat Quisqueya de Port-au-Prince. Les respostes comencen a surar i ja es descarta, quasi abans de començar, que la lluita contra l'empobriment endèmic que arrossega el país caribeny sigui el motiu de la presència militar d'un contingent que ja supera els 35.000 soldats estrangers.

A la recent ocupació de l'illa -sense base jurídica i sense cap mandat precís- per part de 16.000 marines nord-americans, ordenada per Barack Obama, comandada pel Southcom -l'escamot sud de l'exèrcit dels EUA dirigit pel general Douglas Fraser- i integrada per un desplegament que incorpora un portaavions, 33 avions i més de deu naus de guerra, cal afegir-hi les tropes desplegades sota la bandera de l'ONU, 9.000 efectius, als quals se n'hi han sumat 3.500 més, en el marc de la Missió de les Nacions Unides per l'Estabilització d'Haití (MINUSTAH) que es va implementar el 2004 després que els EUA desposessin i foragitessin el president electe Jean-Paul Arsitide. També

cal comptar els 6.000 militars que la UE ha anunciat que enviarà i els contingents canadencs i brasilers. En total, més de 35.000 soldats al poble més empobrit del Carib, una clara vulneració de les directrius d'Oslo sobre els límits de l'acció militar en les respostes hu-

Una elit que representa l'1% de la població del país acapara més del 60% de la riquesa nacional

manitàries d'emergència. Milers de militars en un Estat que es trobava en fallida absoluta molt abans del terratrèmol. Potències occidentals en un país a la deriva que han convertit Haití en un laboratori humanitari on es congrega el major nombre d'ONG -fins a 10.000- per metre quadrat.

Des del punt de vista de l'ecologia social dels desastres, la segona falla tectònica -evitable i previsible- del terratrèmol és de naturalesa estrictament sociopolítica i és només neoliberal.

Fet i fet, el terratrèmol es va acarnissar a Port-au-Prince, una ciutat que ha vist com els seus ravals passaven d'albergar 50.000 persones a acollir dos milions d'habitants immersos en la misèria -deu persones per metre quadrat- als suburbis coneguts com a *bondevilles*. Una capital, també, on el 60% dels edificis estan mal construïts i sobre unes bases febles. Entre d'altres motius, per l'èxode rural cap a la ciutat que va provocar l'entrada de l'arròs nord-americà subvencionat, que va ensoffrir el camp haitià i que cada any ocupa el mercat local amb 250.000 tones de cereal. Un país, també, on una elit selecta que representa l'1% de la població i que sempre es doblega als desitjos dels EUA acapara més del 60% de la riquesa nacional i on la corrupció situa el país entre els primers estats més corruptes del planeta, segons Transparency International. És a dir, al desastre natural d'aquest gener, cal sumar-hi la catàstrofe social i la destrucció ambiental acumulada prèviament, les condicions de vulnerabilitat generades per dècades de colonialisme, dictadures i espoli amb la complicitat i la tutela dels EUA i les ingerències militars permanents. Haití és un país on l'esperança de vida llinda els 52 anys i on la coberta forestal ha quedat reduïda a l'1% després de la imposició de mono-

cultius orientats a l'explotació intensiva. El 2003, el Programa de l'ONU pel Medi Ambient ja havia advertit per escrit que “el món no té la més mínima idea de l'horror de la situació que es viu a Haití”.

'Neocons' a la vista

La intel·lectual altermundista Naomi Klein ho va alertar només dos dies després del terratrèmol que va sacsejar Haití el 12 de gener. El 14 de gener, l'Heritage Foundation -una de les fundacions conservadores i un dels *lobbys* neoliberals més influents, va publicar un document a la seva web i el va retirar poques hores després. En aquest document es podia llegir: “Enmig del patiment, la crisi a Haití ofereix oportunitats als EUA. A més de proporcionar ajut humanitari immediat, la resposta dels EUA davant el tràgic terratrèmol ofereix la possibilitat de reestructurar el govern i l'economia d'Haití, disfuncionals des de fa temps, a més de millorar la (nostra) imatge en aquesta regió”. L'Heritage Foundation és la mateixa entitat que, tretze dies després de l'huracà Katrina que va esfondrar Nova Orleans el 2004, va respondre amb una recepta de 32 propostes neoliberals.

En aquest sentit, l'autora de *La doctrina del shock* torna a posar en evidència que els desastres són emprats pels

governos per aplicar polítiques de reestructuració neoliberal que serien inaplicables en condicions normals. En el cas d'Haití, la gestió de la crisi nord-americana també desvetlla interessos en política migratòria (aturar els fluxos dels *boat people*), en política militar a l'àrea llatina (ens quedarem “avui, demà i probablement en el futur”, va afirmar Hillary Clinton) i en política econòmica i comercial (amb deslocalització de noves plantes de producció de salaris baixos, particularment amb l'explotació tèxtil a les *maquilas*). Ara per ara, a les cadenes nord-americanes, reapareix amb força l'economista i exministra Michèle D. Pierre-Louis com a presidenta futurible. Actualment, Pierre-Louis dirigeix una ONG finançada pel multimilionari nord-americà George Soros amb 195 milions de dòllars. El mateix Soros que va oferir 50 milions de dòllars per un nou parc industrial de tallers d'explotació tèxtil que generaria 25.000 llocs de treball.

L'ombra dels EUA, però, és més allargada. Bill Clinton ha tornat a ser nomenat per l'ONU com a enviat especial a Haití per liderar la reconstrucció. El mateix Bill Clinton que, el 1994, va imposar una reestructuració econòmica neoliberal -que va ser rebatejada com “el pla de la mort”- a través de l'enviament de tropes per restablir el go-

> Per Ignacio Ramonet, Haití és el primer cas d'un "colonialisme humanitari" de nou encuny; per Naomi Klein, un episodi més de l'auge del capitalisme del desastre i el sucós negoci de la reconstrucció; per Raul Zibechi, un nou moviment tàctic al taulell d'escacs del *pati del darrer dels EUA* i, per la revista *Time*, Haití ja ha esdevingut, *de facto*, el l'estat 51 dels EUA. En totes quatre reflexions, sempre hi trobem una constatació implícita: que les operacions militars humanitàries endegades arran del terratrèmol devastador que va sacsejar Haití el 12 de gener, amb un desplegament mediàtic sensacionalista ple de biaixos i mentides senceres, amaguen interessos geopolítics, militars i econòmics que no tenen res a veure amb el dret del poble d'Haití de decidir i reconstruir el seu futur sota paràmetres d'equitat, justícia i sostenibilitat.

, estirant del fil

vern d'Aristide. El mateix Clinton que, com a enviat especial a Haití en ocasions anteriors, va impulsar un model de desenvolupament econòmic basat en l'explotació del turisme, els creuers de luxe i les fàbriques tèxtils deslocalitzades, que van tornar als salaris baixos i la persecució sindical després del cop de 2004. De fet, va ser Clinton qui va induir les línies de creuer de luxe Royal Caribbean a invertir 55 milions de dòlars per construir un moll, arrendat fins el 2050, a la costa del nord de l'illa, a Labadee. Com assenyala l'analista socialista Ashley Smith, l'administració Obama "ha col·laborat a ajudar l'elit d'Haití patrocinant les empreses transnacionals perquè s'aprofitin de la mà d'obra barata i debilitant, encara més, el feble estat haitià per reglamentar la societat i reprimir qualsevol forma de resistència a aquest programa".

La sagnia del deute etern

Aquesta política de gestos feta de cara a la galeria s'ha tornat a palesar en les decisions preses pels principals organismes financers internacionals. Ni el Banc Mundial (BM) ni el Fons Monetari Internacional (FMI) ni el Club de París no han abolit el deute extern i han tornat a fer gala del seu cinisme infinit amb falses congelacions. El Banc Mundial ha anunciat que renuncia a cobrar el deute extern durant cinc anys; l'FMI

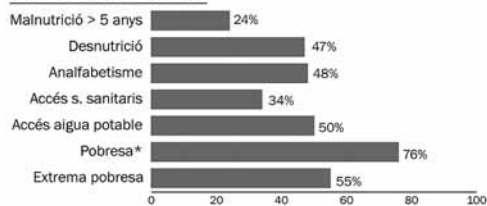
Les dades ja evidencien que, per cada metge desplaçat a Haití, han arribat deu militars

atorga un nou préstec de 100 milions de dòlars sense interessos fins a finals de 2011. Fins i tot abans del terratrèmol, el juny de 2009, les condicions fixades pel Club de París, l'FMI, el BM i altres institucions financeres internacionals per cancel·lar el deute van ser la congelació de salaris, l'increment dels preus de l'electricitat i la seva privatització i l'obertura de mercats. Després del terratrèmol, ni tan sols Zapatero -pròcer de l'Aliança de Civilitzacions- ha anunciat la cancel·lació dels 28.7 milions d'euros de deute extern que Haití man-

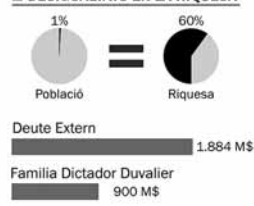
Haití, l'altre terratrèmol neoliberal

■ REPÚBLICA D'HAÏTÍ
POBLACIÓ: 8.773.138 (2007)
ESPERANÇA DE VIDA: 52 anys
MORTALITAT INFANTIL: 59/1000

INDICADORS DE POBLACIÓ

DESIGUALTATS EN LA RIQUESA

té amb l'Estat espanyol. Actualment, el deute que socava l'illa s'estima en 891 milions de dòlars, acumulats després de dècades de colonialisme i espoli.

Distorsió mediàtica i caos internacional

L'ocupació militar i el segrest de la sobirania van acompanyats, en aquests casos, d'un model colonial d'ajut humanitari. Amb els escàndols per l'ajuda promesa que mai va arribar després de l'huracà Mitch o després del tsunami de 2006 encara massa recents, la imatge oferta pels *mass media* ha distorsionat, degradat i tergiversat el dia a dia de la població haitiana per justificar una intervenció militar en nom de la *seguretat*. Ni saqueig generalitzat ni pillatge massiu ni desordres desbotcats que avalessin cap intervenció militar. Tot el contrari: les xarxes socials pròpies d'Haití han estat, però, les grans protagonistes anònimes de la resposta immediata, la solidaritat de base i l'ajut mutu espontani davant l'adversitat. Tot plegat, abans que la població rebés cap consigna governamental i durant els set primers dies en què no arribava l'ajut internacional. Emparats sempre en un discurs assistencialista i paternalista, s'ha fet cas omís a l'intent de dues grans ONG canadenques, amb llarga

experiència a l'illa, que van intentar convèncer els contingents internacionals que no hi havia millor xarxa social que la pròpia xarxa de l'illa.

En una catàstrofe pràcticament retransmesa en directe, s'ha parlat molt poc o gens de la monopolització i l'entorpirament nord-americà de l'ajut i del seu control i el bloqueig inicial sobre l'aeroport. Tampoc s'ha dit res sobre la saturació i el col·lapse logístic a l'hora de distribuir l'ajut o sobre la descoordinació gràfica expressada en l'ajut, amuntegat a les bases, vaixells, ports i aeroports. Un desplegament militar que operava com a tap durant els primers dies i on la missió de les Nacions Unides i dels principals països rics va ser incapaç d'anar més enllà de rescatar els seus propis morts i ferits.

Excepcionalment, diferents periodistes dels grans mitjans de comunicació han aixecat acta d'aquesta realitat. Entre ells, destaquen Joaquín Ibarz -corresponsal de *La Vanguardia* i acèrrim fustigador de qualsevol lluita popular a l'Amèrica Llatina-, que va denunciar el pla tanat i sensacionalista que oferien les TV, va descriure "la flota ostentosa de moderns vehicles de l'ONU circulant per la seva bombolla d'aire condicionat" i va alertar que no s'informava per res de la determinació i la se-

renitat amb què ha actuat la població haitiana. En la mateixa línia i en relació a la reacció de la població civil, el corresponsal d'Antena 3 José Ángel Abad ha afirmat que "no m'imagino quelcom així als Estats Units o en un país d'Europa. Ho vaig veure a Nova Orleans amb el Katrina i allò sí que va ser un *campi qui pugui vergonyant*". Mentrestant, però, les dades ja evidencien que, per cada metge desplaçat a Haití, han arribat deu militars i, per cada dòlar destinat a aliments i medicines, se n'han invertit més de deu en pressupost militar.

Iniciativa catalana contra la militarització de l'ajut

En aquest context, a casa nostra i a iniciativa de l'Observatori del Deute en la Globalització (ODG), diverses entitats pertanyents a la Federació Catalana d'ONG per al Desenvolupament han impulsat un manifest contra la militarització de l'ajut. El text exigeix que la reconstrucció del país caribeny sigui de qualitat, estigui deslligada d'interessos comercials i no generi més endeutament. El manifest -que ja signen més de 30 ONG catalanes- demana que es compti "amb l'enorme potencial humà i de societat civil organitzada d'Haití" i que el govern espanyol renunciï "a l'ús d'instruments com els crèdits FAD

-fons reemborsables i lligats a la compra de béns i serveis espanyols-, utilitzats anteriorment en emergències similars com les de l'huracà Mitch a Centre-Amèrica o el Tsunami al Sud-est asiàtic". Les entitats de la cooperació catalana reclamen, alhora, el reconeixement i la restitució dels deutes històrics, ecològics i socials i la revisió profunda de les relacions comercials i els acords econòmics i financers que hipotegen el futur de l'illa.

En aquest mateix sentit, cal recordar que, des de l'any 2006, el Centre Delàs de Justícia i Pau impulsa una campanya per una acció humanitària no militar, on es denuncia l'ús intensiu que l'Estat espanyol atorga a les forces armades com a aparador de propaganda. Insistent en el fet que els exèrcits mai "no són actors humanitaris ni independents", el Centre Delàs recorda que la meitat dels fons oficials destinats a acció humanitària es gestionen des del Ministeri de Defensa espanyol.

Caldria afegir que el 0,7% continua

Es forada el país lliure dels esclaus negres, on hi ha un proverbi que diu: "A Haití, és el blanc qui decideix"

essent una obligació incomplerta pels successius governs català i espanyol des de 1994; que fa tres mesos que el Departament liderat per Carod Rovira va prendre una retallada de deu milions d'euros al pressupost de cooperació internacional de la Generalitat; que ha tornat a sorgir amb força la polèmica del cobrament de comissions bancàries en les transferències solidàries, o que ha esclatat una febre solidària feble amb Haití que acabarà en l'oblit. Simptomàticament, un diplomàtic francès assenyalava, en relació a Haití: "Per sortir del forat, primer cal deixar de foradar". I això és el que passa avui a Haití. Que es continua foradant el país lliure dels esclaus negres, on hi ha un proverbi que rebla: "A Haití, és el blanc qui decideix". Qui pretén continuar decidint.

OPINIÓ

Discursos humanitaris, discursos de domini

Montse Santolino
Periodista

Els mitjans mantenen oberta durant les 24 hores del dia la màquina de les emocions i així mouen la solidaritat mundial. Enmig de la crisi i l'augment de l'atur, assistim a un nou episodi d'èxtasi solidari alimentat per imatges brutals i aproximacions superficials i simplistes a la realitat, sense més responsable que una natura boja i descontrolada. Ni hi ha hagut tanta violència ni tanta

descoordinació ni la majoria de víctimes han restat passives a l'espera d'assistència. Però el desconeixement del país i del sistema d'ajut i el sentimentalisme més primari, de primer contacte vital amb la pobresa i el patiment aliè, han guiat les cròniques. Per què parlar de saquejos? Amb l'ajuda aturada a l'aeroport, són millor els nostres campaments i els nostres kits de menjar que les seves estratègies de supervivència? Perquè necessitem les imatges de la dependència: primer, el llançament de

Els discursos mediàtics han fixat la identitat subalterna dels pobles empobrits robant-los la pròpia veu i la pròpia imatge

menjar des de camions i avions (gairebé sempre, evitable) i, després, les nostres cues i el nostre ordre.

La dominació mai no és només econòmica. Dues narratives complementàries han tornat a funcionar amb la precisió de sempre: l'altre-amença i l'altre-víctima s'han repartit l'espai mediàtic. I nosaltres, en el paper de policia o d'heroi solidari (o d'exèrcit humanitari, que ho integra tot). Sense variacions substancials des dels temps de la colònia, aquests discursos han fixat la identitat subalterna dels pobles

empobrits robant-los la pròpia veu i la pròpia imatge, cosa que constitueix una de les seves majors vulnerabilitats.

Des de 1804, el poble haitià no necessita que el salvin. Ens agrada mirar-nos a nosaltres mateixos traient-los de la runa. Però no volem veure com provoquem els terratrèmols. En el camp de la comunicació, es juguen les batalles de l'hegemonia i el reconeixement. Només podrem desmuntar la normalitat de la desigualtat si canviem aquestes pràctiques sociodiscursives.

, impressions

Albert Sales i Campos · Coordinador de la Campanya Roba Neta a SETEM-Catalunya
opinio@setmanaridirecta.info

Roba escombraries

En un inici de 2010 especialment fred, la firma sueca H&M i la cadena de distribució nord-americana Walmart s'han vist obligades a justificar-se davant la publicació d'un article compromès al *New York Times*. Una estudiant de treball social va trobar piles de roba a les escombraries del carrer 35, ben a prop dels establiments comercials que les dues grans empreses tenen a Manhattan i ho va fer saber al popular diari. Les peces de roba trobades han resultat ser articles no venuts que s'han estripat de manera que no puguin ser utilitzats o recuperats dels contenidors. Estudiants, premsa i entitats

La inseguretats es trasllada a les treballadores en forma d'hores extres excessives -que s'imposen sense avís previ- i de salaris miserables

benèfiques ja han mostrat la seva indignació. Fins i tot els "fans d'H&M" a Facebook -gairebé un milió i mig- han mostrat el seu descontent i han demanat explicacions a la marca de moda. En una ciutat on un terç de la població pateix penúries econòmiques i on cada any el fred mata un bon nombre de persones sense sostre, la destrucció de la roba no venuda ha resultat indignant per molta gent.

Els departaments de responsabilitat social d'ambdues empreses s'han

espavilat a remarcar que es tracta d'un incident anecdòtic que s'haurà d'investigar, i han recordat en declaracions a la premsa el seu compromís amb les persones desfavorides i els quilos de roba que cada any donen per la benefi-

cència; com si desfer-se dels excedents de producció vestint les persones que mai entraran a les seves botigues o enviant contenidors de roba d'última moda a l'Àfrica fos un exemple de d'aquesta "responsabilitat".

LLUÍS RAFOLS

Sí que és indignant que es llenci allò que no es ven i donar-li a un article que s'ha produït de forma innecessària un destí del tot inútil. Però també ens hauria d'indignar la irresponsabilitat de les empreses transnacionals que s'enriqueixen a base d'imposar quotes de producció inhumanes a treballadores que guanyen salaris miserables. La majoria dels proveïdors de les cadenes de distribució com Walmart o de les firmes de moda com H&M són fàbriques situades a països on les persones treballadores difícilment poden organitzar-se per defensar els seus drets. Les empreses transnacionals imposen a aquests proveïdors uns terminis d'entrega cada cop més curts i uns preus cada cop més baixos, sota l'amenaça d'encarregar la producció a altres fabricants en cas de no complir amb les seves exigències. No són els empresaris els que assumeixen els costos derivats dels encàrrecs imprevisibles i de les preses de les empreses internacionals. La inseguretats es trasllada a les treballadores en forma d'hores extres excessives -que s'imposen sense avís previ- i de salaris miserables.

El temps que passa entre la decisió de produir un determinat model de samarreta i la seva venda a una botiga de Nova York, París o Barcelona és cada cop més curt. La rapidesa suposa per a les marques internacionals un estalvi de costos d'emmagatzematge i una reducció dels riscos que tradicionalment acompanyaven els negocis de producció i comercialització. Si les camises de color verd no es venen prou bé però l'estoc és petit no passa res, però si en tenen magatzems plens les pèrdues es multipliquen.

Tot i les esmentades pràctiques de subministrament *just on time* o *eficient consumer response*, les

enormes maquinàries transnacionals de distribució encara cometen petites errades de càlcul i es troben amb mercaderies que no obtenen la sortida comercial esperada. Aquests excedents representen un petit percentatge de la producció total però, donades les xifres d'aquests grans monstres empresarials, són grans muntanyes de peces de roba. El seu destí no és pas l'abocador sinó mercats preus més reduïts, com les rebaixes o els *outlets*.

D'aquesta manera, acaben vestint amb els seus productes persones consumidores que no estaven dispostes a pagar el que se'ls demanava en primera instància, acaparant una nova porció de mercat.

Són un petit grapat d'empreses transnacionals les que abasteixen amb la seva roba els armaris de tot el món

Segui a principi de temporada o en època de rebaixes, són un petit grapat d'empreses transnacionals les que abasteixen amb la seva roba els armaris de tot el món. La seva lògica és que producció i venda segueixin el mateix ritme, un ritme cada cop més ràpid però sincronitzat amb la màxima precisió, i si la màquina pateix petits desajustaments sempre hi haurà persones pobres que, excloses del mercat laboral per les pròpies transnacionals, podran vestir-se amb allò que no ha volgut ningú més...

Jordi Calvo Rufanges · Membre del Centre d'Estudis J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

No a la indústria militar a Catalunya

El Centre Delàs es veu un altre cop forçat a reprendre la seva campanya "No a la indústria militar a Catalunya", ja que els qui ens governen tornen a oferir-se per acollir la producció d'armes a casa nostra.

Per una banda, BAIE (Barcelona Aeronàutica i de l'Espai), una entitat que treballa per potenciar la producció, entre altres armes, d'avions de guerra a casa nostra, ha presentat un pla per reforçar la candidatura a la concessió del Centre d'Excel·lència d'Avions no Tripulats (UAV, segons les seves sigles en anglès) del consorci aeronàutic europeu EADS. Les ubicacions que es barallen són

Viladecans, Terrassa o Castelldefels, encara que també existeixen molts candidats, tant de l'Estat espanyol com d'Europa. Per altra banda, la segona opció per fabricar armes a Catalunya és la de l'empresa catalana GTD, amb seu a la Zona Franca de Barcelona, que va presentar-se al concurs del Ministeri de Defensa per a l'adjudicació de 300 unitats del blindat VBR, amb un cost per a l'erari públic de 1.300 milions d'euros.

Hi ha molts tipus d'armes, algunes que es fabriquen i es comercialitzen per ser finalment llençades al final de la seva vida útil sense, afortunadament, haver sigut utilitzades. Però hi ha d'altres que

El principal responsable que es fabriquen armes a Catalunya és la Generalitat del tripartit, que sembla que veu amb bons ulls aquest tipus d'indústria

es fan servir i, a més a més, en les guerres actuals. L'avió no tripulat i el blindat, aquí esmentats, són de les que ara tenen i necessiten les tropes de l'OTAN a l'Afganistan.

Tanmateix, més enllà de valorar si en època de crisi és adient dedicar ingents quantitats de diners per la fabricació d'armes, en aquest cas la valoració a fer es refereix a la candidatura de Catalunya per albergar empreses d'armament i el seu rol en el negoci de la guerra. El principal responsable que es fabriquen armes a Catalunya és la Generalitat del tripartit, que sembla que veu amb bons ulls que el desenvolupament industrial català es faci gràcies a la indústria d'armament.

Fins i tot l'Institut Català de Finances està disposat a ajudar a la producció d'armes a Catalunya amb cinc milions d'euros.

En any d'eleccions, els socis del tripartit hauran de tenir molt en compte els seus posicionaments en aspectes com aquest, ja que no es pot parlar de pau promovent la producció d'armes. El poble català sempre ha demostrat que vol i promou la pau, esperem que en els seus programes electorals siguin majoria els partits que afegeixin la promesa de mantenir Catalunya allunyada del negoci de la guerra.

Alami Mohamed · Membre de l'Associació d'Amics del Poble Marroquí (Itran)
opinio@setmanaridirecta.info

Tinc dret a expressar la meua opinió amb aquest nom?

Veiem el que guanyen alguns polítics a l'Estat espanyol, a un mil·leuista li cauria la bava i s'abandonaria al plaer de somiar amb el que va poder ser i no va ser, si hagués optat per enganxar-se a un partit polític d'avantguarda, deixar anar alguns impropis, renegar del col·lega de davant, participar en alguna marxa -sempre contra alguna cosa o algú-, criticar sense pauses ni compassió -picant si és precís- i, finalment arribar a ocupar un lloc dels que de veritat aporten fama, i diners, encara que sigui a costa de ser apallissat de tant en tant per un altre aspirant al mateix, cosa que només s'interpretaria com a risc inherent a la professió. I és que la política a l'Estat espanyol té molts avantatges.

Els sous d'escàndol que alguns paguen no tenen res a veure amb les necessitats mundanes del comú dels mortals. Però encara així, els polítics encara poden defensar-se i assenyalar aquests senyors que fan certa la dita "qui no té cap, ha de tenir peus", que els superen amb escreix en sou, dietes i fama amb només donar-li puntades de peu a una cosa rodona que han de posar entre tres pals. No ens queda altra que sortir en defensa d'aquests nois vestits de curt perquè almenys ells fan un esforç, plougui, nevi o cremi, per guanyar-se el pa... i una mica més. L'únic dolent que poden fer és ficar un gol, encara que sigui en porteria contrària, per a classificar-se a un mundial o enviar un col·lega a la sala d'operacions per una mala entrada.

Però això dels polítics és molt més greu: amb les seves baralles parlamentàries ens

condemnen a la divisió permanent, amagats com estan sota sigles que, de vegades, donen peu a combinacions suggestives de les quals alguns malvats ens aprofitem per rescabalar-nos en secret o en tertúlies íntimes. D'altres, de volada més alta, ens enreden amb jergolífics indesxifrables tipus G-20, G-12+25, etc. per fer-nos impossible saber a què es dediquen exactament i així no poder demanar-los comptes. El cert és que tant aquests com aquells s'emporten una pasta per embolicar-nos i manipular-nos al seu caprici. Si almenys ens traguessin de la crisi, com Cristiano Ronaldo fa amb la merengada del Bernabeu! El cas és que Daniel Montero Bejerano acaba de publicar un llibre, *La casta*, que il·lustra perfectament el que jo anomenaria "l'imperi intocable dels

polítics". Parla de l'absentisme laboral dels polítics i, sobretot, del que cobren per fer-nos el favor de ser allà. Així, ens narra com l'expresident de la Comunitat andalusa, Manolo Chávez, "només" guanya un total de 127.155 euros anuals, tot inclòs. Al gran opositor, Mariano Rajoy, li toquen "únicament" 17.992 euros mensuals per donar la llauna i fer la vida impossible al president Zapatero. Rodrigo Rato, després del seu retorn triomfant d'Europa, s'embutxacava una pensió vitalícia anual de 80.000 dòlars i un sou d'exministre que, sumats, donen la fotesa de 37.070 euros mensuals. Gairebé res. A nivell regional, l'estimadíssima Maribel Yagüe ens feia el favor de presidir un ajuntament que estava en fallida per la modestíssima suma anual de 84.462

miserables euros. Imaginin que aquest ajuntament no hagués estat en fallida...

Jo afegeixo que el sr. Bo cobrava -no sé el que cobra ara- 15.000 euros mensuals, dels quals el 30 % no tributa. No sigui que se'n enfadi i torni a Toledo. Deixant de banda sàtires i insinuacions no creiem arribat el moment d'entreveure lleis que penalitzin l'abús de poder? Que els polítics donin exemple i racionalitzin el pastís del que mengem sense enrojolar-se, que ja és hora. Que els sous siguin realistes i en concordança amb la feina desenvolupada. Que la pluriocupació de la que es beneficien els nostres polítics sigui eradicada totalment... No s'inquietin, senyors polítics, només es tracta d'elucubracions, encara que a vostès no els facin cap gràcia.

. EL CIGALÓ

"Estic molt més en contacte amb la natura"

Alba Puy ja fa quatre mesos que viu en un veler que està amarrat just davant de la Barceloneta. El vaixell té nou metres de llarg i uns tres d'ample.

Xavi Martí

Què et va portar a viure en un vaixell?

L'atzar. Un amic em va presentar els amos del veler i em van oferir la possibilitat de viure-hi. Vaig tornar d'un viatge i no tenia pis. Em feia molta mandra posar-me a buscar pis, habitacions compartides, avals i immobiliàries que no cobrin molt dipòsit. Vivint al veler pago la quota mensual d'amarrador i el preu és semblant al de llogar una habitació. Pago uns 400 euros i el propietari del veler no obté benefici, només s'estalvia pagar la quota d'amarrador.

Quins avantatges i quins inconvenients presenta el fet de viure en un veler?

Els inconvenients són la pluja, les inundacions i les filtracions d'aigua. He d'estar molt pendent del temps. Però també gaudeixo més del sol i del vent i estic molt més en contacte amb la natura. Estant dins de casa sento els peixos com es mouen i com li donen cops al veler. També veig ocells que no veus pel carrer. Estar en contacte amb la natura m'omple molt. Dins el veler em puc posar dreta, és com viure en una caravana. La cuina és petita, però tinc un llit de matrimoni i puc fer servir l'espai de coberta.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Juan Ramón Jiménez, 22. 08902. L'Hospitalet de Llobregat. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

El 'lobby' dels vius

David Llistar
Quito

Si el problema és l'excés de carboni que hem elevat a la atmosfera, aquest que ens retorça el clima, combinat amb aquesta absoluta dependència energètica de combustibles fòssils de l'exterior de la nostra economia, que ens costa, i que ens fa prendre decisions tan repugnants com donar suport a una guerra a l'Iraq, l'Afganistan o sostenir governs com el saudita, rus o algerià. Llavors, per què no posem tota la carn al rostitor de les energies netes i matem dos ocells d'un tret? Més ben dit, per què no creem en les nostres universitats i administracions públiques desenvolupadors i desenvolupadores d'energies renovables? Per què no aposem tota la nostra collita energètica a l'estalvi energètic, al costat de la solar, l'eòlica, la microhidroelèctrica, els biocombustibles derivats de residus? Tan eficaç és el lobby de les petroleres, les automobilístiques, les elèctriques i altres empreses privades que aconsegueixen retardar les mesures d'eficiència per a, sota la lògica del seu propi negoci, allargar les decisions com les que havien de prendre a Copenhagen i a l'Estat espanyol i no es van prendre? Fins 15 anys diuen que s'hi han retardat per compte dels negociants del canvi climàtic, els consensos per posar-se mans a l'obra. Ja n'hi ha prou, ni els nostres fills ni nosaltres mateixos, ni el planeta viu del qual formem part, mereixem aquest terrible error històric. Formem el "lobby dels vius" i dels que estan per néixer", organitzem-nos i capgirem la truita ara mateix, sense perdre un minut més.

La ruleta russa nuclear

María Ortuño
Barcelona

Els que treballem per millorar l'avaluació del risc sísmic tenim l'esperança de produir canvis a la societat que facin disminuir els danys ocasionats per un terratrèmol en el futur. És per això que no he pogut evitar alarmar-me en saber que Zarra i Ascó, ambdues situades en regions de perillositat sísmica moderada, han presentat la seva candidatura per allotjar el cementiri de residus radioactius projectat pel Ministeri d'Indústria. Tants els governants d'aquestes comunitats com Indústria han hagut d'ignorar aquest perill, perquè un dels requisits per poder presentar-se a la candidatura és no ser regió sísmica. El cert és que el Consell de Seguretat Nuclear (CSN) sí que és coneixedor del perill sísmic que existeix a la central nuclear de Vandellòs, situada a menys de 40 km d'Ascó, atès que va ser ell mateix el que va finançar una investigació duta a terme als noranta i que va concloure que la falla del Camp, que passa a pocs centenars de metres de la central, és capaç de produir terratrèmols de magnitud 6,7 o 5. Després d'aquest estudi, el CSN va considerar que aquesta troballa no era raó per desmantellar Vandellòs degut a que la central havia estat construïda per suportar sismes d'aquesta magnitud. La producció d'energia nuclear comporta ja en si mateixa massa riscos per a la població i el medi ambient. Situar un cementiri nuclear en una zona sísmica és com jugar a la ruleta russa. Si perden Zarra o Ascó, perdem uns quants milions de persones més.

. EDITORIAL

Jubilació d'or... per alguns

Les pensions de jubilació són un llastre econòmic per moltes persones i, especialment, per les vídues que des de fa anys exigeixen una millora dels seus ingressos provinents de les arques de l'Estat. Però no és així per tothom. La jubilació, en el cas dels alts directius i els presidents de grans empreses, és una gran festa. És el moment de posar-se a la butxaca tot el que han saquejat al llarg de la vida. El conseller delegat del BBVA, Francisco González, ha fet 65 anys aquesta setmana i, només per aquest fet, ha rebut automàticament 81 milions d'euros (14.000 milions de les antigues pessetes). Alguns d'aquests diners, a més, provenen de les aportacions públiques -de tots els nostres impostos- que el govern Zapatero va fer per salvar el sistema financer. En paraules planeres: un lladre de guant blanc ens ha robat davant dels nostres nassos i sense massa

miraments. A una escala més petita, passa el mateix a la direcció de les grans empreses participades per les administracions públiques. Segons la documentació a què ha tingut accés aquest setmanari, dos alts directius de TMB han rebut més de 350.000 euros del fons de pensió que gestiona La Caixa. Aquesta quantitat és el resultat d'uns sous abusius que, durant l'última dècada, mai no s'han situat per sota dels 7.000 euros mensuals. Mentre això passa, la direcció de TMB encapçalada per Assumpta Escarp intenta convèncer l'opinió pública que dos dies de descans setmanals pels conductors d'autobusos és quelcom impossible d'assolir i, al mateix temps, totes les tarifes dels transports metropolitans s'apugen constantment. Una cosa queda clara, la distribució justa de la riquesa no sembla que sigui l'objectiu dels gestors de l'interès públic d'avui dia.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Foc a l'armari

Lèlia Becana Velasco
directa@setmanaridirecta.info

La visibilitat no és únicament el desig de ser vista o reconeguda; la visibilitat també vol dir existència. El que no és visible és com si no existís i el que no existeix, no compta per ningú. Allò que entenem per ciutadania estaria formada per homes, blancs, heterossexuals, de classe mitjana... després s'incorporarien les dones, blanques, heterossexuals, de classe mitjana... més recentment, els gais: homes, blancs, de classe mitjana... Les lesbianes, però, sembla que continui fora d'aquesta categoria; encara més si ets negra, pobra, mare soltera... com sempre.

Històricament, s'han omès de manera intencionada les relacions sexuals entre dones, amagant-les, de vegades, sota l'eufemisme de l'amistat. Mirem, sinó, els casos d'homosexualitat jutjats durant l'Edat Mitjana i encara més tard, entre els quals no

en trobem gairebé cap que es refereixi a relacions entre dones. Esborraven, així, de l'imaginari col·lectiu, un aspecte prou important de la sexualitat femenina. Les dones podem ser tendres entre nosaltres, però no ens volen reconèixer que gaudim de la nostra sexualitat com nosaltres decidim.

Ser lesbiana i lluitar per polititzar aquesta posició encara té un cost personal i social

En els temps que corren -mals temps per la lírica i no només per la lírica- ens podria semblar que estar fora de la diana de qualsevol tipus de discriminació -i dins de l'armari- podria ser beneficiós. Però l'armari, creat com a mecanisme de repressió,

ens manté excloses, també, de l'existència pública: i així, com ens podem reivindicar com a lesbianes i com a dones? Ser lesbiana i lluitar per polititzar aquesta posició encara té un cost personal i social que no totes estan disposades a pagar.

Romandre dins de l'armari és una decisió personal que totes podem prendre, però que ja és molt difícil de defensar públicament. L'armari liberal, a més, permet a qui hi és que faci el que li vingui en gana amb la seva vida, mentre que castiga a qui el deixa enrere. L'empresària, l'actriu, l'esportista, la princesa lesbiana ho poden ser mentre no en facin ostentació.

La lesbofòbia exclou, margina i assassina arreu del món i pot manifestar-se amb una subtilitat infinita. Cal que les dones assumim la necessitat de lluitar contra aquesta discriminació, cal que acabem amb el lesbianisme com a estigma. I, per això, només comptem amb la visibilitat.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana estem començant a desmuntar el local de la redacció que tenim a l'Hospitalet de Llobregat i a reformar el nou local del Poblenou, on ens traslladarem a finals de mes. Creiem que aquest canvi serà molt important pel funcionament del col·lectiu i així ho confirmen les persones que setmanalment van a treballar al polígon Gornal. Amb això i la fusió del setmanari amb la revista *Ilacrua*, pot ser que aquest sigui l'inici d'any més prometedor dels quatre que hem viscut en aquesta humil redacció. La setmana que ve més. Salut!

Fe d'errades:

A la DIRECTA 170, a l'article sobre la Xina, hi apareix un destacat amb una informació incorrecta. On diu "Des de la publicació de la 'Carta 08', no s'ha filtrat a la premsa cap reacció a favor o en contra del text" hauria de dir "Des de la publicació de la carta de quatre membres del Partit (a favor de l'alliberament de Xiaobo) no s'ha filtrat a la premsa cap reacció a favor o en contra del text". També a la DIRECTA 170, a la pàgina 11, la infografia diu: "Els 700 equatorians a l'Estat espanyol envien l'equivalent". Hauria de dir: "Els 700.000 equatorians envien...".

. EL RACÓ IL-LUSTRAT

SR. PLÁSTIK

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez
Quaderns d'Ilacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi
Observatori dels mitjans | Xavier Blasco Piñol
Expressions | Roger Palà i Estel Barbé
Serra Agenda directa | Alfonso López
Rojo La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert García
IL-LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Laia Bragulat
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENENT: terrespoment@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

ilustracioidirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

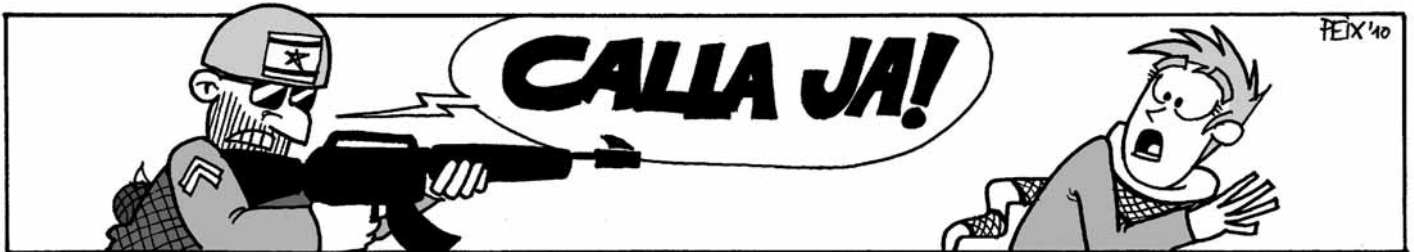
, així està el pati

Jornada en defensa de Núria Pórtulas a Girona | PÀG. 9

El partit nazi MSR fa un acte racista a Tarragona | PÀG. 9

Irregularitats al nou Hospital de Sant Joan Despí | PÀG. 10

Amença de desallotjament a l'espai Magdalenes | PÀG. 11

PALESTINA · LES ACUSEN DE 'ROMANDRE A ISRAEL SENSE PERMÍS' I LES NOIES DIUEN QUE TORNARAN A CISJORDÀNIA PER SEGUIR LLUITANT

Israel deté il·legalment l'activista Ariadna Jové i l'australiana Bridgette Chappel

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Exèrcit israelià va irrompre, a les 3 de la matinada del diumenge 7 de febrer, en un habitatge de la localitat palestina de Ramallah, a Cisjordània, i es va endur dues activistes del Moviment de Solidaritat Internacional (ISM): la periodista tarragonina Ariadna Jové i l'estudiant australiana Bridgette Chappel. Segons explica Ryan Olander, un activista nord-americà que va presenciar els fets, prop de deu soldats van entrar a la força a l'apartament i van demanar el passaport a totes les presents. Llavors, van procedir a la detenció de les dues noies perquè no tenien els visats en regla. L'exèrcit les acusa de "romandre a Israel il·legalment i d'estar involucrades en revoltes il·legals que interfereixen en les operacions de seguretat israelianes". La segona acusació fa referència -aparentment- a la participació de les activistes a les manifestacions setmanals contra el mur que envolta els territoris palestins i a les protestes contra l'expulsió de famílies palestines de les seves cases.

Els uniformats es van endur els formularis de registre de les persones que treballen al Moviment de Solidaritat Internacional

Durant la intervenció, els uniformats també es van endur càmeres de vídeo, un ordinador, banderes i insígnies propalestines, així com els formularis de registre de les persones voluntàries que treballen a l'ISM, un grup de suport a la causa palestina que ocupa un lloc preferencial en la llista negra de l'Estat d'Israel. Un cop arrestades, Jové i Chap-

Ariadna Jové, a l'esquerra de la imatge, en una movilització a Palestina

pell van ser conduïdes a la presó militar d'Ofer, situada dins els territoris ocupats, on van passar a mans de la unitat d'immigració de la policia israeliana, coneguda com a Unitat Oz. Després, les van canviar de vehicle i les van traslladar a la presó d'immigrants de Ramla, a l'Oest del país. Durant el trajecte, les activistes van rebre l'amenaça per part dels soldats que, si no signaven la seva expulsió del país, serien condemnades a sis mesos de presó, ja que la llei israeliana no permet deportar una persona contra la seva voluntat. Tanmateix, la coacció no va resultar efectiva, ja que en tot moment es van negar a signar la deportació i van acceptar l'obertura

d'un procés judicial contra elles, perquè -segons declaracions de l'Ariadna als mitjans- feia temps que se sentien al punt de mira d'Israel i "el fet de tenir el visat caducat" havia estat tan sols "una excusa" per arrestar-les. Alhora, com que consideren que la detenció ha estat il·legal, van decidir recórrer al Tribunal Suprem, que ahir les va deixar en llibertat sota fiança de 560 euros i va jutjar improcedent el seu arrest, ja que les acusacions del Ministeri de Defensa i de l'exèrcit estaven carregades d'imprecisions.

A més, les companyes i els advocats de les dues noies afirmen que "la detenció ha vulnerat absolutament els

Acords d'Oslo", que prohibeixen clarament qualsevol incursió israeliana a les àrees A de Cisjordània -és el cas de la ciutat de Ramallah- si no és per "motius urgents o directament relacionats amb la seguretat". Així doncs, consideren que una revisió de visats "no és motiu suficient per acollir-se a les clàusules d'excepcionalitat d'aquest acord".

Durant els propers cinc dies, doncs, el Tribunal haurà de determinar si l'arrest és il·legal i si les dues activistes poden tornar a Cisjordània. Els amics i familiars de l'Ariadna esperen que el Suprem es posicioni "de forma afirmativa" en ambdues qüestions tot i que, segons declaren, "és bastant inviable,

ja que això suposaria una derrota moral molt gran per Israel. El més probable és que no els renovin el visat i que la detenció sigui considerada *legal*".

Mentre es resolen ambdós processos judicials, l'Ariadna i la Bridgette hauran de romandre a Israel, ja que no poden sortir del país ni tornar a Cisjordània. Però no ho faran soles, ja que en tot moment han estat i estaran acompanyades per diversos col·lectius israelians de defensa dels Drets Humans, com els Anarquistes contra el Mur. Després, la intenció de les dues activistes és tornar a Cisjordània, on pretenen continuar lluitant contra l'ocupació dels territoris palestins.

PEIX

ROSER ZAURIN

, així està el pati

BARCELONA · LA CAIXA ÉS QUI GESTIONA ELS SUBSTANCIOSOS 'COMPLEMENTS' PRIVATS DE JUBILACIÓ DELS EXDIRECTORS

Els alts directius de TMB reben més de 350.000 euros del pla de pensions

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Segons la documentació a la qual ha tingut accés aquest setmanari, els alts directius de Transports Metropolitans de Barcelona gaudeixen d'un excel·lent tracte diferencial per part de l'administració i de les entitats bancàries. A tall d'exemple, la nòmina de Juan Murcia -exdirector de Recursos Humans i Qualitat ja jubilat- superava amb escreix els 7.000 euros i, a més, TMB ingressava 770 euros cada mes al fons de pensions de Vida Caixa. El resultat d'aquesta operació va ser que, el 16 de setembre de 2005, Juan Murcia va rebre 349.801 euros al seu compte corrent, una xifra que li permetrà gaudir d'una jubilació daurada. Un altre dels afortunats serà Miguel Bonilla, l'antic director general de Desenvolupament de Negoci de TMB, que -amb un sou base de 7.311 euros mensuals (any 2005)- ha aconseguit acumular un patrimoni suculent al fons de pen-

sions gestionat per La Caixa. Es dona la circumstància que, tot i que Bonilla actualment ja no treballa a la direcció de l'empresa d'autobusos, continua ingressant 700 euros mensuals al compte corrent del fons de pensions i, així, quan es jubili, aconseguirà la xifra de 350.000 euros. Aquests diners només són una part del que rebran en complir els 65 anys, ja que a banda, els pertocarà la pensió de jubilació pública i altres aportacions provinents dels càrrecs que ostentaven a diferents organismes de TMB (a la direcció del Metro) o de la Generalitat (Adigsa, en el cas de Bonilla). Saturnino Mercader, president del Comitè d'Empresa d'autobusos de TMB, ha manifestat la seva indignació davant d'aquests xifres. Mercader ha expressat la seva oposició al cobrament d'aquestes quantitats de diners per part dels directius, mentre els conductors han de batallar any rere any per aconseguir unes millores salarials mínimes i el manteniment d'unes condicions laborals dignes.

Les diferències salarials entre directius i treballadors són molt altes

Transport públic gratuït

Aquestes dades s'han conegut precisament la setmana que el debat sobre la pujada dels preus del transport públic ha estat més en boca de tothom. Una àmplia plataforma d'u-

suàries va engagar una iniciativa a través de xarxes socials d'Internet que va aconseguir més de 60.000 adhesions. En el mateix sentit, el 30 de gener, una manifestació que reivindicava el transport públic de qua-

litat i denunciava l'augment constant de les tarifes va aplegar prop d'un miler de persones al centre de Barcelona.

Conflicte a la UAB

La política recaptadora de la direcció dels Ferrocarrils de la Generalitat també s'ha situat al centre de la polèmica durant la darrera setmana. L'estació ferroviària del campus universitari de Bellaterra ha patit un reforç considerable de la vigilància privada en forma de guardes de seguretat. Cada dia, els interventors i els vigilants multen centenars d'estudiants que no duen el bitllet correctament validat o amb la tarifa corresponent a la zona del tram del viatge. La tensió, les discussions i les picabaralles estan a l'ordre del dia i les organitzacions estudiantils ja han denunciat aquesta política repressiva, que l'1 de febrer va desembocar en la detenció d'un militant del SEPC que participava de la campanya per un transport públic i de qualitat.

CATALUNYA · INTERIOR CONFIRMA ELS ACTES DELS BOIXOS, PERÒ JUSTIFICA LA SEVA INACCIÓ PER LA MANCA DE DENÚNCIES DELS OKUPES

Els Casuals detinguts feien desallotjaments davant la passivitat de la policia catalana

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Alguns dels catorze detinguts per la seva pertinença a una banda d'extorquidors vinculada al grup dels Casuals dels Boixos Nois van executar desallotjaments de cases ocupades amb pallisses incloses mitjançant actuacions llampec. Aquesta informació ha estat confirmada a l'Agència Catalana de Notícies des de fonts del gabinet de premsa del Departament d'Interior. El jutjat de Gavà que investiga el cas ha atribuït a tots els processats els delictes d'associació il·lícita, extorsió i tràfic de drogues. Les mateixes fonts policials han volgut matissar que, tot i ser coneixedores d'aquestes actuacions, mai no van actuar perquè els okupes no presentaven denúncia.

Els mossos van veure l'actuació dels 'matons' a una casa i no van fer res

Aquesta versió contrasta de manera frontal amb el que va succeir la tarda del 7 de setembre de 2008 al carrer Benavent del barri de les Corts de Barcelona. El dia anterior, un grup de joves havia okupat un edifici abandonat situat al número 25 d'aquest carrer. Quan nin-

El setembre de 2008, vandesallotjar il·legalment un edifici okupat al carrer Benavent de les Corts

gú s'ho esperava, una desena d'individus armats amb pals i malls van rebenar la porta de la finca. El comando de matons estava perfectament organitzat: mentre uns accedien a l'immoble, d'altres feien tasques de vigilància a l'exterior. Les persones que es trobaven a l'interior de la casa van ser expulsades i una d'elles va rebre un cop molt

fort a la cara. Al cap de pocs minuts, van arribar diverses dotacions dels Mossos d'Esquadra, que es van mirar l'actuació dels matons amb passivitat -en un principi- i amb complicitat, poc després. També hi va arribar una dotació de la Guàrdia Urbana. Un caporal de l'àrea de seguretat ciutadana del districte de les Corts va manifestar que no ha-

vien vist res irregular i que no havien de fer res contra els matons. Els desallotjats es van concentrar a la vorera del davant mentre cridaven contra la impunitat d'aquests grups organitzats que actuen sota les ordres de les grans empreses immobiliàries.

Segons ha pogut saber aquest setmanari, es dona la circumstància que

l'intermediari del grup de matons que va actuar al carrer Benavent és un jugador del club de futbol de Gavà, municipi on han estat detinguts diversos membres del grup dels Boixos Nois.

La mateixa tàctica -però, en aquest cas, frustrada- es va viure al carrer de la Creu Coberta 143 el 29 de desembre. Pocs dies després de l'okupació d'un bloc de pisos, la representant de la Caixa Geral de Portugal -propietària de l'edifici- es va presentar a l'edifici amb un grup de matons contractats per rebenar la porta, fer fora les noves residents i tornar a tapiar la finca. El fet que els accessos estiguessin apuntalats i que una vintena de persones del barri s'apropessin a donar suport a les okupants va frustrar les intencions de desallotjament. Els Mossos van arribar tot seguit i van fer la vista grossa. El caporal amb número d'identificació 7818 va assegurar que no havia vist cap matón i que no tenia cap obligació d'actuar contra ells.

Els desallotjaments i les pallisses per encàrrec no són una novetat. Durant la dècada passada ja es van produir nombrosos casos com aquest a barris com Gràcia o Horta. L'11 de febrer, al jutjat penal 3 de Barcelona, està previst que tingui lloc -per enèsima vegada- l'intent de jutjar un grup de matons i els promotors immobiliàries que els van contractar. Els fets es remunten a un assalt violent d'aquests individus a una casa okupada l'any 2001 a la granica plaça del Nord.

, així està el pati

PALMA · EL MONUMENT ES VA FER PER RECORDAR DELS SOLDATS FEIXISTES MORTS AL VAIXELL 'BALEARES'

El consistori diu que mantenir el monòlit franquista de la Feixina és una decisió política

Enric Borràs Abelló
palma@setmanaridirecta.info

El fet de no enderrocar el monument al vaixell de guerra franquista *Baleares* "és una decisió purament política", segons admet la regidora de Cultura de Palma, Nanda Ramon (PSM). El dictamen jurídic fet per dos professors de dret de la Universitat de les Illes Balears amb què es defensa l'Ajuntament de Palma diu que l'opció correcta és mantenir el monument i llevar-ne o afegir-hi "alguns elements" per contextualitzar-lo. Justifica la decisió dient que la llei de la memòria històrica només obliga a retirar els símbols que exalzin la dictadura o la confrontació. En canvi, segons els juristes, aquest monument només és un memorial de víctimes. A més, també diuen que, com que el catàleg de patrimoni que cal preservar no s'ha enllestit, tampoc no es pot dir que se n'hagi exclòs el monument.

ENRIC BORRÀS

Els operaris ja han començat a llevar les lletres i l'escut del monòlit franquista

mai la retirada. Cal dir que el monòlit, situat al parc de la Feixina, va ser inaugurat per Franco el 1948 en record dels soldats franquistes morts a bord del creuer de guerra *Baleares*, un vaixell que va matar milers de civils durant la guerra. Una cinquantena de col·lectius mallorquins, encapçalats per l'associació Memòria de Mallorca, n'havien demanat la retirada moltes vegades. Ara, les obres per reciclar-lo ja han començat: quatre operaris en lleven les inscripcions i l'escut franquista i, en acabat, s'hi col·locarà una placa que dirà en català, castellà, anglès, alemany i francès: "Aquest monument va ser erigit l'any 1948 en record de les víctimes de l'enfonsament del creuer *Baleares*, durant la Guerra Civil (1936-1939). Avui és per la ciutat símbol de la voluntat democràtica de no oblidar mai els horrors de les gue-

rres i les dictadures".

Per Maria Antònia Oliver, presidenta de Memòria de Mallorca, la decisió de l'Ajuntament és un error molt greu i "ofèn totes les víctimes del franquisme i qualsevol democràta". Quan en va tenir coneixement, Oliver va respondre: "Ens estimam més ser morts a les voravies, però amb dignitat, que formar part del monument franquista de la Feixina". Amb tot, Cort nega que hagi reconver- tit el monument en un memorial per totes les víctimes de la guerra i es defensa amb l'ambigüitat del text de la placa que s'hi col·locarà.

Boicot i atacs

Dos dies després de l'anunci, la plataforma Esquerra Independentista de Mallorca (EIM) va respondre amb una roda de premsa davant mateix del monument. "Donarem suport a

qualsevol acte de boicot i a qualsevol atac, ja sigui amb pintura, ous o mètodes més contundents", assegurà el portaveu de l'EIM Marc Garcia. Va afegir, però, que l'EIM no assumiria ni es faria responsable de cap acció, encara que hi donarien "suport polític i humà". Un altre portaveu de la plataforma, Jaume Calafell, va afirmar que no es quedarien "mans plegades". "Ara toca activar-nos i fer caure el monument sigui com sigui", va dir.

L'EIM aplega col·lectius independentistes com Maulets, Gent Activa, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans i Endavant. Tot just es va presentar a finals de l'any passat però, a la tradicional marxa del 30 de desembre, ja va demostrar que tenia capacitat de convocatòria i, darrere la seva pancarta, va ser on es van aplegar més manifestants.

L'Esquerra Independentista de Mallorca donarà suport a qualsevol atac contra el monument

Aquests són els arguments que va fer servir la batllessa Aina Calvo (PSIB) quan va explicar la decisió de l'equip de govern de reciclar el monòlit. Amb tot, però, no són la raó final de mantenir-lo. Segons recorda la regidora de Cultura, tots els "partits d'esquerres" presents a Cort (ajuntament) sempre havien demanat la contextualització del monument,

El grup de suport a Núria Pórtulas denuncia els tres anys de procés

Els tres anys de denúncia de la detenció de Núria Pórtulas van emplenar d'actes els carrers de Girona el cap de setmana del 6 i el 7 de febrer. Recordar tot el procés repressiu des del moment en què els Mossos d'Esquadra van aplicar la llei antiterrorista a la jove de Sarrià de Ter ha estat l'objectiu perseguit per la campanya amb aquestes jornades. Un dinar solidari, una taula rodona sobre l'evolució de la repressió amb ponents implicats en diferents conflictes socials, la pintada de diferents murals i una manifestació el 7 de febrer van servir, també, per recordar la condemna de dos anys i sis mesos de presó dictada per l'Audiència Nacional espanyola. La manifestació, que va ser l'acte central de les jornades, va sortir de

la subdelegació del govern i va seguir el que, segons l'organització, han estat les diferents seus dels instigadors del cas: ICV, la Generalitat de Catalunya i els jutjats. Al final del recorregut, davant dels jutjats, es va llegir un comunicat que exigia l'absolució de Núria Pórtulas i la fi de la criminalització dels moviments socials.

Actualment, el cas resta a l'espera del recurs presentat per la defensa davant del Tribunal Suprem, que podria dictar sentència durant els propers mesos. Des de la campanya, esperen que el recurs es resolgui favorablement o que, si més no, rebaixi la condemna a menys de dos anys, fet que permetria evitar l'ingrés de Pórtulas a presó.

DIRECTA GIRONA

FERRAN PARRA

TARRAGONA · FEIXISME

Concentració antifeixista contra un nou acte racista del partit MSR

Directa el Camp
elcamp@setmanaridirecta.info

Sota el lema *Paraules per Europa*, una seixantena de membres de la formació ultradretana Movimiento Social Republicano (MSR) es van concentrar, el 6 de febrer a la tarda, davant un monument dedicat a Carles I, al barri de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona. Els concentrats van fer una ofrena amb llibres i van llegir un manifest. A uns 50 metres, envoltats per un dispositiu dels Mossos d'Esquadra, prop d'una cinquantena de persones protestaven contra l'acte de l'MSR amb pancartes on es podia llegir *Cap acte nazi o Ni a Tarragona ni enlloc, el poble tarragoní contra el feixisme*.

Les persones assistents a la protesta antifeixista van ser escorcollades i identificades perquè, segons fonts policials, no tenien permís per concentrar-se. En canvi, l'MSR sí que havia demanat el permís, una petició que la direcció general de Policia li va concedir. Durant l'acte, que va durar prop de 30 minuts, el veïnat del barri es va acostar a l'indret pels carrers adjacents per observar els esdeveniments i, fins i tot, es va poder sentir com -des d'una finestra d'un dels blocs de pisos- algú increpava els afiliats de l'MSR: "Sóc espanyol, però no gilipolles!". La tarda va acabar sense incidents remarcables.

L'MSR ha fixat el seu centre d'acció a Sant Pere i Sant Pau, on fa pintades xenòfobes

Aquest barri obrer ha vist com revifava visiblement l'activitat racista des que el partit polític Alianza Nacional es va manifestar pels carrers de Tarragona el 12 d'octubre de l'any passat. Amb un discurs populista, centrat en la lluita contra l'avortament, les persones immigrades i el capital, l'MSR ha establert el seu centre d'acció a Sant Pere i Sant Pau, on fa encartellades massives, pintades xenòfobes a les places i locutoris i, fins i tot, una campanya de recollida de joguines i material escolar per nadal. A les últimes eleccions europees, l'MSR va obtenir 61 vots.

Sant Pere i Sant Pau és un barri obrer que va es va fundar com a cooperativa d'habitatges el 1972 i que s'ha caracteritzat per la seva combativitat veïnal durant les diverses vagues contra la pujada dels preus dels autobusos i les reivindicacions de millores de serveis locals. Amb la presència d'una caserna de la Guàrdia Civil, és el barri més dens de la ciutat -més de 20.000 habitants- i va ser dels pioners en la creació d'una ràdio al barri, que avui dia encara continua emetent per les ones.

, així està el pati

BARCELONA · L'EDIFICI OKUPAT JA FEIA QUATRE ANYS QUE ES TROBAVA EN ESTAT D'ABANDONAMENT

La nova seu de la Rimaia és propietat d'una nissaga que viu de l'especulació

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

La Universitat Lliure La Rimaia té una nova seu a la Gran Via 550 de Barcelona. L'edifici okupat està abandonat des de fa quatre anys, després que la propietat pagués unes quantitats de diners importants als inquilins i a la impremta que usava el local comercial perquè abandonessin l'immoble. La propietat de l'edifici correspon a Agrícola Fund 3 SL, una de les moltes empreses de la família Guerrero Gilabert. En aquest cas, els propietaris de la finca són dos dels nou germans: Nicolás i Luís Miguel, ambdós advocats del prestigiós bufet familiar Guerrero de Castro. Els Guerrero Gilabert s'han enriquit a través de l'especulació immobiliària i financera fins arribar a ser líders en aquest camp. La família es troba al capdavant de Gaesco -líder en els

Luís Miguel Guerrero Gilabert

Javier Guerrero Gilabert

Els Guerrero Gilabert estan al capdavant del Club de Golf de Vallromanes i de Gaesco

mercat borsaris- i de Falcon Real Estate Investments, una societat creada per CB Richard Ellis -la consultora immobiliària més gran del món- per invertir en actius immobiliaris. Els Guerrero Gilabert també estan al capdavant del Club de Golf de Vallromanes -del qual són socis d'honor Iñaki Urdangarín i Cristina de Borbón- i del conglomerat

empresarial que vol tirar a terra Can Fàbregas per fer-hi un Corte Inglés a Mataró. Les seves empreses acumulen diverses denúncies per assetjament immobiliari presentades a l'Oficina d'Habitatge de l'Ajuntament.

Un conglomerat especulatiu

Els germans Luís Miguel i Nicolás estan al capdavant de gairebé 25 empreses, la majoria de les quals es dediquen a la promoció immobiliària, és a dir, a la compra, venda, tinença i administració de béns immobles i a la compra d'ac-

ARXIU

MIRTA

La Casa Club del Golf Vallromanes és propietat dels germans Guerrero Gilabert. A sota, nou edifici okupat pel col·lectiu de la Rimaia a la Gran Via de Barcelona

tius borsaris. L'empresa *mare* és Doma Inversiones SL, una *holding* amb més de 40 milions d'euros de capital social que agrupa els nou germans i que participa a Indo, amb un 6% comprat a Diana Garrigosa, dona de Pasqual Maragall. Aquesta és l'empresa que rep la majoria de denúncies per assetjament. Una altra empresa és Danube Property

Fund II SL, que gestiona vehicles d'inversió immobiliària a l'Europa de l'Est -principalment a les grans ciutats de Romania i Bulgària- i que recentment ha adquirit la fàbrica de la Mercedes Benz a Bucarest, de gairebé 8.000 m2. Entre d'altres operacions especulatives, cal destacar la de Navalcarnero, on Nicolás s'ha beneficiat d'una reordena-

ció urbanística que va revalorar quatre parcel·les seves que sumen 26.000 m2. Dues de les empreses de la família, Riera Urbanizer SL i Eland 352 Promociones SL, es troben darrere la destrucció de Can Fàbregas, a Mataró. Eland 352 Promociones és consellera i secretària de Torre Barceló -antiga Residencial Aurore-, la promotora immobiliària que vol construir els gratacles de la Ronda Barceló i que va comprar Can Fàbregas a Naves Biada per fer-hi el Corte Inglés. Per altra banda, Riera Urbanizer SL va tenir com a administradora l'empresa Construccions Riera SL, que apareix a l'auto del jutge Baltasar Garzón del cas *Pretòria*, al costat d'empreses com Proinosa o de personatges com Luís García, *Luigi*.

Un club selecte a Vallromanes

A les acaballes del franquisme, a Vallromanes, es va inaugurar un camp i club de golf selecte, contigu a la Casa Palau del comte d'Alba de Lieste. Actualment, Luís Miguel n'és el vicepresident i el seu germà Javier és capità de camp. Segons fonts del consistori de Vallromanes, la història del camp de golf està plena d'irregularitats. Així doncs, gràcies a l'alcaldesa Maria Cabot i al partit Independent de Vallromanes -del qual era regidor l'íntim amic de Luís Miguel, Eduardo Alié-, l'Ajuntament sempre ha signat totes les modificacions del Pla d'Ordenació Urbanística Municipal que interessaven al camp de golf, com les ampliacions del camp, l'obertura de nous camins o les requalificacions per construir xalets propers al camp. Algunes d'aquestes obres s'han adjudicat a empreses d'Alicia Ferrin -administradora d'Agrícola Fund 1 SL- com Cenit Gestió.

SANT JOAN DESPÍ · LA SINDICATURA DE COMPTES AFIRMA QUE L'ADJUDICACIÓ DEL PROJECTE NO VA SEGUIR EL PROCEDIMENT ADEQUAT

L'hospital comarcal del Baix Llobregat s'inaugura amb irregularitats als comptes

Xavier Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La sindicatura de comptes va emetre una nota informativa relativa al Consorci Sanitari Integral (CSI) dos dies després que entrés en funcionament l'hospital comarcal del Baix Llobregat, que s'anomena Moisès Broggi. La sindicatura veu irregularitats en la contractació i la fiscalització de l'hospital al seu informe referit a l'any 2007. Segons l'informe de la sindicatura, Sanitat Integral del Baix Llobregat SL (SIBLL) -integrada pel CSI- va adjudicar de forma directa i sense seguir els procediments adequats la redacció del projecte i la seva ampliació a Brullet Pineda Arquitectes SL per valor d'1.962.396,72 euros. També destaca que el contracte que van signar SIBLL i

Sanibaix -l'empresa encarregada de construir i gestionar l'hospital- superava en 7.441.416,83 euros l'import del preu d'adjudicació. A l'informe, també s'afirma que hi ha diverses diferències de preus que no han estat justificades. La Conselleria de Sanitat ha desmentit totes les acusacions i assegura que ja ha presentat al·legacions a l'informe.

El 'complex Sanibaix'

L'hospital Moisès Broggi, una demanda històrica de la població de la comarca, ha costat 113 milions d'euros (tot i que el pressupost inicial era de 42 milions) i donarà servei a unes 350.000 persones. L'empresa Sanibaix té el contracte per la construcció, el manteniment i l'explotació de la infraestructura durant un període de 30 anys, a canvi d'un lloguer que pagarà a l'administra-

ció a través del CSI, una entitat pública que està integrada pels ajuntaments de Sant Joan Despí i de l'Hospitalet, pel Consell Comarcal del Baix Llobregat i per la Creu Roja.

Sanibaix, formada per ACSA, Teyco, EMTE i La Caixa, explotarà l'hospital durant 30 anys

Sanibaix és una empresa formada per ACSA AGBAR construcción, Teyco SL, EMTE i La Caixa (cadascuna amb el 25% de les accions). Tot i així, en el mo-

ment de constituir l'empresa, La Caixa era qui dominava bona part de l'accionariat, ja que posseïa el 100% d'AGBAR i AGBAR tenia el 50% de les accions d'EMTE. A més, Teyco i EMTE són dues empreses controlades directament per la família Sumarroca, especialment per Carles Sumarroca Claverol (un dels principals accionistes del pla Caufec). De fet, AGBAR va vendre el 50% de les accions que tenia a EMTE a la família Sumarroca per 107 milions d'euros (i les havia comprat, tres anys abans, per 20 milions d'euros). Tot això va passar dos dies després que se signés el nou contracte d'ampliació de l'hospital entre Sanibaix i SIBLL.

La dona de Montilla també hi participa. També hi ha altres coincidències, ja que Anna Hernández (dona de José Monti-

lla) va ser membre, al mateix temps, del consell d'administració de La Caixa i de SIBLL. Des del desembre de 2005, Hernández és consellera general de La Caixa i, fins l'1 d'abril de 2008, va ser consellera de SIBLL, el període en què es van signar els contractes d'ampliació de l'hospital. I durant aquest període, Ramon Peñaranda Prat -actualment director general de Proinosa i un dels que va haver de comparèixer davant del jutge pel cas *Pretòria*- també era conseller de Sanibaix. Segons denuncia la plataforma ciutadana Gent de Gramanet de Santa Coloma de Gramanet, es dona el cas que l'auditora Deloitte SL (entre moltes altres, auditora de comptes de Sanibaix o de La Caixa) manté relacions comercials i professionals amb empreses que comparteixen càrrecs d'apoderats i consellers amb Proinosa.

, així està el pati

BARCELONA · LA REGIDORA I EL PLE DE CIUTAT VELLA S'HAVIEN COMPROMÈS A GARANTIR LA CONTINUÏTAT DEL PROJECTE

Els jutjats decreten el desallotjament de l'Espai Social Magdalenes

Laia Alsina Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

El 15 de febrer. Aquesta és la data que figura a l'ordre de desallotjament de l'Espai Social Magdalenes (ESM) de Barcelona. Un últimatum que arriba, com expliquen des del mateix col·lectiu, "malgrat el compromís de la regidora i del ple del districte de Ciutat Vella per tal de garantir la continuïtat de l'ESM". Les membres del col·lectiu també afegeixen que, "ara per ara, aquest compromís no s'ha concretat i la resposta repressiva judicial s'imposa a la resposta política exigida pel teixit veïnal". Però les persones que participen de l'Espai Social Magdalenes no es donen per vençudes. Després de més de dos anys de lluita i de campanya per aconseguir ser reconegudes, han decidit celebrar les victòries aconseguides el mateix 15 de febrer -el dia que han de ser desallotjades- i ho faran amb un esmorzar i pintant un mural on quedi ben clara una de les batalles guanyades: "Aquí no s'hi farà un hotel".

L'oposició al desallotjament també passa per la via judicial. L'ESM hi ha presentat un recurs en contra al·legant, entre d'altres motius, que el districte ja ha retirat la llicència a la propietat (Hotels Catalònia) per ubicar-hi un hotel.

Façana de l'Espai Social Magdalenes, situat al costat de la Via Laietana de Barcelona

Una de freda i tres de calentes

La notificació de desallotjament ha arribat poc després que l'ESM aconseguís una de les fites més preuades: impedir que l'edifici es convertís en un hotel. A l'espai on actualment es desenvolupa un projecte social i polí-

tic arrelat al teixit veïnal i comunitari de Ciutat Vella, Hotels Catalònia hi volia fer un nou equipament turístic. Però la llicència d'activitat hotelera s'havia obtingut de manera irregular, ocultant l'existència de veïnes a l'edifici, i finalment, després de mesos de

lluita, va ser derogada sense possibilitat de tornar a sol·licitar-la.

Però la victòria en la batalla contra Hotels Catalònia no ha estat l'única dels darrers temps. S'ha aconseguit, com expliquen des de l'espai, "la tutela efectiva del dret a l'habitatge

dels llogaters que restaven a la finca i que patien l'assetjament immobiliari de la propietat" i que "el veí amb contracte de lloguer de renda antiga es pogués quedar a casa seva sense rebre més pressions de la propietat". També es va obtenir el compromís del ple del districte de Ciutat Vella de garantir "la continuïtat de les activitats de l'ESM mitjançant la cessió d'un local en règim d'autogestió". Alguns d'aquests arguments també figuren al recurs presentat contra el desallotjament, ja que, per exemple, en el cas del veí de renda antiga, aquest quedaria desprotegit.

Gest de valentia

Al mes de desembre, el districte de Ciutat Vella va establir els compromisos esmenats amb l'Espai Social Magdalenes però, des d'aleshores, no ha mogut fitxa. Des de l'ESM, Ada Colau, explica que "la retirada de la llicència hotelera va ser un primer pas per part de l'administració", però que la fita és una altra: que l'Ajuntament "faci un gest de valentia i expropiï l'immoble". Però no pas a qualsevol preu, és a dir, sense que comporti un benefici a la propietat com, per exemple, "cedir un nou espai per fer un hotel dos metres més avall".

El 15 de febrer es lluitarà una primera batalla per evitar el desallotjament, però no serà, ni de bon tros, la darrera.

POBLE NOU · LES PERFORADORES JA HAN COMENÇAT A TREBALLAR AL SUBSÒL

El veïnat de Can Ricart tem que es malmetin els espais històrics

Laia Alsina Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

La pàgina web de les entitats veïnals que vetllen pel manteniment del patrimoni de Can Ricart, al barri barceloní del Poblenou, continua traient fum. Pràcticament cada setmana hi ha alguna notícia penjada que presagia el pitjor per la gent que denuncia que els plans de l'Ajuntament i de la Generalitat per l'antic recinte fabril en malmetran les restes i els espais amb valor històric i arquitectònic. Ara, el nou temor arriba després que un grup d'operaris amb màquines perforadores hagin començat a treballar al subsòl.

Segons denuncia el president de l'Associació de Veïns i Veïnes de Can Ricart, Joan Marca, "les perforacions han començat tot just una setmana després que publicàssim al bloc les fotografies del patrimoni històric soterrat". Marca considera que les proves del terreny iniciades el 4 de febrer "no poden presagiar res de bo". Els treballs, segons fonts pròximes a les obres del recinte, "són prospeccions a un terreny on l'Ajuntament assegura que hi farà habitatge social". L'entitat veïnal però,

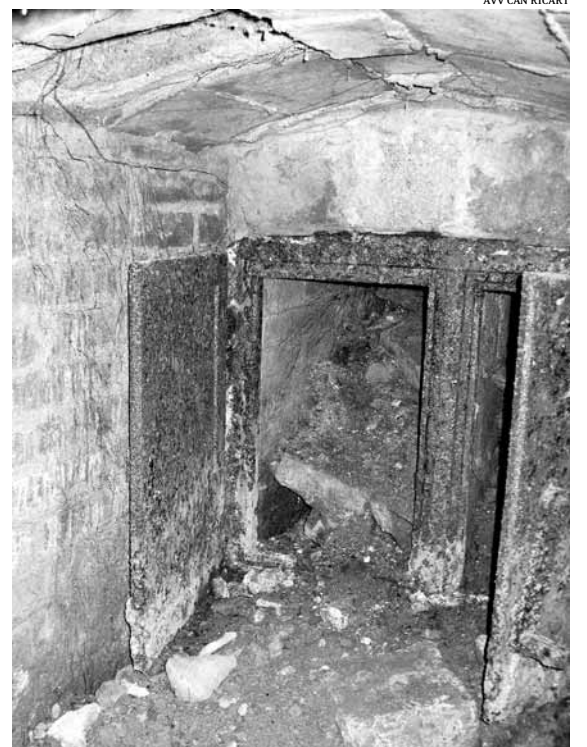
tem que on ara hi ha tot l'entramat de túnels que conformaven el sistema soterrat de transmissió energètica de Can Ricart, s'hi acabi construint un pàrquing i que, d'aquesta manera, desapareguin els vestigis d'arqueologia industrial. A més, el president de l'entitat posa en dubte que s'hi faci habitatge social perquè assegura que els terrenys afectat "pertanyen a la immobiliària Alza i no pas al consistori". Marca assegura que "si Can Ricart ha estat declarat Bé Cultural d'Interès Nacional, el subsòl també hi és inclòs".

"Restes escadusseres"

Mentre l'Associació de Veïns i Veïnes de Can Ricart espera saber com evolucionen aquestes darreres inspeccions de terreny, resta amatent als resultats de les anàlisis i estudis que han de determinar el valor arqueològic de les restes d'una vil·la romana trobades a Can Ricart el novembre de 2009. Una incògnita que no es desvetllarà fins que comenci la fase següent de les obres perquè una part dels terrenys de l'antiga fàbrica es converteixin en la nova seu de l'ens governamental Linguamçon-Casa de les Llengües. Aquests treballs estan previstos entre la primavera i

principis d'estiu d'enguany. Ara per ara, les opinions sobre el valor patrimonial de la troballa continuen enfrontades. Les entitats veïnals en demanen la conservació, mentre el consistori les titlla de "restes escadusseres, de difícil definició i datació, donat el seu deficient estat de conservació i les característiques dels treballs que es duen a terme". Unes qualificacions, aquestes darreres, que no fan difícil imaginar quina serà la destinació final de les restes, si la decisió depèn de l'Ajuntament. A tot això, cal sumar-hi el punt de vista d'altres veus expertes. En aquest sentit, el mateix novembre de 2009, un rotatiu assegurava que fonts del Museu d'Història de Barcelona consideraven la troballa d'una vil·la romana a Can Ricart una descoberta de "primera magnitud". Dataven les restes al segle II i destacaven el fet que era "la primera vegada que es trobaven vestigis romans per sota de la Gran Via a Barcelona".

Les entitats veïnals afectades per les obres de Can Ricart tenen clar que hi volen poder dir la seva. Mentre el futur de les restes romanes i de l'entramat industrial és incert, fan tot un seguit de peticions que pensen exigir

Entramat de túnels de Can Ricart datats fa més de 150 anys

fins que siguin escoltades. Entre les seves demandes, trobem la petició que s'iniciï un procés participatiu i

democràtic obert al barri per definir "els usos del valuós patrimoni històric existent al Poblenou".

AVV CAN RICART

, així està el pati

LLEIDA · EL SINDICAT ESCULL UN NOU SECRETARIAT PERMANENT I APROVA LES LÍNIES D'ACCIÓ SOCIAL PELS PROPEROS QUATRE ANYS

La CGT celebra el seu onzè congrés

Ares Arbós
terresponent@setmanaridirecta.info

Durant el darrer cap de setmana, la CGT, el sindicat de tendència anarcosindicalista, ha celebrat el seu onzè congrés a la ciutat de Lleida. Hi estaven convocats més de 40 sindicats d'arreu de Catalunya, amb una afiliació total d'unes 14.000 persones. 100 delegats i delegades van confirmar la seva participació en un congrés que tenia com a punts forts l'abordatge de les línies d'acció social i d'acció sindical que haurà de dur a terme la Confederació General del Treball Catalunya durant els propers quatre anys.

Entre els acords d'acció social, hi ha la defensa de l'ensenyament públic

Entre els acords d'acció social, destaca la defensa de l'ensenyament públic; la lluita contra els efectes de la LEC i el pla Bolonya; la potenciació de l'autogestió i la universalitat dels serveis públics (educació, sanitat, prestacions socials, etc.); el suport als moviments de defensa de la terra; la solidaritat amb les persones immigrades en defensa dels seus drets; la

LAURA LASCORZ

El congrés es va celebrar a l'Auditori del Centre de Cultures de la Universitat de Lleida

defensa del dret a un habitatge digne; el suport a la creació d'espais autogestionats; la potenciació d'una banca pública i la defensa d'unes condicions de vida dignes per les persones d'edat avançada.

Pel que fa al terreny d'acció sindical, no s'han pogut adoptar acords es-

pecífics davant la impossibilitat d'arribar a unes propostes consensuades que poguessin ser aprovades per una majoria de l'organització. Així doncs, el sindicat va optar per treballar a partir dels acords adoptats al XVI Congrés Confederal de la CGT que es va fer a Màlaga el mes de juny passat

i de la resta d'acords adoptats als diversos congressos de la CGT de Catalunya. El Sindicat de Banca de Barcelona va fer una petició en el sentit d'obrir una Conferència Sindical amb l'objectiu d'adoptar acords en aquesta matèria.

El que sí que es va aprovar va ser

una resolució que critica les noves mesures antisocials i les propostes de reforma de les pensions que està preparant el govern, en el camí de l'aprovació d'una reforma laboral. El sindicat també es reafirma en "la necessitat de convocar una vaga general per fer front a la crisi capitalista i les polítiques econòmiques del govern i la patronal". Entre les propostes que inclou la CGT, s'hi esmenta "el repartiment del treball mitjançant la reducció de la jornada laboral a 35 hores i l'eliminació de les hores extres, la creació d'un salari social de 1.200 euros i la defensa d'uns serveis públics de qualitat per tothom".

El congrés també va aprovar resolucions en solidaritat amb el poble d'Haití, per la llibertat dels presos polítics i en solidaritat amb Karim de Vilanova, la Núria Pórtulas, en Gerard de Lleida, l'Alfonso i totes les persones represaliades per la seva acció política. Es va donar suport a la difusió i l'estudi de l'Esperanto i a les preses polítiques mexicanes i es va fer referència, també, a l'efemèride dels 100 anys d'anarcosindicalisme. El Secretariat Permanent nou de la CGT continua encapçalat per Bruno Valtueña -del metall del Baix Llobregat- i inclou persones de diversos sindicats d'arreu del principat. El sindicat també ha escollit el nou coordinador de la revista *Catalunya*, l'òrgan de difusió de la CGT de Catalunya i les Balears.

BAGES · LES PERSONES ACUSADES D'HOMICIDI SÓN TRES ALTS CÀRRECS D'IBERPOTASH I TRES RESPONSABLES DE L'EMPRESA MOMIBA

Sis persones imputades per la mort d'un miner a Síria durant la seva jornada laboral

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

Sis persones estan imputades per la mort d'un miner durant la seva jornada laboral, fa cinc anys a Síria (Bages). Es tracta de tres alts càrrecs de l'empresa minera Iberpotash i de tres responsables de l'empresa Momiba -empresa subcontractada on treballava la víctima-, que s'enfronten a un delicte "d'homicidi imprudent contra la seguretat dels treballadors". El judici es va celebrar el 3 de febrer al jutjat penal número 3 de Manresa i la fiscalia ha demanat tres anys de presó per cada persona imputada.

El sinistre laboral va tenir lloc l'onze de març de 2005 a l'interior d'un pou -conegut com a Pou de Cabanasses- d'uns 700 metres de profunditat. El treballador E.G. estava verificant una vàlvula elèctrica quan va rebre una descàrrega que li va causar la mort. Cal esmentar que el lloc de treball habitual d'aquesta persona era la conducció de pales per extreure mineral. Durant el judici, es va fer palès que la víctima no tenia el carnet d'electricista i que, segons la fiscalia, la mort es va produir per raons de manca de seguretat.

Segons dades de la CGT-Iberpotash, la majoria de casos de mortali-

La feina habitual del miner era la conducció de pales, però va morir mentre manipulava una vàlvula elèctrica tot i no ser electricista

tat es resolen en acords de compensació entre la família de la víctima i l'empresa.

Més sinistralitat laboral a Catalunya
Segons les dades fetes públiques aquesta setmana pel Departament de Treball de la Generalitat, la sinistralitat laboral mortal a Catalunya ha augmentat respecte l'any 2008. Tot i que el conjunt de sinistres laborals (casos lleus i greus) ha baixat un 18,2% respecte l'any anterior, la mortalitat ha augmentat. Un total de 113 persones han mort durant la jornada laboral l'any 2009, vuit persones més que l'any anterior. Els sectors amb més nombre de sinis-

tres són els serveis, la construcció i la indústria. Segons fonts sindicals, la falta d'efectivitat de la Inspecció de Treball i la manca d'un sistema de sancions per l'empresariat són algunes de les causes de la sinistralitat laboral. Molts d'aquests casos no són investigats correctament ni s'exigeixen prou responsabilitats a l'empresariat i a les administracions. Les propostes d'alguns sindicats passen per augmentar la severitat en les sancions per l'empresariat que incompleix les normes de seguretat i, d'aquesta manera, evitar que sigui més rendible assumir les multes que aplicar els sistemes de seguretat obligatori.

ESPAI OBERT
Nou horari:
de dimens de divendres
de 18 a 22 h

Ajuda i a aconseguir econòmicament el projecte. Necessitem més socis i sòcies per fer front a les nombroses despeses mensuals!
Contacta amb nosaltres o passa't pel local!

• Col·lectius: Etcètera, Contra-Infos, Biogràfic, Polèmica, Ateneu Llibertari del Foble Sec, Ràdio Sants Ona Lliure, Cooperativa de consum crític.
• La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.

C/Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN

FES SENTIR
LA TEVA VEU
Per l'alliberament de gènera, de classe i nacional!

coordinadora obrera sindical
www.sindicat-cos.org
info-cos@sindicat-cos.org

la Burxa
BarriSant5.org

comunicació popular
des de 1998

llacrua i la Directa hem decidit avançar juntes

actualitat
pàgines
anàlisi
continguts

Suma-t'hi

Info: imesd@setmanaridirecta.info;
imesd@llacrua.cat

<http://imesd.wordpress.com>

Consultes populars: la revolta de les paperetes

Aviat farà dos mesos de les consultes sobre la independència de Catalunya del 13-D. Una mobilització que ha servit per reivindicar el paper de la societat civil com a motor de canvi social. Així ho plantegen alguns sectors, per qui, més enllà dels resultats obtinguts en l'escrutini, les consultes suposen un revulsiu per l'enfortiment de la ciutadania i per la regeneració del sistema democràtic.

Àlex Romaguera
afons@setmanaridirecta.info

Molta gent recorda la Carme Marín, aquella senyora gran d'Arenys de Munt que, a les escales del Centre Moral, afirmava davant la concurrència: "És l'última cosa que faré a la vida i votaré que sí". Envoltada de càmeres i desenes de veïns i veïnes, la Carme havia sortit a participar en una convocatòria que l'Estat espanyol havia prohibit adduint que el consistori no tenia potestat per fer-la.

Igual que altra gent del poble, és probable que considerés la prohibició un agressió similar a les que havia patit durant el franquisme. Aquest record i la possibilitat de respondre sobre una qüestió que mai se li havia preguntat la van empenyer fins a les portes de la històrica entitat.

cloent les persones majors de setze anys i les immigrades empadronades— pot assenyalar un canvi en la manera d'encarar el sistema legal, una vegada la ciutadania passa de reclamar els drets a exercir-los, després de veure que s'ignoren a l'hemicicle. Així ho creuen alguns sectors de la ciutadania, pels quals Arenys de Munt—i especialment l'eclosió ocorreguda el 13 de desembre a 171 municipis— ha esdevingut una mena de catarsi col·lectiva, entenen com a catarsi "l'exteriorització verbal de continguts vinculats a situacions que han estat allunyades de la consciència mitjançant el mecanisme de la repressió" (Diccionari de la Gran Enciclopèdia Catalana). Sigui com sigui, les consultes sobre la independència, com les organitzades pels moviments socials en èpoques anteriors, han permès aflorar necessitats que el poder minoritzat o menysté de forma deliberada.

Assaig de llibertat

Ser protagonista del destí va ser el principal sentiment entre els votants de Vic, Calldetenes, Arbúcies, Linyola, Taradell, Vilafranca del Penedès, Sant Celoni, Ripoll o Sant Jaume de Frontanyà, entre altres municipis. Amb intensitats desiguals, tothom va compartir el fet d'anticipar-se a un esdeveniment històric o, com algú va assenyalar la mateixa nit del recompte, a viure "la il·lusió de la possibilitat".

Fins i tot qui va abstenir-se o en va quedar al marge va reconèixer que la independència havia deixat de ser una entelèquia del nacionalisme per representar un objectiu concret i plausible. I que, malgrat que la convocatòria no tingués cap validesa legal pel fet de ser organitzada des de la base, projectava un horitzó concret per la nació catalana.

Justament, va ser la capacitat d'anticipació de l'esdeveniment i la circumstància de visualitzar-se per mitjà d'una acció tan legítima i reconeguda com una votació popular el que va sacsejar la vida parlamentària i ha situat la demanda de l'Estat propi entre la ciutadania.

Les consultes sobre l'abolició del Deute extern del març de l'any 2000 i la convocada sobre la guerra a l'Iraq l'abril de 2003 també van ser anticipadores d'escenaris que tendeixen a concretar-se. Però no van tenir la representació del 13-D: ni per la controvèrsia del tema

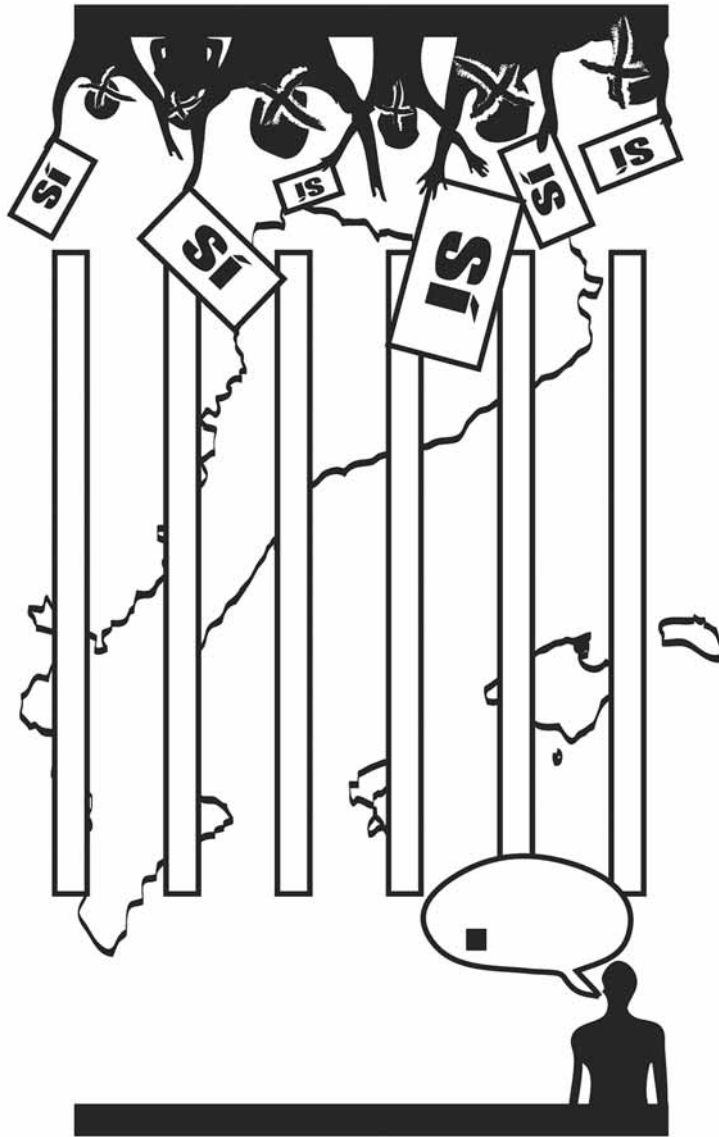
Quaderns d'Illacrua 05

MIRALLS | ENTREVISTA
Éric Toussaint:
"La resposta social no està a l'altura de la crisi"
pàg. 4 i 5

PETJADES
El delta metropolità: resistències a l'urbanisme predador
pàg. 6

DIRECTA 171
10 de febrer de 2010

plantejat, ni per les emocions suscitées, ni pel que suposaven d'alteració del marc jurídic-polític sorgit de la reforma democràtica que, agradi o no, ateny la ciutadania. La jornada del 13-D va saber resoldre satisfactòriament els tres objectius necessaris pel seu èxit: la consciència social de l'afer, la seva transcendència mediàtica i la seva centralitat en el debat polític del país.

A tot això, cal afegir-hi el fet que no es limitava a generar una pressió perquè el poder mogué fitxa, —com va passar al voltant del deute extern— ni tampoc perquè hi hagués un gir immediat en relació a les polítiques de defensa, objectiu de la consulta sobre la guerra a l'Iraq. La jornada sobiranista buscava normalitzar el dret de la independència, presentant-lo com un dret tant vàlid com el de mantenir la unitat d'Espanya. D'aquí que provoqués tant terrabastall entre els poders de l'Estat i en determinats cercles polítics catalans. Un fet al qual va contribuir, sens dubte, el factor simbòlic de fer-les en unes urnes similars a les oficials i en dependències d'entitats —no al mig del carrer com les consultes precedents—, cosa que els va donar una força legitimadora que les cites anteriors no havien pogut representar.

Tot plegat, doncs, va permetre que el dret d'autodeterminació, estigmatitzat com una reivindicació nacionalista, prengué la forma democràtica, perquè diposita en les persones la facultat d'opinar com volen que s'organitzi la societat a la qual pertanyen.

Il·lusió transversal

Gràcies al seu pas per les urnes, l'opció de l'Estat propi s'ha normalitzat i s'associa als drets bàsics. I segurament la Carme Marín i les seves amigues, que potser no compartien la demanda, van acabar assimilant que la independència era sinònim de llibertat, mentre que la dependència n'era d'immobilisme, de coacció i de restriccions imposades.

La circumstància que es produís en unes urnes similars a les oficials i que es fes en locals d'entitats va permetre que el 13-D assolís la força legitimadora que les anteriors cites no van representar

En posar l'accent a la participació i al dret d'opinar, la consulta va acabar convertint els partidaris de la independència en garants de la democràcia directa i els defensors de la pervivència de Catalunya dins l'Estat en limitadors de la llibertat i del dret de decidir. El debat d'aquell dia, per tant, va situar-se entre la gent partidària i la contrària al dret de decidir, no pas en la política d'identitat.

Aquesta cosmovisió de la independència com una opció democràtica es va viure amb una notorietat especial a Osona, on el fet d'estimular la participació en

IL·LUSTRACIONS:
Pere Tubert Juhé

lloc del sentit del vot va aconseguir dinamitzar prop de 2.000 persones voluntàries. Gent d'origens i perfils diversos que, la majoria, va arremangar-se contra les coaccions de l'Estat i que, mitjançant la cooperació i el treball en xarxa, va esdevenir "una sola veu" capaç de compartir "un horitzó comú".

A través de l'autoorganització i al marge d'uns partits encotillats en el possibilisme institucional, la consulta va generar el clima adient perquè el protagonisme recaigués en la ciutadana i evitar que ningú se'n pogués apropiat i, de retruc, que tothom se la fes pròpia. El caràcter cívic de la consulta, doncs, va fer que no estigués supeditada a cap opció, sinó que fos el resultat d'un procés compartit i horitzontal sufragat amb l'esforç de particulars i col·lectius de tota mena.

Aquest paraigua de complicitat va reunir tot el teixit associatiu, des d'entitats ecologistes i associacions veïnals fins a col·lectius d'immigrants que van oferir els seus espais per fer possible les consultes, entre els quals, l'Escola de Música, el Patronat del Teatre o Comissions Obres. A la ciutat de Vic, fins i tot dues mesquites van proposar cedir les seves dependències.

Com algú ha recordat setmanes després, "les consultes sobre la independència han reproduït els valors ètics que van caracteritzar el republicanisme de l'any 31 com són l'austeritat, els espais de trobada, la igualtat, la solidaritat o la caritat ben entesa". Una atmosfera democràtica

carregada d'aquella "il·lusió" que Marcel Proust narra a la seva novel·la *A la recerca del temps perdut* i que, a Catalunya, perfectament ens transporta a la llibertat arrabassada pels diversos règims dictatorials des de fa més de 300 anys.

La virtut d'aquestes consultes, per tant, no ha recaigut tant en el resultat de la pregunta, sinó en el fet d'haver arrossegat milers de persones cap a un procés alliberador i inclúsiu, com prova el fet d'haver sumat a la crida les majors de setze anys i la població immigrada, fet que ha atorgat un criteri de ciutadania universal a la iniciativa. Aquest valor, sumat a tots els altres, ha donat la cohesió social, l'autoestima i la confiança mútua necessàries perquè la societat assolís la independència o les fites que vulgui, si així ho desitja.

Construint ciutadania

Dos mesos després d'aquell episodi i pocs dies abans de noves jornades, una majoria admet que les consultes han estat una catarsi o alguna cosa semblant. Però una catarsi que —val a dir—, tret de records i estímuls emocionals, no ha provocat cap canvi polític més enllà del compromís d'algunes formacions a "prendre'n nota" i d'altres a captar els seus protagonistes més mediàtics.

Altres, en canvi, comparteixen aquest escepticisme però observen que han socialitzat l'objectiu de l'Estat propi i l'han normalitzat entre els drets democràtics més fonamentals, tot incorporant-lo al

mapa de futuribles que avui tracen els politòlegs d'arreu del món.

Falta saber si, més enllà d'això, les consultes també ajudaran a repensar la manera actual de construir les relacions humanes i polítiques. En tot cas, per molta gent, són un mecanisme indispensable per aprofundir en els valors democràtics i demostrar que, a través del vot, però sobretot de la participació, la gent pot definir un projecte comú i materialitzar-lo.

En paral·lel a aquesta reflexió, alguns alcaldes amfitrions del 13-D també afirmen que les consultes han retornat als municipis la seva funció democratitzadora i al seu paper actiu en els processos d'alliberament, tal com va passar amb la Segona República, assolida a partir d'unes eleccions municipals. De la mateixa manera que, per la majoria de moviments crítics amb el sistema hegemònic, poden ser instruments a través dels quals eixamplar i fer visibles els seus missatges transformadors.

Les consultes s'han viscut com un mecanisme per aprofundir en els valors democràtics i demostrar que, a través del vot, però sobretot de la participació, la gent pot definir un projecte comú i materialitzar-lo

A la vegada, l'autoorganització ciutadana ha servit per recuperar el seu valor polític, ja que ha convertit els individus en subjectes de dret en lloc de simples comparses dels gestors públics. Un canvi de paradigma en les relacions entre dirigents i dirigits que, com asseguren algunes veus, planteja nous paràmetres socials més justos i igualitaris, tot combatent l'efecte disgregador i individualista a què ens empeny la societat capitalista.

A tot això, s'hi afegeix el fet que la independència ha deixat d'associar-se únicament a la defensa de la identitat, ni tan sols al desig de millorar les prestacions econòmiques de qui la planteja, sinó a una manera alliberadora d'avançar cap a formes més justes i humanes de relacionar-se. Una manera de construir la ciutadania que també es va palesar a les consultes sobre el Deute extern o sobre la guerra de l'Iraq. Però, per la confluència de diferents factors i pel seu poder simbòlic, ha estat la iniciativa nascuda a Arenys de Munt qui ho ha posat damunt la taula. Com també ho faran les consultes programades per les properes dates, l'èxit de les quals pot ajudar a construir la societat sobre unes bases més sòlides i democràtiques. D'alguna cosa haurà servit, doncs, que aquell dia la Carme Marín prengué el convenciment de ser protagonista, amb la resta del poble, del seu propi destí.

El 13 de setembre Arenys de Munt va celebrar el primer referèndum per la independència

Jordi Borràs

Democràcia a les urnes

En menys d'un any, Catalunya haurà viscut quatre consultes no vinculants sobre la independència i dues iniciatives legislatives populars (ILP) sense efectes jurídics imminents, una per la prohibició dels cultius transgènics i l'altra per l'abolició de les curses de braus.

Si bé aquestes accions comunitàries han tingut escenaris i sorts desiguals, per diversos analistes indiquen un canvi de tornes en l'aparent inacció social, al mateix temps que mostren la rebel·lia d'una part de la societat davant les qüestions que no són ateses ni satisfetes pel poder.

Segons diverses anàlisis, les ILP i les consultes recents indiquen un canvi de tornes en l'aparent inacció social i, alhora, mostren la rebel·lia d'una part de la societat davant les qüestions que no són ateses ni satisfetes pel poder

Al seu torn, també hi ha qui opina que demostren les enormes llacunes de l'Estat espanyol, on la manca d'una cultura institucional madura ha provocat que aquestes iniciatives nascudes de les xarxes civils siguin frenades o directament vilipendiades des d'un poder que es limita a promoure

processos participatius en comptades ocasions.

Només cal analitzar els trenta anys d'engà del canvi de règim per comprovar la concepció erràtica i restrictiva del sistema emanat de la Transició. Des d'aleshores, només s'han sotmès a referèndum l'entrada de l'Estat espanyol a l'Aliança Atlàntica, la Constitució europea i, l'any 1978, va servir per ratificar la Carta Magna després de la seva aprovació a les Corts; al marge, és clar, dels estatuts ratificats en les respectives comunitats autònomes.

Això contrasta amb la situació de sistemes democràtics més avançats d'Europa, com l'holandès, l'alemany o el dels països nòrdics, on els processos participatius contribueixen a potenciar l'activitat política en períodes no estrictament electorals, alhora que faciliten les iniciatives populars i la proximitat amb els seus representants. També contrasta amb estats com el canadenc o el britànic, on —malgrat el seu centralisme genuí— predomina una visió respectuosa amb la diversitat que fa possible la celebració de referèndums independentistes al Quebec o a Escòcia.

En canvi, la concepció unitarista i monolítica de l'Estat espanyol esdevé un fre a les iniciatives aparegudes al marge del que fixa l'ordre establert, temorós que aquestes qüestionin l'essència de l'Estat i els poders fàctics que el sustenten. D'aquí, doncs, que qualsevol tipus de consulta hagi d'estar su-

peritada a l'aprovació del Consell de Ministres, fins i tot les d'àmbit local. Un condicionant que incrementa el decalatge entre l'acció de govern i allò que poden necessitar els ciutadans i ciutadanes i a resultes del qual les ILP solen tenir poc recorregut, mentre que les consultes com les organitzades sobre el Deute extern, la guerra a l'Iraq o la independència de Catalunya han de combatre la prohibició expressa de les autoritats.

Tot plegat —diuen alguns sociòlegs— convida a pensar que les consultes han posat en evidència la inconsistència de les regles constitucionals, que no fan sinó rebaixar la qualitat democràtica i la creixent desafecció respecte qui les gestiona. En aquest sentit, les consultes convocades sobre la independència, la que va mobilitzar mig milió de persones per suprimir el Deute dels països empobrits o la que deslegitimava la invasió a l'Iraq permeten visualitzar les febleses d'una democràcia de baixa intensitat i força impassible davant les preocupacions ciutadanes.

D'alguna manera, doncs, les propostes de limitar els mandats o de flexibilitzar les ILP serien tímids moviments del poder per corregir una anomalia que, com han evidenciat les consultes, és més estructural que no pas de forma. Una problema que es resoldrà el dia que la democràcia s'obri a les urnes i sigui veritablement participativa.

“La resposta social no està a l'altura de la crisi”

Éric Toussaint

Éric Toussaint, nascut a Bèlgica, té 55 anys i d'aquests, 40 els ha dedicat a l'activisme polític. Historiador i politòleg, és president del Comitè per l'Anul·lació del Deute del Tercer Món (CADTM) de Bèlgica. Ha col·laborat com a expert internacional a la Comissió d'Auditoria Integral del Crèdit a l'Equador. Forma part del Consell Científic d'Attac-França, de la xarxa científica d'Attac-Bèlgica i del Consell Internacional del Fòrum Social Mundial. També és membre del Comitè Internacional de la Quarta Internacional. Ha publicat, entre d'altres títols: ‘La bolsa o la vida. Las finanzas contra los pueblos’ (2002), Ediciones Abya-Yala; ‘Banco Mundial: El golpe de Estado permanente’ (2006), Viejo Topo; ‘Banco del Sur y la nueva crisis internacional’ (2008), Viejo Topo i ‘60 preguntas y 60 respuestas sobre deuda externa’ (2009), Icaria. En una recent visita a Barcelona, Toussaint va analitzar els reptes dels moviments socials en el context de la crisi.

Manuel Torres
entrevista@setmanaridirecta.info

Com valoren la situació dels moviments socials?

Problemàtica. És fonamental tenir un diagnòstic correcte de la situació, que en la meua opinió és el següent. Vivim la pitjor crisi del sistema capitalista des de fa 80 anys i la resposta social no està a l'altura. Quan la crisi va esclatar, el 2007-2008, la intel·ligència procapitalista tremolava perquè s'adonava que era una crisi sistèmica. Es va parlar de refundar el capitalisme perquè realment tenien una resposta de gran amplitud, però això encara no ha ocorregut. És veritat que hi ha signes positius com els donats a Bèlem durant l'FSM del gener de 2009: 140.000 participants, la gran majoria joves, que buscaven participar als

– *“No serà un fòrum social mundial el que podrà canviar la correlació de forces, sinó les lluites reals que hi hagi als països on la crisi és més forta i que tenen pes en l'economia mundial”*

– *“Només existeix una disposició a la mobilització si hi ha un pla d'acció per part de les direccions sindicals”*

– tallers més radicals. Les declaracions finals de moviments indígenes, de dones, de justícia global, etc. són molt radicals. Però no serà un fòrum social mundial el que podrà canviar la correlació de forces, sinó les lluites reals que es produeixen als països on la crisi és més forta, als països que tenen pes en l'economia mundial. En aquest terreny, fins ara, les respostes socials als Estats Units o a Europa occidental són limitades, com si la gent estigués paralytzada pels cops que està rebent, per la desocupació, etc.

És un diagnòstic preocupant.

Ho és. I això obliga a actuar els moviments socials, que constitueixen una força real (Via Campesina, sindicats, xarxes com la Marxa Mundial de Dones, el Comitè per l'Anul·lació del Deute al Tercer Món, les organitzacions indígenes, etc.). Per ells, organitzar estratègies d'acció representa un desafiament molt gran. Encara no s'ha aconseguit, però, a finals de gener, a São Paulo, es va fer la reunió mundial de moviments socials fora de l'àmbit dels fòrums socials, on es va desenvolupar un seminari per fer un balanç de les nostres estratègies i parlar de com mobilitzar-se.

Els governs d'esquerra més avançats com els de Bolívia, l'Equador o Veneçuela tampoc no han pres iniciatives fortes. Han fet pronunciaments interessants com el de la cimera de Copenhaguen, però s'està perdent un temps preciós per llançar, per exemple, el Banc del Sud amb criteris coherents, avançar amb el SUCRE (Sistema Únic de Compensació Regional), que eliminaria el pes del dòlar als països de l'Aliança Bolivariana cap als Pobles d'Amèrica-ALBA i donaria més coherència a aquesta unió. Hi ha molt discurs i molta retòrica, però els fets i les decisions no segueixen la mateixa sintonia.

Què està fallant perquè en aquesta època de crisi del sistema no hi hagi una mobilització contundent?

Si parlem d'Europa o els Estats Units, el moviment sindical juga un paper important per mobilitzar o no fer-ho. Ni a Europa, la Confederació de Sindicats; ni a l'Estat espanyol, CCOO, UGT, CGT; ni a França, la CFT ni els sindicats britànics, cap d'ells no vol grans mobilitzacions. Creuen que, si posen en marxa el tren de les lluites, prendran un caràcter més radical que en altres èpoques i els dirigents sindicals no estan disposats a assumir riscos i a enfrontar-se als governs. S'aferran a l'opció d'esperar que els plans de rescat dels bancs aconseguixin sortir de la crisi en un o dos anys, cosa que és un error. Un exemple el vam veure a començaments de 2009 amb les mobilitzacions a França, que van registrar una participació similar a l'obtinguda el maig de 1968. La gent volia continuar, però les direccions sindicals van decidir que no. Es va generar molta frustració, però la ciutadania no va ser capaç d'autoconvocar-se a tot el país i coordinar els sectors públic i privat. Només existeix una disposició

Qüestionar el poder de manera estructural i permanent

L'entrada de persones vinculades als moviments socials als governs llatinoamericans d'esquerra no fa que aquells abandonin el model extractivista. Val la pena que entrin a formar part de governs, veient-ne els resultats?

El que és fonamental pels moviments socials a països com Bolívia, Veneçuela o l'Equador és mantenir una capacitat de mobilització autònoma respecte al govern per ser capaç de pressionar-lo. Si és possible, serà millor actuar sense enfrontar-s'hi, més aviat pressionant-lo, estímulant-lo i donant suport a les iniciatives més avançades que adopti. Però si no funciona, llavors s'ha d'atacar la política del govern. Les persones dels moviments socials no haurien d'acceptar càrrecs ministerials per mantenir la capacitat de mobilització. Caldria buscar una relació dialèctica constructiva de suport i pressió alhora i, si això no funciona, mobilitzar-se com ho va fer la Confederació de Nacionalitats Indígenes de l'Equador (CONAIE) després que el govern no tingués en compte la posició dels indígenes. Els moviments estan

obligats a consultar les seves bases i, si aquestes ho decideixen, mobilitzar-se... encara que s'intenti implicar els moviments socials en intents de cop d'estat, una estratègia de Correa. Si el govern no escolta i no satisfà les seves demandes, quan els colpistes decideixin actuar, els moviments no li donaran suport. Hi ha

—
“Les persones dels moviments socials no haurien d'acceptar càrrecs ministerials per mantenir la capacitat de mobilització”

—
 un sector del govern que ho entén, però ara està influït pel sector més conservador. Es poden firmar acords i donar suport a aquelles mesures que siguin bones, però s'ha de pressionar i, si cal, enfrontar-se al govern per obtenir un canvi en la seva orientació política.

Quines alternatives existeixen més enllà de les mobilitzacions o l'enfrontament? Convé deixar de reconèixer l'estructura estatal i que els pobles apliquin el seu propi model de desenvolupament?

No crec en estratègies com la dels zapatistes. Encara que no va ser el seu desig, avui els zapatistes són marginals en la vida política de Mèxic i estan en una situació d'autodefensa més que d'ofensiva.

Em sembla fonamental disposar no només d'una estratègia de mobilització, sinó també de construcció d'instruments de poder popular des de baix a l'estil, això sí, dels zapatistes o dels indígenes organitzats a la CONAIE. Però també d'altres sectors com, per exemple, els treballadors fabrils, que han de desenvolupar una política de control obrer. Això implica intentar crear una dualitat de poder dins l'empresa capitalista i qüestionar de manera estructural i permanent el poder de decisió dels amos de les empreses, siguin privades o de l'Estat. En el cas dels governs que nacionalitzen empreses, la producció l'han de gestionar els treballadors i no una burocràcia o els tecnòcrates.

a la mobilització si hi ha un pla d'acció per part de les direccions sindicals. Sense una participació sindical forta i sense grans moviments espontanis com els que van haver-hi al final dels 60 i inicis dels 70, que era la fi de la gran era de prosperitat econòmica, la gent no pot anar a la vaga amb la idea de vèncer. Avui dia, per vèncer fa falta un pla d'acció fort.

—
“Es dona una gran mobilització als països perifèrics com alguns d'Amèrica Llatina, que per mi constitueixen l'epicentre de la resistència, com per exemple les organitzacions indígenes a l'Equador o al Perú”

—
“El problema principal és adonar-se que, per aconseguir alguna cosa, ara cal enfrontament. No parlo de prendre el poder, però sí de vagues de llarga durada i d'oposició frontal a la patronal”

No hi ha cap indret amb capacitat d'acció?

Els llocs on es dona una gran mobilització són els països perifèrics com alguns d'Amèrica Llatina, que per mi constitueixen l'epicentre de la resistència, com per exemple les organitzacions indígenes a l'Equador o al Perú. De fet, fa temps que s'estan plantejant mobilitzacions a l'Equador davant la política del president Correa. L'estratègia ens obliga a fer una feina de conscienciació, a debatre sobre estratègia dins l'FSM, fins i tot amb

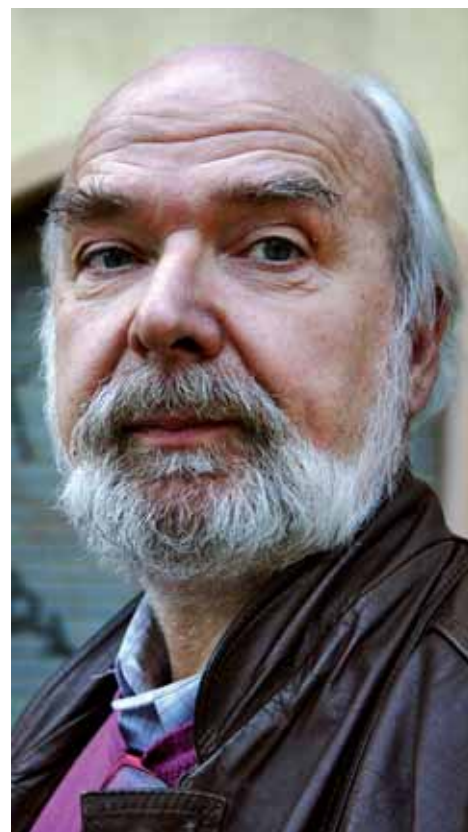
les confederacions sindicals que en formen part. Les organitzacions camperoles també han de lluitar per resoldre la crisi alimentària a escala internacional i implantar polítiques de sobirania alimentària...

Creus que la passivitat dels sindicats es deu a la seva por de sortir d'un model productiu lligat al consumisme, ja que implicaria un canvi radical en la forma de treballar i d'organitzar-se?

No crec que sigui aquesta la raó principal. Penso que la clau es troba en les direccions burocràtiques que no volen prendre cap risc i prefereixen buscar la via de la negociació. Com que tenen por de la dinàmica que puguin adoptar les grans mobilitzacions, s'estimen més tractar de negociar amb la patronal i els governs. No és tant la seva visió del model de producció, perquè avui dia tothom ja s'adona que aquest model de consum extractivista i consumista que fins i tot provoca el canvi climàtic no és bo. El que passa és que la gent no té idees gaire revolucionàries. El problema principal és adonar-se que, per aconseguir alguna cosa, ara cal enfrontament. No parlo de prendre el poder, però sí de vagues de llarga durada i d'oposició frontal a la patronal. O, fins i tot, de fer caure un govern, un fenomen que no passa des de fa tres o quatre dècades.

També hi ha hagut derrotes importants...

En l'àmbit de l'FSM, vam tenir problemes a partir de l'any 2003 que van durar fins l'any passat i no podem afirmar que ja n'hàgim sortit. Dos països clau en la construcció del moviment altermundista són Itàlia i el Brasil. A Itàlia, el partit de la Rifondazione Comunista va entrar al govern de Romano Prodi, de caràcter social liberal. Això va provocar desmoralització i una derrota política de Rifondazione Comunista, que va perdre la representació parlamentària. Els moviments socials italians no tenen la mateixa capacitat ara que quan es va convocar el primer Fòrum Social Europeu a Florència, el novembre de 2002, amb una marxa de mig milió contra la guerra. O a Gènova el 2001. O al Brasil, on la línia de Lula és de caràcter social liberal i té el suport del principal sindicat del país. Això no només influeix en l'FSM sinó que fins i tot la coordinadora de moviments socials —que és més radical— va quedar afectada per l'orientació política dels governs i les derrotes polítiques dels moviments.

El delta metropolità: resistències a l'urbanisme predador

Una de les zones més castigades per la febre del totxo és el Baix Llobregat. En aquesta comarca, les polítiques urbanístiques emanades de la transició han alterat la vida dels seus nuclis històrics fins a malmetre espais de tant valor ecològic com el Delta i els seus entorns, la defensa dels quals ha generat, des d'aleshores, un ampli moviment de lluites mediambientals.

Ricard Caba
petjades@setmanaridirecta.info

Al llarg de la història, les poblacions s'han instal·lat als voltants dels rius per aprofitar la seva riquesa en recursos. Els abusos a l'hora de fer-ho, però, han provocat que la natura se'n ressentís. Així ha passat amb el Baix Llobregat, una comarca acostumada a patir agressions tan profundes com la instal·lació de línies elèctriques, autopistes de gran tonatge, vies de tren, pedreres i altres agressions que atempten contra el medi i la seva diversitat biològica.

Aquests impactes han afectat el llarg i ample dels seus límits geogràfics: des de la serra del Garraf i l'Ordal fins a l'àrea de Collserola, passant per l'emblemàtica muntanya de Montserrat o el seu embut natural: el delta del Llobregat. Una zona de gran valor biològic i paisatgístic on les actuacions de l'home han incrementat la contaminació dels aqüífers, la sobreexplotació del freàtic (salinització i dessecació) i, especialment, la urbanització de la seva superfície, a conseqüència de la qual han desaparegut o han quedat aïllats els espais naturals on viuen nombroses espècies animals i vegetals.

Defensa del territori

La presència d'aquests impactes són l'origen de plataformes que, en algunes ocasions, han evitat l'aplicació de projectes insostenibles i que arrenquen la dècada dels 70, coincidint amb les marxes massives contra el desviament del riu Llobregat o contra la instal·lació de l'abocador del Garraf, dos dels projectes que han condicionat més la població de la comarca.

Altres lluites significatives des de l'adveniment democràtic han estat les del pla Caufec a Esplugues, el pla de Ponent a Gavà, Oliveretes a Viladecans, SOS Delta al Prat, Can Coll a Torrelles, Collserola-Samson a Sant Feliu, Salvem Montserrat a Collbató o Can Trabal a l'Hospitalet. Totes elles són iniciatives aparegudes per combatre l'especulació urbanística i la destrucció del patrimoni que centren el seu discurs en la crítica al voltant d'un model de relacions capitalistes que empeny generacions senceres a una greu crisi social i mediambiental.

Per aquests moviments, el més pervers de l'actual desenvolupament urbà és que obeeix a les directrius dissenyades pels mateixos organismes que, des de la reforma política fins a l'actualitat, mantenen lleis tant predemocràtiques com el Pla General Metropolità (PGM). L'aplicació d'aquest marc legal, aprovat el 1976, no fa sinó afavorir interessos estratègics

privats que no tenen res a veure amb les necessitats ciutadanes. I passa el mateix amb la recent ampliació de l'aeroport del Prat per construir la tercera pista i la famosa Terminal 1, per la qual s'ha eliminat el 70% de la --millor pineda litoral sobre duna catalana. Una estora d'arbres que, tot i que és d'origen artificial, es va plantar a principis del segle XX per fixar les dunes, que --segons la Unió Europea-- constitueixen un coixí idoni per la reproducció de diverses espècies d'orquídia.

Enclavament estratègic

Les actuacions urbanístiques han reduït la zona protegida del delta del Llobregat del 2% al 15% de la seva extensió. I, per bé que encara és la tercera superfície humida de Catalunya, només representa 923 hectàrees incloses dins la Xarxa Natura 2000 i el ZEPA, 500 de les quals estan incloses a la Reserva Natural Parcial a causa del seu extraordinari valor biològic.

El Delta té un gran valor biològic i paisatgístic però les actuacions de l'home han incrementat la contaminació dels aqüífers i la sobreexplotació del freàtic

És la ciutadania qui ha acabat posant en contradicció el model actual i ha plantejat alternatives per una gestió més ètica, humana i sostenible del delta metropolità

Tot i la reducció de l'àrea protegida, aquesta part del Delta no ha deixat de ser un punt estratègic clau dins la ruta migratòria d'aus de la Mediterrània occidental, que uneix Europa i l'Àfrica. Els darrers mesos, aquest espai regulador ha rebut l'amenaça d'actuacions igualment depredadores com el projecte industrial al peu de Collbató, el desplegament urbanístic a Sant Feliu i a Esplugues, el de Can Trabal a l'Hospitalet o el dels terrenys del Futbol Club Barcelona a la zona natural de Viladecans, entre d'altres.

En aquest sentit, les lluites en defensa del territori evidencien que, davant la retòrica institucional de pal·liar el canvi climàtic i d'aplicar mesures justes, la ciutadania és qui ha acabat posant en contradicció el model actual i qui ha plantejat alternatives per una gestió més ètica, humana i sostenible del delta metropolità.

Veïns contraris al pla Caufec han efectuat accions de denúncia al pla especulatiu desenes de vegades. A la imatge, aturada el novembre de 2007

-
Arxiu
Albert Garcia

Can Trabal és l'últim espai agrícola que queda de les moltes hectàrees que caracteritzaven l'Hospitalet de Llobregat -
Arxiu

Viure sense supermercats

Anar a comprar al supermercat s'ha convertit en una pràctica quotidiana. De fet, un 80% de les nostres compres es duen a terme en grans cadenes de distribució com ara Carrefour, Alcampo, Eroski, El Corte Inglés i Mercadona. Tot i que mengem i consumim diàriament i, molt sovint, ho fem mitjançant la com-

pra en supermercats, poques vegades ens aturem a pensar en les conseqüències que té aquest model per totes aquelles persones que participen en la cadena de comercialització: pagesia, treballadores, consumidores i comerç local. Ara pot ser un bon moment per plantejar-nos aquestes qüestions.

Entrada principal d'un hipermercat a les Rambles de Barcelona, a pocs metres del mercat de la Boqueria

Robert Bonet

Esther Vivas
bonviure@setmanaridirecta.info

La concentració empresarial a cadascun dels trams de la cadena agroalimentària augmenta i el sector de la distribució no n'és una excepció. A Europa, per exemple, la dinàmica apunta a una tendència ascendent. A Suècia, tres cadenes de supermercats controlen el 95,1% de la quota de mercat; a Dinamarca, tres cadenes monopolitzen el 63,8%, i a Bèlgica, Àustria i França, unes poques companyies dominen més del 50%. Cada dia tenim menys portes d'accés als aliments, a la vegada que el productor té menys opcions d'arribar a nosaltres. El poder de la indústria agroalimentària és total i la nostra alimentació ha quedat supeditada als seus interessos econòmics.

Aquest model de distribució al detall, que s'ha generalitzat durant els darrers cinquanta anys a l'Estat espanyol, comporta un empobriment generalitzat de l'activitat pagesa, l'homogeneïtzació d'allò que consumim, la precarització dels drets laborals –tant als seus centres comercials com en relació als que proveeixen–, la pèrdua del comerç local o la promoció d'un model de consum insostenible i irracional. Vegem algunes xifres.

El diferencial entre el preu d'un producte en origen (el que es paga al pa-

gès) i en destí (el que paguem en un súper) és del 490% de mitjana, segons xifres del sindicat camperol COAG. En el cas d'alguns aliments, però, aquest pot superar amb escreix el 1.000%, com és el cas de les patates, els tomàquets, els cogombres o les pastanagues. Mentrestant, la gran distribució és qui s'emporta el benefici. Aquesta situació compor-

El diferencial entre el preu d'un producte en origen (el que es paga al pagès) i en destí (el que paguem en un súper) pot superar el 1.000% en el cas de les patates, els tomàquets, els cogombres o les pastanagues

ta un creixent empobriment de la població pagesa, amb una disminució anual de la seva renda del 26% durant els darrers cinc anys. Amb aquestes dades, no ens hauria de sorprendre que, cada tres minuts, a Europa desaparegui una explotació camperola, segons dades de La Vía Campesina, ja que els petits productors no poden competir amb l'agroindústria.

En l'àmbit laboral, el treballador està sotmès a ritmes de treball intensos, tas-

ques repetitives i poca autonomia de decisió, condicions que comporten malalties com l'estrès, l'esgotament, els dolors crònics a l'esquena i les cervicals, etc. A més, els horaris laborals altament flexibles –en funció dels interessos productius de l'empresa– dificulten la conciliació de la vida laboral amb la social i familiar, cosa que fa que el treballador fins i tot arribi a perdre el control sobre el seu temps lliure.

L'impacte sobre el petit comerç és devastador. Si l'any 1998, a l'Estat espanyol, hi havia 95.000 botigues, el 2004, aquesta xifra s'havia reduït a 25.000. El comerç tradicional d'aliments ha patit una erosió constant i imparable des dels anys vuitanta i, avui dia, gairebé és residual.

Alternatives

Però, podem viure sense supermercats? Els grups i les cooperatives de consum agroecològic, la compra directa al pagès, el comerç local, les cistelles a domicili i anar al mercat són algunes opcions alternatives que impliquen un model de comercialització de proximitat i estableixen una relació directa i solidària entre el pagès/el camp i el consumidor/la ciutat. Es tracta d'opcions de compra que van en augment. Si abans de l'any 2000 a Catalunya, tan sols existien deu grups de consum ecològic, avui aquesta xifra arriba quasi al centenar.

Aquesta acció col·lectiva en l'àmbit del consum és fonamental per començar a canviar dinàmiques i arribar a més gent. Sovint se'ns parla del nostre poder individual com a consumidores, però tot i que l'acció individual aporta coherència i és demostrativa, per si sola podrà canviar ben poques coses. La perspectiva política és clau. Per exemple, jo puc formar part d'una cooperativa de consum i optar per la compra d'aliments ecològics, però si no es prohibeixen els transgènics arribarà un dia que tant l'agricultura convencional com l'ecològica estarà contaminada fruit d'una coexistència impossible. Per tant, cal mobilitzar-nos, sortir al carrer i exigir unes polítiques agrícoles i alimentàries que garanteixin un consum saludable, que siguin respectuoses amb la natura i que tinguin en compte els drets de la pagesia i de les treballadores.

La lògica capitalista que impera en l'actual model agrícola i alimentari és la mateixa que afecta altres àmbits de les nostres vides: la privatització dels serveis públics, l'especulació amb l'habitatge, la deslocalització empresarial, la precarització laboral... Canviar l'actual sistema agroalimentari implica un canvi radical de paradigma. I, per fer-ho, l'acció política i la creació d'aliances amb d'altres actors socials (camperols, treballadors, ecologistes, feministes...) és imprescindible.

Oda als bojós

FOTOGRAFIA: Nikos Pilos

Ràbia i ràbia i més ràbia, perquè no hi ha sortida quan hi ha dolor. Perquè hi ha por. Perquè hi ha mal. Perquè hi ha voluntat de fer mal.

I crides i crides fort i se t'apaga la veu i plores, desconsoladament sola. Plores i res no et toca i tot t'aclapara. Veus l'abisme. No hi ha sortida. Tot sembla irreal. Només vols descansar i no pots, no et deixen ni rendir-te. Et sents morir des de dins. Ets convidada a podrir-te.

La injustícia decideix i tu estàs cansada de tant cridar. Del fàstic que sents, també per tu que no saps com canviar-ho. Respira malament, singlotes. Se't deforma la cara, però no fas por. Aquells que t'estimen ja no arriben a tocar-te, per molt que ho intenten, no saps ni com podrien ajudar-te. Aquells que t'estimen també s'han tornat bojós. A la seva manera, a la teva manera.

I tancada en tu mateixa t'ofegues en un got d'aigua. I quan tot sembla perdut...

-
No sé amb qui quedar-me, si amb el filòsof roig o amb el poeta invàlid. Però ara ja no et fa tant mal l'ànima i, de cop, no et sents tan sola
-

sentit la ràbia i ara hi haurà guerra. Per sempre. I és que no és culpa teva si t'has tornat boja. Potser, fins i tot, prefereixes estar boja.

Laia Gordi

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Ilham Moussaïd: "Sí, es pot ser laica, feminista i dur vel"

'La Vanguardia' critica la inclusió d'Ilham Moussaïd, estudiant musulmana amb vel parcial, com a candidata del Nou Partit Anticapitalista francès

Xavier Blasco Piñol

El dia després que el president espanyol participés, a Washington, a l'anomenat *esmorzar de la oració* -on Zapatero va llegir un fragment del *Deuteronomi* en presència de Barack Obama-, *La Vanguardia* es feia ressò del fet que el Nou Partit Anticapitalista francès (NPA) incloïa a les seves llistes electorals una estudiant musulmana que du vel parcial, Ilham Moussaïd. Un fragment del text deia: "És justament aquesta visibilitat -i no les seves creences personals- el que ha aixecat polseguera. D'entrada, perquè se suposa que hauria de representar tots els ciutadans amb independència de la religió de cadascú". I

afegia: "El vel que lluc ostentament s'assimila a la submissió de la dona". Al seu *Tractat d'ateologia*, el filòsof Michel Onfray argumentava que les institucions -i, en última instància, el laïcisme francès- no són atees, sinó que estan impregnades de la moral judeocristiana, però no la fan evident. La transmissió ideològica a través de rituals institucionals que participen d'aquesta cosmovisió religiosa, però, no es qüestiona a l'article. El periodista afirma que és la "visibilitat" la causant de la polèmica. Aquesta exhibició pública de pràctiques religioses, però, no posa en dubte la capacitat representativa d'altres polítics -com Zapatero o Obama, que van resar plegats el dia abans. D'altra banda, ventila de

cop el debat sobre el vel islàmic: "S'assimila a la submissió de la dona". Diaris com *El País* i *l'ABC* situaven el te-

ma en relació a la identitat nacional francesa arran del cas d'un home a qui s'ha denegat la *naturalització* perquè obligava la seva dona a vestir el burca. Plantejat així, el vel islàmic és únicament un símbol degradant.

La Lliga del Dret Internacional de les Dones, per exemple, ha expressat la seva indignació pel fet que l'NPA, amb el cas de l'estudiant Ilham Moussaïd, s'adhereixi a un símbol de "segregació de sexes". Però hi ha altres opinions, com la de Sarah Joseph, editora de la revista britànica d'estils de vida contemporanis musulmans *Emel*, que considera que el vel és alhora "una obligació religiosa i un dret per expressar la identitat religiosa de les dones musulmanes".

> TV3 adverteix que l'Iran s'acosta a "la Bomba"

El "TN migdia" de TV3 emès el 8 de febrer va difondre la notícia de l'enriquitment d'urani fins a un 20% per part de l'Estat iranià com a una amenaça, ja que la presentadora va afirmar que "l'Iran ha fet un pas més cap a la consecució de l'arma nuclear". El titular deia: "L'Iran s'acosta més a la Bomba". D'aquesta manera, aquest més, fet servir dos cops a la notícia, dona la certesa i continuïtat que el camí que fa l'Iran és per arribar a la bomba nuclear, tot i que el mateix govern iranià ha afirmat que vol aconseguir un 20% d'enriquitment per reactors mèdics. Els 25 segons que va durar la peça formen part d'un seguit de notícies sobre el tema que ha emès aquest febrer el "TN" de TV3 i que segueix les agències internacionals, ja que les imatges eren d'agència i es van repetir en altres canals de televisió. M.T.

MITJANS INDEPENDENTS

Debat sobre els mitjans alternatius a la presentació de la nova DIRECTA a l'FSCat

A l'acte es va fer palesa la importància d'uns mitjans independents que puguin garantir el dret d'informació de la societat i la necessitat de donar-los suport de diverses maneres

Manuel Torres

En el marc del Fòrum Social Català (FSCat), el setmanari *DIRECTA* va presentar, el 30 de gener, el que ha significat el procés de diàleg i confluència amb la revista *Illacrua* i que s'ha traduït en la inclusió dels *Quaderns d'Illacrua* com a nova secció de la publicació. L'acte va girar al voltant de la importància que tenen per la societat els mitjans independents i la necessitat de trobar maneres de donar-los suport, ja sigui mitjançant

col·laboracions amb contingut -articles, informes, etc.-, a través de la difusió del mitjà al màxim d'àmbits possibles o amb les aportacions via subscripcions.

Tot just acabar la presentació, es va debatre sobre les necessitats existents en el marc de l'espai català de comunicació, que s'enriqueix amb mitjans alternatius amb visions pròpies i una dieta diversa.

També es va plantejar la importància de poder confluïr i establir més sinèrgies, contemplant l'ampli ventall de col·lectius i mitjans al-

ternatius existents. Aquest és un dels objectius plantejats a l'espai de dinamització del Fòrum Social de la Comunicació (FSCOM), que també va oferir un seguit de xerrades a l'FSCAT i que, durant els últims dos anys, s'ha reunit periòdicament per intentar generar espais de diàleg que donin llum i aprofitin punts de vista coincidents.

Com a conclusions, es podria extreure que les dinàmiques internes de desenvolupament de mitjans alternatius requereixen molt de temps i esforços, que aquests no

sempre són suficients i això, de vegades, es tradueix en informacions emocionals que reflecteixen un punt de vista (generalment el de les víctimes) i donen una certa sensació de parcialitat. També va quedar clar que són veus que normalment no tindrien cabuda a d'altres mitjans.

Pel que fa a les sinèrgies de treball conjuntes, queda pendent la manera de generar-les, tenint en compte els esforços de cada col·lectiu i les necessitats que cada entitat consideri més prioritàries.

> Querella contra 'La Vanguardia' per "manipular" un vídeo

El Departament d'Interior de la Generalitat va emetre un comunicat, el 8 de febrer, on assegurava que un vídeo sobre l'incendi d'Horta de Sant Joan difós per *La Vanguardia* aquell mateix matí en la seva versió digital estava "manipulat". Segons Interior, els dos primers minuts d'imatges del vídeo -que ja ha estat retallat- no corresponen a l'incendi dels Ports d'aquest estiu, sinó a un altre que es va produir el 15 d'agost a Montferri (Alt Camp). A més, diu la nota, el diari "ha inserit comentaris que asseguren que els bombers són a Horta i insinuen que el perill era visible i que no s'havia avisat al Graf Lleidà". La Direcció General de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvaments ha anunciat que interposarà una querrela contra el diari del grup Godó per injúries i posarà el cas en coneixement del CAC. XBP

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

ESTADES CULTURALS I SOLIDÀRIES

Estades solidàries en col·laboració amb associacions locals als països on realitzen projectes de cooperació, per tal de conèixer i compartir la seva realitat quotidiana. Viatges a l'estiu, *Selmana Santa* i cap d'any.

TURISME I DESENVOLUPAMENT

Ruta 1: Marroc-Cooperativisme Femení: Coneix els projectes de cooperativisme femení. Estades en comunitats rurals de l'Alles i Essaura.

Ruta 2: Algèria: Visita d'associacions i estada amb famílies al sud d'Algèria.

Ruta 3: Palestina: Apropament a la situació que viu el poble palestí, les entitats que treballen a Palestina i als llocs històrics.

Ruta 4: Síria: Apropem-nos a la riquesa cultural, històrica, religiosa, civilitzacional i humana d'aquest gran país, coneixent els projectes de desenvolupament comunitari de Salameh.

Ruta 5: Istanbul o Kuralistan: Per comprendre millor aquesta cultura mil·lenària i la situació de repressió que viu el poble kurd.

Per més informació: estadesmed@sodepau.org

SODEPAU
www.sodepau.org

Tens una idea de negoci?

Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge ...

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
C. Premà, 15, 1a planta - Bcn 93 338 81 62

Ara Coop
Assessorament i creació de cooperatives

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
www.ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

ECOLOGISTES
CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
www.ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ENTREVISTA · PAUL VERRY, BISBE METODISTA DE JOHANNESBURG

“Sud-àfrica és un far que no es pot apagar, perquè és un dels pocs refugis que queden”

Paul Verry era el bisbe de la Catedral Metodista de Johannesburg fins que, fa deu dies, va ser suspès pels seus superiors, que l'acusaven de fer de tutor de menors de forma il·legal i de parlar amb la premsa sense permís. Al darrere, però, hi ha el conflicte que té obert amb el govern per acollir més de 2.000 refugiats de tota l'Àfrica en ple centre de la ciutat.

Joan Canela i Barrull
Johannesburg

Una església és un bon lloc per instal·lar-hi un camp de persones refugiades?

Suposo que com qualsevol altre lloc. En realitat, ningú no ha qüestionat la nostra capacitat per acollir refugiats fins que no s'ha acostat el mundial de futbol i ha començat aquesta bogeria de mantenir el centre *net* per donar bona imatge, com si la pobresa és pogués eliminar així, amagant la gent com s'amaga la brutícia sota la catifa.

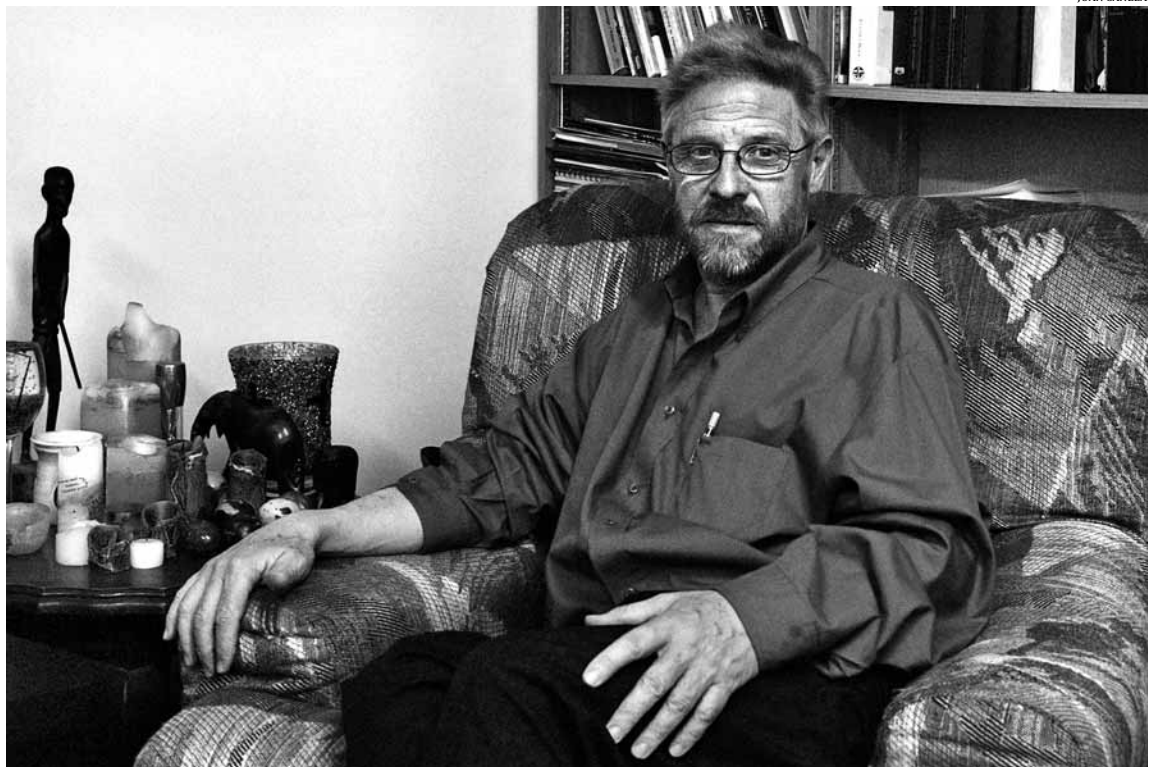
Però com són les condicions de salubritat?

Doncs molt millors que les que tenen els immigrants a la resta de la ciutat, on ocupen edificis on han de compartir un lavabo entre centenars de persones i on la gent viu en soterranis que mai veuen la llum del sol. I el que ningú explica és que, aquí, hem organitzat una escola amb més de 500 alumnes -la majoria de Sud-àfrica-, un servei de salut bàsic en col·laboració amb Metges Sense Fronteres, cooperatives de cuina, tallers d'informàtica i costura, clubs de bàsquet, futbol i escacs, un cor... No es tracta només d'acollir la gent refugiada, sinó de construir una comunitat. En aquest cas, una comunitat meravellosa.

“Fa sis anys que fem un programa centrat en els refugiats, que a més és una ampliació de la feina feta amb indigents”

I els refugiats com participen en tota aquesta estructura?

En són la part més activa, clar. La majoria de les iniciatives parteixen d'ells mateixos i, en algunes ocasions, en són una part imprescindible, com en el cas de l'escola, on la majoria de professors són zimbabwesos. I ja que Zimbabwe té els millors mestres del continent, la nostra escola té un rendiment acadèmic que se situa molt

JOAN CANELA

per sobre del de les escoles públiques sud-africanes.

És increïble com es construeix tot això.

Bé, nosaltres fa sis anys que desenvolupem aquest programa d'atenció als refugiats, que a més és una ampliació de la nostra feina amb indigents durant més de 20 anys. No és cap improvisació.

Però és molt diferent treballar amb gent refugiada que amb indigents.

Molt. Ara treballem amb gent que no només viu al carrer, sinó que arriba aquí fugint d'experiències traumàtiques; gent que ha estat perseguida als seus països d'origen, que ha vist violats els seus Drets Humans i que, quan arriba a Sud-àfrica, torna a ser maltractada per la delinqüència o la violència policial. Per això, quan vam començar a obrir l'església, ho vam fer molt poc a poc, treballant amb 20, 30 o 40 persones. Però amb cada crisi africana que hi ha hagut, sigui la guerra del Congo o el còlera a Zimbabwe, hem vist com aquest número anava augmentant.

També els atacs xenòfobs del maig de 2008?

Sí, encara que nosaltres no vam patir tant aquesta violència perquè el fet de ser tan centrals, tan visibles, ens va protegir. El govern, preocupat per la imatge internacional, es va assegurar

que aquí no hi passés res i la policia ens va protegir. El problema va arribar quan el govern va tancar els seus camps pels refugiats d'aquesta violència i va deixar milers de persones sense lloc on anar. Llavors, moltes van venir cap aquí.

“Hem de combatre la xenofòbia que està instigada directament per buròcrates ineptes”

Ara, en canvi, és aquesta mateixa visibilitat la que els crea problemes.

Sí, tornem al que deia. Amb l'excusa de la seguretat, volen treure la gent pobra del centre -tot i que aquesta gent és la primera víctima de la delinqüència- i, llavors, el que fan és criminalitzar la pobresa. En realitat, el que volen és amagar les persones pobres perquè els turistes no en veegin, tot i que el que s'ha de fer és aprofitar aquesta oportunitat per mostrar al món quina és la veritable Sud-àfrica, un país on l'opulència més excessiva conviu amb la misèria més extrema.

Lamentablement, aquesta és una tendència mundial. A Barcelona va passar el mateix durant els olímpiques de 1992.

Ho sé. Aquí també passa a més llocs, per exemple, a Durban amb els venedors ambulants. Però aquí vam lluitar molt, vam provocar molts canvis que havien de beneficiar els més pobres. I ara que podrien utilitzar el mundial per millorar la seva situació, pretenen apartar-los.

Anant al cas concret de la seva suspensió, l'acusen de dos càrrecs concrets.

Sí, el primer és tenir allotjats menors i els he deixat clar que ningú no els farà fora. Estaven molt espantats amb aquesta opció. Si no expulsem ningú, com pretenen que ho fèssim amb els menors? La segona... ja veus el que estic fent. Però és que... parlar amb la premsa és la meua obligació, no només com a religiós, sinó també com a ciutadà. Hem de combatre aquest sentiment creixent de xenofòbia que no és casual, que està permès -si no directament instigat- per buròcrates que tracten de desviar l'atenció dels problemes que ells generen, o com a mínim no resolen. Avui, Sud-àfrica encara és un far per tot el con-

tinent. Tenim la millor democràcia de l'Àfrica, és un dels pocs refugis que poden trobar les persones perseguides i hem de lluitar i ser valents perquè això no deixi de ser així. Els europeus també han de lluitar pel mateix, ja que el nostre cas s'assembla molt al seu. Per això continuaré parlant amb la premsa tant com pugui.

Quina relació hi ha entre el mundial de futbol i la seva suspensió?

És evident que el Consell de l'Església Metodista de Sud-àfrica s'ha deixat pressionar pel govern. Aquest és el darrer intent per expulsar la nostra comunitat del centre de la ciutat. Ja han intentat tot tipus de pressions. Fa un any, van assaltar l'església i van detenir 1.500 persones. Només la pressió mediàtica internacional va aconseguir aturar-los. Naturalment, a menys de cinc mesos del mundial, amb molta més observació internacional, no tornaran a intentar una cosa així. Per tant, han optat per pressionar els meus superiors.

I tampoc funcionarà?

Jo sóc optimista i estic convençut que també fallaran. He recorregut la suspensió i crec que, al final, l'acabarà revocant. Però, a més, aquest projecte no és cap capritx personal meu, és una aposta de tota la congregació i continuarà encara que jo no hi sigui.

, roda el món

IRLANDA • LLIBERTATS

Les irlandeses no poden avortar ni anant a l'estranger

Laia Gordi
Redacció

El govern irlandès restringeix a les seves ciutadanes, de forma intencionada i activa, la informació i l'accés a l'avortament, tant a Irlanda com fora del país, segons va denunciar Human Rights Watch (HRW) a través d'una roda de premsa el 28 de gener.

L'entitat va presentar un informe especial de 57 pàgines, titulat *L'Estat de la Isolació: accés a l'avortament per les dones a Irlanda*, on es detalla la lluita de les dones per superar la càrrega econòmica, logística, física i emocional imposada per unes lleis i unes polítiques restrictives, que les obliguen a buscar atenció a l'estranger, sense cap mena de suport de l'Estat.

A Irlanda, l'avortament està restringit legalment en quasi totes les circumstàncies i preveu sancions de treballs forçats vitalicis, tant per les pacients com pels proveïdors dels serveis, excepte quan la vida de la dona es troba en perill. No obstant això, hi ha poca orientació jurídica i normativa sobre el moment concret

Durant les darreres dècades, el govern ha utilitzat ordres judicials per impedir que les dones o les seves acompanyants viatgin a l'estranger per avortar

en què es pot fer un avortament legalment. Com a resultat, alguns metges es mostren reticents fins i tot a l'hora de facilitar l'anàlisi prenatal per detectar anomalies greus en el fetus i molt poques dones tenen accés a avortaments legals al país, informa HRW. El govern ha declarat que, actualment, no té dades sobre els avortaments legals o il·legals que es duen a terme a Irlanda ni el nombre de dones que viatgen a l'estranger per fer-ho.

Però, a més, durant les darreres dècades, el govern irlandès ha utilitzat ordres judicials per impedir que la gent viatgi a l'estranger per avortar o acompanyar una dona a fer-ho. Les organitzacions que ofereixen informació sobre l'accés a l'avortament a l'estranger han de fer front a les restriccions -i sancions- sobre com i quan es pot transmetre aquesta informació legalment. I el govern, diu Marianne Mollmann, directora de defensa i promoció dels drets de les dones de HRW, no fa res per evitar que organitzacions "delinqüents" que es presenten com a proveïdores d'informació sobre l'avortament facin circular descaradament material enganyós i fals.

SÀHARA • LA UE PODRIA REPLANTEJAR-SE LES SEVES ACTIVITATS D'EXPLOTACIÓ IL·LEGAL DE RECURSOS

La Unió Europea paga al Marroc per poder pescar al mar del Sàhara Occidental

Refugiats sahrauís que viuen a les Canàries es van manifestar el 27 de maig de 2009 contra les activitats d'un vaixell noruec que pescava en aigües del Sàhara Occidental

Javier García Lachica i Laia Gordi
Western Sahara Resource Watch,
Madrid; Redacció

Cap Estat del món no ha reconegut l'annexió del Sàhara Occidental per part del Marroc. Tot i així, des de 2007, cada any la Unió Europea paga 144 milions d'euros al regne marroquí com a taxa perquè els seus vaixells puguin pescar en aigües sahrauís. Per denunciar l'explotació aliena dels recursos del poble sahrauí, l'ONG internacional Western Sahara Resource Watch (WSRW) ha iniciat una campanya de recollida de firmes a través d'Internet (pescadosaharai.es) per dur-les davant de la Comissió de Pesca de la UE -que és la responsable de l'acord

Els sahrauís no han estat mai consultats en relació a la pesca a les seves aigües

amb el Marroc- i exigir que l'activitat cesi. També en aquest sentit, el 30 de desembre, 25 organitzacions sahrauís van enviar una carta a la Comissió Europea on subratllaven que el seu poble no va ser mai consultat al respecte de la pesca a les seves aigües. El Front Polisarió ha enviat cartes similars en diverses ocasions.

Aquesta vegada, però, la pressió de les organitzacions sahrauís i internacionals té una importància vital, ja que es podria moure alguna co-

sa des de dins mateix de la UE. El juny de 2009, el servei legal del Parlament Europeu va encarregar la redacció d'un informe sobre la situació de pesca al Sàhara Occidental i el text, fet públic recentment, conclou que l'activitat, tal com es dona actualment, hauria de parar. A la pàgina onze de l'informe, l'expert legal urgeix la UE a respectar els desitjos i els interessos del poble sahrauí i critica durament els acords de la Comissió Europea en relació a la pesca al territori. El 28 de gener, l'informe havia de ser debatut i presentat públicament per primera vegada al Comitè de Pesca del Parlament Europeu, però Carmen Fraga Estévez -presidenta d'aquest comitè i filla de Manuel Fraga- va posposar el debat. Diverses organitzacions estan pressionant, també, perquè l'informe es publiqui.

Sobre el terreny

El Marroc continua negant-se a cooperar en el procés de descolonització del Sàhara Occidental i desafia les més de 100 resolucions de l'ONU que reafirmen el dret d'autodeterminació d'aquest poble. D'altra banda, l'ONU tampoc no ha reconegut mai la sobirania del Marroc sobre el Sàhara Occidental i les reclamacions del Marroc sobre el Sàhara Occidental fins i tot han estat rebutjades pel Tribunal Internacional de Justícia. A tot això, s'hi afegeix el fet que, any rere any, les autoritats marroquines cometien violacions serioses dels Drets Humans als territoris ocupats. En aquest context, qualsevol cooperació amb el Marroc relacionada amb l'ex-

plotació de recursos naturals al Sàhara és il·legal -a més d'immoral- i posa en perill futurs esforços de l'ONU per trobar una solució pacífica al conflicte.

D'acord amb els dictàmens de l'ONU, els recursos naturals del Sàhara Occidental no poden ser explotats sense tenir en compte els desitjos i els interessos dels sahrauís. No obstant això, la UE paga el govern marroquí amb diners dels contribuents europeus a canvi de l'accés a les aigües sahrauís sense consultar el poble afectat -per descomptat- i sense que l'intercanvi doni cap benefici al Sàhara Occidental. A més, més enllà de l'ONU, la UE també té l'obli-

Segons l'ONU, un de cada cinc infants sahrauís pateix malnutrició

gació legal -i moral- de respectar el dret d'autodeterminació del Sàhara Occidental i també els seus drets sobre el propi territori i els propis recursos, dels quals tenen força necessitat. El poble sahrauí sobreviu en unes condicions molt precàries als camps de refugiats d'Algèria. Segons un estudi de l'ONU de 2008, un de cada cinc infants sahrauís pateix malnutrició. És una situació que l'ONU estableix com a "crisi aguda". A més, als territoris ocupats, qualsevol actitud crítica amb la presència il·legal marroquina és severament castigada.

La violacions dels Drets Humans han estat documentades repetidament per organitzacions internacionals reconegudes.

La UE, que d'una banda reivindica el seu suport al procés de pau al Sàhara Occidental de l'ONU, per l'altra banda alimenta econòmicament la injustícia sobre aquests territoris a través de l'acord de pesca amb el Marroc.

Un acord sense implicacions polítiques?

Els interessos de la indústria pesquera europea al Sàhara Occidental han arribat acompanyats de declaracions polítiques molt clares a favor de la presència il·legal del Marroc al territori. Després de la firma de l'actual acord, el juliol de 2005, el cap de la negociació, César Deben, va afirmar que les aigües del Sàhara estaven "sota l'administració marroquina" i que això havia estat així des dels anomenats *acords de Madrid*. Unes declaracions que xoquen amb les lleis internacionals i les polítiques exteriors de tots els estats membres de la UE. El mateix negociador va indicar que l'acord pesquer no era un acte polític. "És una polèmica que intenta treure rèdit polític de l'interès mediàtic de l'acord", va concloure Deben.

+ INFO

www.wsrw.org.
www.pescadosaharai.es.

WSRW

XILE · SEBASTIÁN PIÑERA ÉS L'ACCIONISTA PRINCIPAL D'UNA LÍNIA AÈRIA, D'UN EQUIP DE FUTBOL I D'UN CANAL DE TELEVISIÓ

Les accions borsàries del president de Xile

Ivet Eroles
Santiago de Xile

El president electe de Xile, Sebastián Piñera, és un dels homes més rics del país i no en va s'ha guanyat el qualificatiu de ser el Berlusconi xilè. Entre els seus tressors, destaquen el 26'33% de les accions de la línia aèria xilena Lan; també és accionista de l'equip de futbol Colo Colo i posseeix la propietat del canal de televisió Chilevisión. I la llista s'allarga fins a més de 40 empreses, on té participacions de capital. Durant la campanya electoral presidencial, Piñera es va comprometre a vendre les seves accions si era elegit president del país i, just després de guanyar a les urnes, la borsa de Santiago va reaccionar: durant els dos dies posteriors a les eleccions, les accions del president electe es van revaloritzar fins a un 87% i després van baixar a un 21%. Un cop s'ha embutxacat el poder polític, Piñera intenta separar la política i els negocis, tot i que els papers vagin per un cantó i la realitat per un altre. No obstant això, de moment, de tots els negocis que posseeix el president electe, només s'esclareix el futur de les accions de Lan.

Després de guanyar les eleccions, les accions de Piñera es van revaloritzar fins a un 87% i després van baixar a un 21%

Sebastián Piñera té el 26'33% de la propietat de Lan a través de l'empresa Inversiones Santa Cecilia (7'30%) i Axxion (19'03%). En una junta d'accionistes d'Axxion reunida el 5 de febrer, es va autoritzar el seu directori a vendre la totalitat de les accions de l'empresa. Les accions de la firma s'han ofert, com a primera opció, a la família Cueto -que a través de la societat Costa Verde posseeix un 25,5% de les accions de la línia aèria xilena-, per respectar el pacte d'accionistes existent entre les dues societats. Els accionistes d'Axxion que exerceixin el dret de retirar-se tindran temps fins el 7 de març i els Cueto disposaran d'un màxim de 20 dies per decidir si compren o no el paquet d'accions. En aquest sentit, una junta d'accionistes de Costa Verde es va reunir el mateix dia per subscriure un augment de capital de 1.035 milions de dòlars, amb el qual es trobaria en condicions de comprar una part o la totalitat de la participació d'Axxion a la línia aèria. No obstant això, el directori de la societat no s'ha pronunciat i encara existeix el dubte de com finançarà la compra. A aquestes alçades, tampoc no se sap que passarà amb el 7'3% de Santa Cecilia, tot i que no hi ha garanties que les seves accions es venguin abans de l'11 de març, dia en què Sebastián Piñera prendrà possessió del seu nou càrrec com a president del

Simpatitzants de Pinochet celebren el triomf electoral de Sebastián Piñera el passat 17 de gener

Sebastián Piñera celebra el seu triomf el dia 17 de gener

govern. Passi el que passi a nivell polític, a la borsa de Santiago de Xile se sap que Inversiones Santa Cecilia també hauria de respectar el pacte d'accionistes amb la família Cueto.

Les pujades i baixades de les accions
Segons va fer públic Fernando Barros, l'assessor jurídic del president electe, Sebastián Piñera obtindria 1.500 milions de dòlars (uns 1.100 milions d'euros) per la venda del 26% de les accions de Lan. A més, aquesta xifra es veu afavorida per l'exempció de pagaments d'impostos, ja que -gràcies a l'article 18 de la llei sobre impostos a la renda que es va modificar l'any 2001- quan Piñera faci efectiva la venda de les seves accions, no haurà de pagar impostos.

I la borsa no ha deixat de moure's al ritme de Piñera. Un cop Axxion va anunciar la venda de les seves ac-

Assolida la victòria, al centre de la ciutat, un tumult de gent cantava: "General Pinochet, aquest triomf és per vostè"

cions, els papers de la firma van registrar un fort avenç a la Borsa de Comerç de Santiago, ja que es cotitzaven amb una alça del 17,53%. Tres setmanes enrere, els papers d'Axxion van pujar un 87% i les transaccions van ser suspeses tres vegades en cinc dies pel regulador del mercat; després van baixar un 21'65%. Les grans alces es van produir els

dies següents a l'elecció de Piñera i la baixada posterior es va atribuir a la possible venda del paquet d'accions a Costa Verde.

Alegries pinochetistes

Sebastián Piñera va obtenir el 51,61% dels vots a la segona volta d'eleccions i va passar per davant del candidat oficialista de la Concertación Eduardo Frei, que va obtenir el 48,38%. Feia més de mig segle que no s'elegia un president de la dreta a les urnes xilenes. La celebració no es va fer esperar: els cotxes acostumats a recórrer només l'asfalt de les zones benestants es van desplaçar -aleshores exultants- cap al centre de la ciutat, on se celebrava el triomf electoral. Ja amb els peus a terra, els votants satisfets s'endinsaven dins un tumult de gent que cantava de manera extasiada: "General Pinochet, aquest triomf és per vostè", mentre es passaven i adoraven un bust del dictador. El debat sobre si Piñera representava o no els sectors simpatitzants de la ultradreta pinochetista oferia, així, unes interpretacions clares.

L'opció de Piñera sempre s'ha intentat netejar de portes enfora, però l'eufòria protagonitzada per alguns sectors dels seus votants deixa els formalistes a una banda i fa difícil intentar separar la dreta de fa 36 anys de la d'avui. Com també ho és l'intent de desvincular la política i els negocis. L'encarregat d'assolir aquest darrer propòsit és Fernando Barros, qualificat per molts com el millor expert en dret tributari i que, tot i que és qui ha de rebaixar el vincle dels negocis de Piñera amb el seu nou càrrec de

president, precisament s'erigeix en un exemple de tot el contrari.

Barros encapçala l'equip que ha buscat la fórmula més apropiada perquè Sebastián Piñera es desfici de les accions de Lan a través d'Axxion. Al seu currículum, hi figuren dades tan colpidores com el fet d'haver estat l'advocat que va defensar Augusto Pinochet quan va ser detingut a Londres el 1998 i també el seu portaveu mediàtic durant tot el procés. L'advocat Barros no ha militat mai a cap partit i la seva família, que tenia grans propietats de terres, va ser amenaçada d'expropiació durant el govern de Salvador Allende.

Sebastián Piñera posseeix participacions de capital a més de 40 empreses

El perfil de Barros s'estén, també, a una coneguda i estricta militància a Los Legionarios de Cristo -fins i tot va formar part del seu Consell Superior. I posats a acumular càrrecs, cal esmentar el seu lloc com a president de Icare, l'associació dedicada a la "promoció de principis, valors i conceptes que inspiren el desenvolupament de l'empresa privada", un lema que bé hauria pogut pronunciar algun dels Chicago Boys, el grup d'economistes formats als Estats Units encarregats d'assenyar les bases del neoliberalisme durant la dictadura militar.

BEÑAT ZALDUA

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

La llei del cinema més enllà de la llengua

La polèmica del doblatge ha centrat el debat sobre el projecte de llei del cinema, però la normativa abraça qüestions que poden afectar la difusió dels films d'autor

Conrad Vallverdú
expressions@setmanaridirecta.info

La llei del cinema a Catalunya està resultant polèmica. I l'element principal de les controvèrsies ha estat la previsió d'una exigència d'igualtat lingüística (tant pel que fa al doblatge com al subtítulat) que acabaria amb l'actual -i evident- marginació de la llengua catalana a les sales comercials. El lloable objectiu seria aconseguir una igualtat total d'oferta i això ha provocat adhesions i rebutjos incondicionals a la iniciativa, sovint sense valorar la seva complexitat.

La patronal del cinema ha centrat el discurs contrari a la llei amb arguments basats només en les possibles pèrdues econòmiques

Al llarg de les setmanes posteriors a l'anunci de la llei, el Gremi d'Empresaris de Cinema de Catalunya ha destacat per la seva bel·ligerància fins al punt d'impulsar un tancament patronal. El seu president, Camilo Tarrazón, ha projectat un discurs de ressons liberals i ha centrat els seus arguments únicament en les possibles pèrdues econòmiques que comportaria la llei. Uns pronòstics que semblen exagerats: un estudi impulsat pel propi Gremi d'Empresaris de Cinema assenyala que l'aplicació de la llei podria arribar a suposar la pèrdua de setze dels vint milions d'espectadors que registra per any. Alhora, entitats com Omnium Cultural o la Plataforma per la Llengua donen suport a la iniciativa, ja que consideren que suposa un avenç en els drets lingüístics de la ciutadania, sense tenir gaire en compte, però, possibles efectes contraproduents pel que fa a la difusió cultural.

Sales públiques: un pas enrere
Més enllà del debat lingüístic, el cert és que el projecte de llei del govern

Diverses entitats culturals s'han mobilitzat en defensa de la llei del cinema, que vol incrementar la presència del doblatge en català

català té un abast molt ampli. De fet, la llei impulsada pel Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat té un objectiu d'intervenció integral a tota la indústria. Per exemple, la proposta contempla aspectes com el d'incentivar l'ús de tecnologies d'audiodescripció per invidents i la millora d'accessos a les sales per espectadors amb mobilitat limitada.

D'altra banda, però, el govern ja s'ha fet enrere en qüestions potencialment molt interessants de la proposta inicial, per exemple, en el cas de la xarxa de sales concertades. El document de bases de la llei preveia la creació d'una xarxa de sales d'exhibició amb participació de capital públic que tindrien l'objectiu de facilitar l'accés a les pantalles de les pel·lícules amb un valor cultural especial. Els exhibidors privats van qualificar la iniciativa com a competència deslleial. Finalment, el Departament de Cultura no ha tirat endavant aquesta proposta, però això no ha satisfet el Gremi d'Empresaris de Cinema, que creu que aquest canvi es deu a limitacions pressupostàries.

Aquest pas enrere del govern és especialment significatiu en un context com el català, on la diversitat de l'oferta cinematogràfica

sempre ha estat insatisfactòria. A més, darrerament, es detecten indicis inquietants d'empitjorament. Valgui com a exemple l'aposta creixent per les grans produccions dels EUA d'alguns dels pocs cinemes que exhibeixen films en versió original. Una mirada ràpida a la cartellera indica que, en aquests moments, l'oferta dels Renoir Floridablanca de Barcelona inclou només dues obres de procedència no nord-americana entre les vuit que projecta. La situació és ben similar al Renoir Les Corts de la mateixa ciutat. En una conjuntura negativa, els exhibidors aposten sobre segur.

L'excepció europea

Amb la nova llei, la Generalitat ha volgut fer seva una protesta constant de la cinefília, que es queixa de les dificultats per accedir al cinema autoral pels canals convencionals. La llei, però, implica dificultats afegides a l'exhibició de cinema minoritari, ja que ha endurit una de les actuacions previstes al document de bases: ara, només el cinema de procedència europea del qual s'estrenin menys de setze còpies estarà exempt de ser estrenat en ambdós idiomes. A la proposta inicial, l'excepció de les setze còpies també incloïa les pel·lícules

de procedència no europea.

Aquest aspecte de la llei, si bé es pot llegir com una aposta per incentivar la difusió de la producció europea, també pot suposar una despesa afegida considerable en el cas dels films independents que s'estrenessin en versió doblada i tinguessin expectatives comercials moderades. El cinema nord-americà menys comercial i el provinent d'Àsia o l'Àfrica es podria veure afectat. Tant perquè hi ha films que en aquests moments s'estrenen i potser no ho farien com perquè, si ho fessin, seria més complicat fer-ho en versió doblada, l'única que facilita una difusió majoritària. En aquest sentit i a l'espera d'una extensió del consum del cinema en VO que pot durar anys, la llei podria dificultar l'assentament i la popularització definitiva dels cinemes perifèrics emergents.

El precedent del Quebec

A l'hora d'abordar l'anàlisi dels discursos alarmistes del Gremi d'Empresaris de Cinema de Catalunya, resulta instructiu valorar l'aplicació de la llei del cinema del Quebec, que va entrar en vigor el 1983 i presenta característiques similars a la llei catalana. L'aplicació d'aquesta normativa en aquest territori francòfon del Canadà va

provocar que la quota de mercat de la indústria cinematogràfica autòctona augmentés d'un 4% a un 18%.

"Al Quebec, vam viure la mateixa situació per la que passa Catalunya amb la llei del cinema", explica en una entrevista a l'Agència Catalana de Notícies Claude Fleury, director de l'oficina del govern del Quebec per la Península Ibèrica amb seu a Barcelona. "Al principi, la nostra normativa va tenir les mateixes crítiques, que es destruirien llocs de treball, que no funcionaria... Però l'experiència ha demostrat el contrari i ha portat al naixement d'una indústria cinematogràfica quebequesa important". Òbviament, parlem de contextos diferents -el cinema francòfon és una realitat extremadament sòlida a escala global-, però l'exemple continua sent vàlid.

En gran mesura, la llei sembla un pols a les grans distribuïdores dels EUA, refractàries a fer acords de gran abast a favor de la llengua catalana

Del tràmit parlamentari de la llei, s'esperen noves excepcions perquè la voluntat de normalitzar el català no dificulti la comercialització d'obres de baixa rendibilitat comercial ni amenaci el manteniment dels llocs de treball del sector. En gran mesura, la llei sembla un pols a les grans distribuïdores nord-americanes, refractàries a establir acords de gran abast a favor del català: davant l'escassa voluntat negociadora d'aquestes, el govern ha optat per amenaçar d'expulsar-les de la legalitat. Es tracta d'un desafiament interessant i de resultat incert a la gran indústria de l'entreteniment nord-americana, que reclama un esforç de les parts per evitar conseqüències no desitjades, a nivell cultural i industrial i laboral.

LIBRES

A la recerca d'una independència sense nacionalisme

Montserrat Guibernau és l'autora de l'assaig 'Per un catalanisme cosmopolita'

Xavier Díez
expressions@setmanaridirecta.info

L'assetjament identitari al qual es veu sotmès el nostre país es tradueix en un nivell teòric alt als debats socials i acadèmics sobre la nació. De fet, podríem considerar que els historiadors i politòlegs catalans juguen a la Champions en la recerca sobre una de les qüestions que tenen més incidència en l'opinió pública occidental i sacsegen les discussions universitàries, amb noms com Josep Ramon Llobera, Antoni Simon o Joan Ramon Resina, més coneguts a Berkeley i Oxford que a Madrid o Salamanca. La Catedràtica de ciència política de la Queen Mary College de la University of London Montserrat Guibernau és un altre dels noms propis que marquen els debats sobre la nació i el nacionalisme, fet que es materialitza, per exemple, en la seva condició de coeditora de la prestigiosa revista *Nations and Nationalism*.

Guibernau, amb aquest llibre, manté tres parts ben diferenciades. Una anàlisi global sobre el nacionalisme i els seus problemes, una comparativa del cas català amb el quebequès i l'escoès i un intent de definició de la tesi defensada, de la del nacionalisme cosmopolita. Per entendre-ho en poques paraules, després de la descripció dels perills

(la lògica inclusió-exclusió) i les potencialitats (aglutinant social), considera que només una aposta per la integració des de l'exercici radical de la democràcia i la llibertat individual, conjuntament amb una decisió política progressista de cohesió social, és capaç d'establir un marc idoni perquè cada persona pugui sentir-se confortada dins una comunitat.

Trilogia republicana
Des d'una base crítica fonamentada en la societat líquida de Zygmunt Bauman i des de la interpretació primigènia del patriotisme constitucional de Jürgen Habermas (tot desestimant el sofisma perpetrat Josep Piqué i Maria San Gil), del que es tracta, ras i curt, és de reivindicar la trilogia republicana: llibertat individual, igualtat social i fraternitat col·lectiva.

Tot i que no es pot retreure un bon domini teòric, a vegades es pot percebre una certa confusió entre el desig i la realitat. Els vectors que mouen la dinàmica històrica són molts i variats i, encara que l'evolució és incerta, l'era de la globalització, on es despulla l'individu dels lligams col·lectius i se'l sotmet a una excessiva flexibilitat identitària, la temptació tribal resulta poderosa. Ja ho adverteix l'autora, tot admetent que el cosmopolitisme manté una

Per un catalanisme cosmopolita

Autora: Montserrat Guibernau.
Editorial: Angle.
Barcelona, 2009.
Pàgines: 123.

connotació de classe que el fa extremadament vulnerable. Perquè, tanmateix, els problemes més urgents tenen relació amb la correcció d'unes desigualtats que impedeixen establir precisament els llocs comuns imprescindibles per la nació i el cosmopolitisme.

LIBRES

Qüestions exteriors de la Unió Europea

Un mundo en cambio
Perspectivas de la política exterior de la Unión Europea

Autor: Camilo Villarino.
Editorial: Icaria. Barcelona, 2009.
Pàgines: 224.

Marta Camps
expressions@setmanaridirecta.info

Un mundo en cambio és un intent de despertar la curiositat de la persona lectora cap a la Unió Europea i la seva política exterior, en el moment que l'Estat espanyol n'assumeix la presidència.

Camilo Villarino, amb una experiència i una vinculació àmplies amb les institucions europees, escriu aquest assaig dirigit a les persones no iniciades que dona resposta als interrogants més bàsics. Qüestions com els factors que condicionen i configuren la política exterior d'aquest

gran pop, els grans reptes d'un futur complex i proper i el paper que juga el món europeu en l'escena internacional. Així, capítol a capítol, l'autor ens narra la renovada arquitectura institucional amb l'entrada en vigor del Tractat de Lisboa. Un text que engendra dos nous caps visibles en matèria exterior: Herman Van Rompuy com a president i Catherine Ashton com a alta representant de la política exterior i, alhora, vicepresidenta de la Comissió.

Una anàlisi al voltant d'aquesta institució feixuga que, malauradament, aplica nombroses polítiques que ens acaben afectant el dia a dia, encara que ni ens n'adonem.

LIBRES

Entendre el conflicte sahrauí

Un país al desert

Autor: Francisco Collado Cerveró.
Editorial: Edicions del Bullent.
Picanya, 2009.
Pàgines: 144.

Marta Camps
expressions@setmanaridirecta.info

Alertar la població adolescent i -ja que hi som- també l'adult sobre la situació d'un poble oblidat i castigat com el sahrauí... aquest és l'objectiu que persegueix el bibliotecari Francisco Collado amb l'obra *Un país al desert*, de la mà d'Edicions del Bullent. L'autor es basa en una situació recurrent i propera i escull el personatge de Zag, un xiquet sahrauí acollit durant dos mesos de vacances a casa de la família d'en Miquel. A partir d'aquí, les desco-

bertes d'en Zag seran intenses, però inexplicablement encara ho seran més les de l'amfitrió català. Junts, s'endinsaran a la zona més àrida del desert, allà on no hi creix res de res. Just en aquell punt és on el poble sahrauí s'ha vist obligat a acampar, arraconat, envaït militarment, fragmentat i abandonat per la diplomàcia internacional. No obstant això, en Miquel coneixerà usos, costums i esperances d'aquesta petita societat, que s'aferra a l'existència i a la supervivència contra el govern marroquí i contra quelcom més fort: l'oprobri de les institucions internacionals.

la bicicleta
periòdic popular de Tarragona
www.periodiclabicicleta.org

www.quesoni.cat
info@quesoni.cat / Tòbal (667 338 594) i Uri (626 824 345)
QUESONI
Sonorització / Actualitat / Agenda
estremem web!

Teteria Malea
cooperativa autogestionària
vina a comprar les nostres infusions
c/Riego, 16
Barri de Santa Úrsula
Obert de dimarts a divendres
dimarts i caps de setmana
tancat el matí

Diagonal
El lobby transgènica en el Govern TP
LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO
SUSCRIBETE DESDE 25 €

, expressions

ARTS ESCÈNIQUES · TITELLES · INFANTIL

Sobreviure i aprendre dels mals de panxa

La Cia Xoi Mangoi s'alia amb Marc Parrot en un espectacle de titelles sonores

Marta Camps
expressions@setmanaridirecta.info

La jove companyia Xoi Mangoi, nascuda el 2007 de la mà d'Aleix Vallverdú i Pau Zabaleta, sorprèn -i molt- amb un nou espectacle de titelles per públic familiar al Teatre del Raval. Ambdós actors i creadors continuen en la línia d'utilitzar els llenguatges visuals a partir del treball de diverses tècniques de manipulació de marionetes, tot i que -aquesta vegada- per complementar l'espectacle, han buscat un aliat de luxe per les músiques i les lletres: Marc Parrot.

A partir d'aquí, s'obre el teló d'aquest muntatge que combina el teatre de titelles i el d'actors, ple d'efectes sonors i cançons cantades en directe. L'eix central de tot plegat és el mal de panxa d'en Bernat, que -de pas- ens suggereix que hauriem de parar atenció a alguns dels problemes del planeta on vivim i veure que molts dels mals hàbits que ens neguem a abandonar ens vénen de quan érem canalla.

Un mal viatge

L'argument ens mostra l'increïble viatge d'un nen a través d'un deliri provocat per la ingestió excessiva de pastís de xocolata el dia del seu desè aniversari. El caprici per fer a tothora allò que a un li ve de gust, sense respectar res ni ningú, farà que en Bernat sigui visitat per curiosos habitants de llocs insospitats. Com les rovellades aixetes, regadores i galledes del Planeta de l'Aigua, que li regalaran el seu últim i preuat tresor. O les verdes i voluptuoses dames del Planeta Fasfut, que es convertiran en un veritable malson. O l'excèntric científic del Planeta Sostenible, que col·lecciona tot tipus d'espècies peculiars i farà els possi-

El mal de panxa d'en Bernat

Cia Xoi Mangoi | INTERPRETS: Aleix Vallverdú i Pau Zabaleta | MÚSICA I LLETRES: Marc Parrot | GÈNERE: Teatre de titelles i d'actors per públic familiar | +INFO: www.xoimangoi.com | Fins el 28 de febrer al Teatre del Raval | C. Sant Antoni Abad, 12. Barcelona | PREU: 7 euros.

bles per convertir en Bernat en una conserva. Tanta visita acabarà malament en el cas d'en Bernat, que a

partir d'aquestes experiències canviarà la seva actitud. I és que, un mal viatge el té tothom.

ARTS ESCÈNIQUES · TITELLES · INFANTIL

Les ombres de Malic

Marta Camps
expressions@setmanaridirecta.info

Les ombres xineses cobren una altra dimensió des de les quatre mans d'Eugenio i Néstor Navarro. A partir d'un text de Toni Rumbau amb el conegut personatge Malic com a protagonista, la sala de titelles La Puntual acull aquest muntatge subtil i amable que ens recorda les èpoques de la companyia Fanfarra. La temàtica de les ombres es trasllada a l'antiga Xina, un eix habitual en el gènere. També són habituals els dragons dels quals parla la història; els únics amb voluntat de rescatar les criatures orfes. Aquí apareixerà la Li, que esdevindrà protagonista d'Orient sota la protecció dels dracs. Ara, un bon dia algú decidirà que cal rescatar-la, una tasca complexa i que causarà danys col·laterals. No obstant això, la situació es resoldrà

amb l'entrada a escena de Malic, l'aventurer que sabrà solucionar la situació d'una manera o altra.

Tot i que l'argument no es desmarca de tòpics que haurien d'estar superats, el disseny de les ombres, la manipulació, la música i els efectes especials atrapen el públic en l'essència Malic.

La Història de Li o Malic a la Xina

DIRECCIÓ: Eugenio Navarro | INTERPRETS: Eugenio i Néstor Navarro | Fins el 14 de febrer a La Puntual | Plaça Allada i Vermell, 15. Barcelona | PREU: 6-7 euros.

DANSA · ARTS ESCÈNIQUES

'Fadoleas' i el retorn a la terra estimada

La companyia Bacantoh presenta una nova peça de dansa vinculada a la tradició portuguesa

Fadoleas

Cia Bacantoh.
| CREACIÓ, COREOGRAFIES I INTERPRETACIÓ: Ana Leitão.
| GÈNERE: Dansa. | 19 de febrer - 21:00h. al Centre Cívic Can Felipa | C. Pallars, 277. Poble Nou.
| PREU: 5 euros.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

El nom de *Fadoleas* no és casual. L'espectacle creat, coreografiat i interpretat per Ana Leitão s'aferra a la tradició portuguesa, als ritmes malenconiosos i a les melodies meloses. Ja ho diu ella: "*Fadoleas* és la vida, el fado, el destí, el surrealisme, els sentiments i la marca d'una societat mediterrània". Riikka Laakso, Ana Gómez i Ezequiel Paz l'acompanyen a escena, seguint l'estètica contemporània de la tendència de la dansa independent actual.

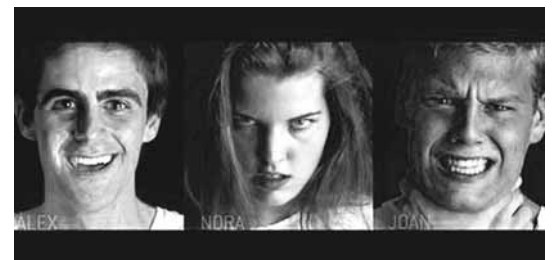
La companyia de dansa Bacantoh presenta aquest muntatge, combinat amb projeccions, que ens

parla d'oliveres, nostàlgies i mediterrani on toca atlàntic el proper divendres 19 de febrer al vespre, al centre cívic barceloní de Can Felipa.

Poc a poc, aquesta jove companyia barcelonina i d'arreu ha anat creant un espai propi als escenaris i centres culturals del circuit de petit format. Expliquen l'origen del mot que els defineix com "una nova religió; Bacantoh neix del ritual de les bacants, de l'origen de la dansa". De fet, el primer espectacle que van crear es va publicar amb el mateix nom, en un muntatge *performance* que introduïa el culte a Buthe, la potència de la dansa africana, el modernisme de contraccions i el *release* de Marta Graham.

DANSA · ARTS ESCÈNIQUES

Fàstic al càstig

20 minuts de càstig

Companyia 2x1 | GÈNERE: Teatre | Diumenge 21 i 28 de febrer - 19h. al Teatre Utopia | C. Pujades, 28o. Poble Nou | PREU: 7,5 euros

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

La Companyia 2x1 ha escollit un format teatral arriscat. Marc Ribera, Júlia Lara i Xavier Palomino s'internen en un psiquiàtric i n'esdevenen dependents i malalts. Per què la bogeria s'ha apoderat d'ells? Què carai pot haver passat? Tres raons de pes ens tornen a fer seure a la cadira per entendre l'entrada en aquest món somnàmbul. A través de l'Àlex, la Nora i en Joan, coneixerem els

motius pels quals estan al centre, a partir d'unes històries cruels, tenyides de dolor, por, obsessions, amors i sobretot fàstic. I és que les confessions no es fan en un lloc qualsevol. Totes elles surten d'una sala de càstig on doctors i infermers els mantenen reclosos -durant vint minuts que esdevenen hores- per la seva seguretat, diuen. I què esdevé la seguretat quan no hi ha possibilitat de ser lliure? Arguments al límit per situacions que van més enllà del llindar de la supervivència.

ARTS PLÀSTIQUES

Tribut català a Víctor Jara

El festival Barnasants organitza una exposició de cartells sobre l'autor d'"El arado" i un concert del cantautor xilè Manuel García

El festival Barnasants homenatja el cantautor xilè Víctor Jara amb una exposició de cartells

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

El cantautor xilè Víctor Jara és una de les figures més importants de la cançó de protesta de tots els temps. El mes de desembre passat, 37 anys després del seu assassinat a mans de la dictadura xilena, Jara va rebre el funeral públic que no va poder tenir l'any 1973. I potser per això, o potser perquè mai és mal moment per recordar la figura de l'autor de "A desalambrar" o "El arado", la quinzena edició del festival Barnasants -que se celebra del gener al març a diverses localitats de l'àrea de Barcelona- dedica un cicle especial al cantautor xilè.

Els actes d'homenatge a Jara comencen l'11 de febrer a l'Auditori Barradas de l'Hospitalet de Llobregat

Els actes d'homenatge a Jara comencen l'11 de febrer amb la inauguració d'una exposició de cartells històrics de la Fundació Víctor Jara Exilio y Solidaridad, a l'Auditori Barradas de l'Hospitalet de Llobregat. Es tracta d'una recopilació de cartelleria on es pot seguir la trajectòria musical de Jara i l'evolució política de Xile. L'acte de presentació de l'exposició, que es farà el 24 de febrer, havia de

comptar amb la presència de Joan Jara, vídua del cantant i representant de la fundació, però finalment no podrà viatjar per motius de salut. Sí que hi assistirà la secretària de la fundació, Gloria König, en un acte obert al públic.

Concert de Manuel García

Els actes de remembrança de Víctor Jara tindran un moment especialment emotiu, el 26 de febrer, amb el tribut musical que li retrà el cantautor xilè de nova fornada Manuel García. García és un vell conegut del públic català: va col·laborar fent duet amb el músic barceloní Guillamino a l'espectacle *eXile*, produït pel Mercat de Música Viva de Vic l'any 2007. Ambdós van treballar un repertori conjunt sobre la poesia de l'exili català i xilè i, especialment, sobre l'obra de Joan Oliver i Pablo Neruda.

García, però, també té la seva trajectòria en el camp del rock -amb el grup Mecánica Popular- i la cançó d'autor, sempre desmarcant-se de l'ortodòxia de la troba d'arrel xilena. Ha fet una relectura simfònica de l'obra de Víctor Jara i ha esdevingut una de les veus més importants dels darrers anys al país andí, tant per la seva carrera sòlida com pel seu esperit innovador, que es manté intacte. El cinema, el teatre i un gran ventall de gèneres, estils i estètiques musicals no li han suposat cap fre a l'hora d'abocar la seva creativitat i aportar noves idees i sonoritats originals, com les que sentim al seu darrer disc, *Témpera* (2008).

Centenari de la Revolució Mexicana
enguany, el Barnasants està veient desfilar gairebé 100 artistes i, com és habitual, amb una forta presència de la cançó combativa. La inauguració del festival, el 15 de gener, per part de Cesc Freixas va

Homenatge a Víctor Jara

Exposició de cartells de la Fundació Víctor Jara.
De l'11 de febrer al 7 de març.
Auditori Barradas.
L'Hospitalet de Llobregat.
Entrada lliure.

ser tota una declaració de principis, però també que hi hagi concerts per celebrar el centenari de la Revolució Mexicana. El festival ret homenatge a la que va ser la primera revolta social i política del segle xx, amb l'actuació dels cantautors mexicans María Inés Ochoa (21 de febrer), Mauricio Díaz *El Hueso* (14 de març), León Chávez Teixeira (18 de març) i Paco Barrios *El Mastuerzo* (21 de març).

L'actuació de Barrios *El Mastuerzo*, un històric activista cultural de la radicalitat mexicana, pren una significació especial. Membre de Los Nakos, brigada cultural del moviment estudiantil, des de 1976 és un dels màxims exponents de la cançó denúncia des d'una estètica rockera i amb un llenguatge sense embuts. Molts dels seus temes s'han convertit en himnes per manifestacions i assemblees populars. Un altre cantant emblemàtic és León Chávez Teixeira, històric de la cançó subversiva que, als 73 anys d'edat, continua amb l'arma de la paraula carregada de munió. Pintor al mateix temps que músic, Teixeira tradueix el simbolisme del seu art amb els pinzells en un discurs musical directe, sense embuts, on la crònica social i la defensa del feble és la principal motivació.

A LA CANTONADA

INTERNET

La revolució serà 'tweetejada'

Jordi Salvia

Sempre atenta a la Fundació per la Democràcia dels EUA (NED, sigles en anglès) i a l'Agència nord-americana pel Desenvolupament Internacional (USAID), l'oposició veneçolana s'ha abocat a la xarxa social Twitter, des d'on dirigeix les manifestacions dels estudiants d'universitats privades i escampa rumors. Les dues entitats nord-americanes formen, subvencionen i assessoren grups opositors de països considerats enemics dels Estats Units amb l'objectiu de col·locar-hi governs afins.

Els opositors veneçolans han fet córrer que Chávez volia tancar Twitter

L'última gesta dels opositors veneçolans ha estat fer córrer que el president Hugo Chávez volia tancar Twitter perquè considerava que aquesta xarxa social era "un instrument de terrorisme". Aquestes suposades declaracions de Chávez han saltat a la premsa

internacional i als blocs especialitzats en xarxes socials que, majoritàriament, no han fet cap esforç per contrastar-ho. Amb una senzilla cerca a Internet, hom pot trobar centenars de referències sobre aquesta qüestió.

Res més lluny de la realitat. El president veneçolà mai no ha fet aquestes afirmacions, ans al contrari. En una entrevista amb el popular periodista i conductor del programa "La Hojilla" de Venècia de Televisión, Mario Silva, Chávez va parlar de l'ús que l'oposició feia de Twitter i va animar les participants del moviment revolucionari a aprendre a utilitzar aquesta eina per contrarestar l'ofensiva de l'oposició. La reacció no s'ha fet esperar i milers de bolívarians han ingressat a Twitter, cosa que ha deixat del tot descol·locada la contra.

Twitter, Facebook i Internet -en general- s'han convertit en la nova joguina desestabilitzadora i intervencionista de la NED i la USAID. El primer gran experiment va ser durant les últimes eleccions a l'Iran, on es va promoure el descrèdit als resultats electorals. Per saber-ne més, és molt recomanable el documental *La revuelta verde*, del periodista valencià resident a Venècia David Segarra, que es pot trobar a Internet.

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 11 de febrer

Presentació del llibre 'Las mujeres alimentan al mundo, soberanía alimentaria en defensa de la vida y el planeta'
18:30 h. Col·legi de Periodistes de Catalunya.
Rambla de Catalunya, 10.
Organitza: Entrepobles.

Activitats del 'Febrer Llibertari'

Tots els actes tindran lloc a l'Ateneu Llibertari de Sants.
C. Maria Victòria, 10.

Dijous 11 de febrer

Xerrada: *Periferies urbanes: Un suburbi obrer a la Barcelona d'entreguerres: la Colònia Castells* a càrrec de Jose Luis Oyón. 19:30 h.

Divendres 12 de febrer

Xerrada sobre la ocupació als boscos i la resistència anti-MAT. 19:30 h.

Dissabte 13 de febrer

Presentació de la Xarxa Biblioteques + Presentació del llibre *Anarquisme i Biblioteques* + Taller de digitalització de llibres. 18 h.

Diumenge 14 de febrer

Debat: *Questionant i desafiant la cultura de la monogamia*. 19:30 h.

Més info: febrerllibertari.sants.org.

Divendres 12 de febrer

Centenari del poeta Miguel Hernández
Xerrada-debat amb Felipe López Aranguren i Miquel Àngel SORIA
19 h. Av. Portal de l'Àngel, 42.
Organitza: Fundació Pere Ardiaca.

Divendres 12 de febrer

Xerrada: 'Llibertat Tamara, la solidaritat no és jutja'
Cicle de sopadors antirepressius.
21:30 h. CSO Kasa de la Muntanya.
Av. Santuari Sant Josep de la Muntanya, 31-35.

Activitats Ateneu Popular de Nou Barris

C. Portlligat, 11-15.

Divendres 12 de febrer

Festa Escola Taller Blues de Barcelona

...I serà un mes que durarà anys

Homenatge a Ovidi Montllor

Sota el títol *Serà un mes que durarà anys*, l'Assemblea de Joves del Camp de Túria organitza un homenatge a Ovidi Montllor, cantautor i actor nascut a Alcoi el 4 de febrer de 1945, en commemoració dels 15 anys de la seua mort, el 10 de març de 1995.

L'any 1968, Ovidi Montllor va iniciar una carrera destacada com a cantant -sovint acompanyat del guitarrista Toti Soler-, amb música pròpia sobre textos de poetes com Salvador Espriu, Vicent Andrés Estellés, Pere Quart o ell mateix. Entre les seves peces musicals més populars, destaquen "La samarreta", "La fera ferotge", "Homenatge a Teresa", "Perquè vull", "L'escola de Ribera" i "Serà un mes que durarà anys".

Aquestes jornades d'homenatge volen ser un record del cantautor alcoià i, alhora, una reflexió sobre la cançó en valencià. Els actes se celebraran a les localitats de Lliria i la Pobla de Vallbona amb aquest programa:

LLÍRIA

Dissabte 13 de febrer

19:30 h. Xerrada: *Present i futur de la música en valencià*, a càrrec dels programadors de Ràdio Benzina i Sintonitza't.
21 h. Sopar popular.
22 h. Concert de Cesk Freixas amb la presentació del seu nou disc *La mà dels qui t'esperen*.
Lloc: Casal Jaume I de Lliria. C. Juan Izquierdo, 36.

LA POBLA DE VALLBONA

Divendres 19 de febrer

19:30 h. Xerrada: *La figura d'Ovidi Montllor*, a càrrec d'Octavi Macià.
21 h. Sopar popular.
22 h. Concert de Jordi Montañez i Naia, grup valencià que presentarà el seu nou disc *Joc d'emocions*.
Lloc: Pup Nit d Sons.

21 h. Gratuït.

Del dijous 11 al diumenge 14 de febrer
Carnestoltes: Rua dels barris, animacions infantils i balls.
Més info: www.ateneu9b.net.

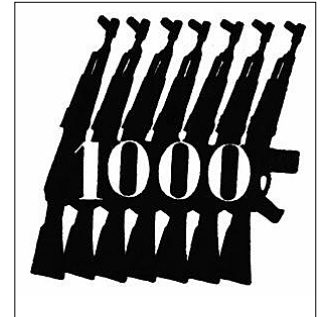
Divendres 12 i dissabte 13 de febrer

Cicle: 'Debat i reflexió entorn a grups armats dels anys 1960-1980'
Xerredes-debat al CSO La Revoltosa,

C. Rogent, 82. El Clot.

Divendres 12 de febrer, 19:30 h.
Action Directe amb Hellyette Bess.
Grup francès que va actuar del 1977 al 1987. Va viure diferents etapes, des de la guerrilla urbana a la lluita armada.
Dissabte 13 de febrer, 18 h.
MIL I OLLA amb Ricard de Vargas.
El MIL i l'OLLA són dos grups que van a actuar a Catalunya en la dècada de

1970. El primer apostaria principalment pel suport de les lluites obreres i el segon per l'alliberament nacional de Catalunya.

Dissabte 13 de febrer

Jornada de noise i música experimental

14 h. Taller de Pure Data.
18 h. Jam musical.
20 h. Concerts: Transitoire + Réluge+ 10-minutes + -//.
CSO La Otra Carbonería.
C. Urgell, 30.
Més info: www.laotracarboneria.net.

Fins el 15 de febrer

Exposició: Memòria cooperativa

Un recorregut a través de textos i imatges que mostra el somni viscut de la cooperació social entre els orígens cooperatius i la desfeta de 1939.
Centre Social de Sants.
C. Olzinelles, 30.
Més info: www.sants.coop.

Dimarts 16 de febrer

Trobada de Distribuïdores

Antiautoritàries

A partir de les 9h. del matí fins les 14h.
UB: Porxo de la facultat del Raval.

Concurs de Tapes Veganes

A partir de les 13:30 h. a l'Ateneu Llibertari del Besós. C. Rambla Prim, 76.
Bases del concurs:
1. Les tapes han de ser salades i 100% veganes. 2. Cal portar-ne per un mínim de 20 persones. 3. Cal apuntar-se al correu seccionfeluab@linuxmail.org. 4. La persona que guanyi s'endurà un lot d'estrís i material de reposteria.
Organitza: Federació d'Estudiants Llibertàries, grup UAB

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Banc de Recursos: necessitem donacions de maquinària per a equips, material escolar i material informàtic i sanitari.

CONTACTE:
www.bancderecursos.org

La DIRECTA: **necessitem ordinadors** actualitzats i en bon estat per a treballar a la redacció del setmanari.

CONTACTE:
directa@setmanaridirecta.info

M'ocupo del teu hort o intercanvi serveis de horticultura urbana i jardineria ecològica

ca per altres béns o serveis que puguin interessar-me.
CONTACTE: Àngel
angel.correo@gmail.com

Vull formar una associació de boletaires a la zona de Calaf, Igualada, Manresa i Ponts.
CONTACTE: Ramón Muntada
amics.dels.bolets@hotmail.es

Compartim pis a Valldoreix.
CONTACTE:
blackholdmail@gmail.com

Canvi classes de kung-fu per plats bàsics cuinats o

classes de fotografia.

CONTACTE: Pilar.
633 182 852

Solidaritat amb el poble d'Haití.

La Vía Campesina ha iniciat una campanya d'ajuda.

CONTACTE:
www.viacampesina.org

T'agrada escriure? Som La Lluna en un Cove i **busquem col·laboradors literaris**.

Vols participar enviant relats per a selecció?
CONTACTE:
www.lallunaencove.cat

> EL TEMPS

DIJOURS 11

La notícia serà sens dubte la baixada de temperatures. Molt fred, fred cru d'hivern.

DIVENDRES 12

Les glaçades seran molt fortes i arribaran a la mateixa línia costanera.

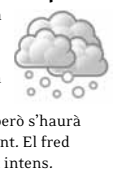
DISSABTE 13

Haurem d'estar pendents del cel. Una baixa pressió pot provocar nevades generalitzades al País Valencià i potser a Catalunya.

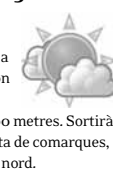
DIUMENGE 14

Diumenge la neu encara pot fer acte de presència a Castelló i Tarragona, però s'haurà d'anar seguint. El fred seguirà sent intens.

DILLUNS 15

La baixa pressió marxarà cap a les Balears, on nevarà per sobre dels 500 metres. Sortirà el sol a la resta de comarques, amb vent del nord.

DIMARTS 16

Els núvols tornaran a augmentar i el fred es mantindrà tot i que de dia pujaran una mica els termòmetres. Ambient hivernal.

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Divendres 12 de febrer
Vesprada antifeixista
 Activitats solidàries amb el jove acusat d'agressió a dos membres d'UNCA activats des de les 22:30 h. i karaoke punk-karnavalenc a partir de les 01:00 h.
 CSO Laforsa. Av. de la Fama, 41.

GIRONA

Dijous 11 de febrer
Cinema: 'Tres dies amb la família', de Mar Coll
 Cinema Truffaut.
 C. Portal Nou, 7.

L'ALCÚDIA

Concert Solidari amb Haití
 Divendres 12 de febrer
 Participaran en el concert: Xavi Castillo, Rapsodes, 121 dB, La Raíz, Ender, Bitches & Peaches, Xopi MC, Gàtaca, Termofrigidus, Skalissai, Assekas, Dani Miquel, Òscar Briz, Toni de l'Hostal, Radioactives, El Papado, Pau Alabajos, Cesk Freixas, Amanida Peiot, Pantaix, DJS Conill&Pollastre, el Col·lectiu Komakino i Mollah Morgun.
 El concert es farà a partir de les 20 h. a l'Àgora Jove de L'Alcúdia.

L' HOSPITALET DE LLOBREGAT

Dissabte 13 de febrer
Concert: Mamá Ladilla + Rinkonete en tu Retrete + Kapiche Clú
 21 h. Salamandra 1.
 Av. Carrilet, 235.

MALLORCA

Dijous 11 de febrer
Xerrada: 'La defensa militar dels interessos de la Unió Europea'
 A càrrec de Arcadi Oliveres.
 19 h. Can Alcover.
 C. Sant Alonso, 24. Ciutat de Mallorca.
 Debat inclòs en els actes de denúncia de la cimera de Ministres de la Guerra que s'ha de celebrar a Mallorca els dies 24 i 25 de febrer.
 Organitza: Comitè de benvinguda als Ministres de la Guerra.
 Més info: comitedebenvinguda.noblogs.org.

Cabaret i carnestoltes a Sant Andreu**BARCELONA**

Dissabte 13 de febrer
 21 h. Local de Diablers.
 Carrer Ramon Batlle, 10.

L'espectacle de cabaret *'Ni dios, ni amo, ni marido, ni Cupido'*, que aquest dissabte se celebrarà a Sant Andreu, pretén desmuntar totes les mentides al voltant del dia de Sant Valentí, el patriarcat i el consumisme que hi amaguen darrere. També celebrarà el carnestoltes.

El cabaret anirà acompanyat d'un sopar vegà, que es podrà gaudir des de la taula, mentre se segueixen les actuacions a l'escenari. Hi haurà titelles, música en viu, actuacions teatrals, etc.

L'activitat servirà per fer diners que ajudaran a la creació d'un Ateneu Llibertari a Sant Andreu de Palomar. Aquesta iniciativa ha estat engendrada per un grup de gent, sobretot provinent dels centres socials okupats i de les festes alternatives del barri.

Entre els projectes que es planteja l'Ateneu, hi ha una biblioteca de moviments socials i un centre de documentació, iniciatives que es van començar al CSO El Palomar el 1997; una distribuïdora alternativa que es diu La Lima i que funciona des de l'any passat -de moment al CSO La Gordíssima-; un centre excursionista llibertari, i un grup de recuperació de la memòria històrica que es diu Anonimxs i que ja ha fet dues rutes històriques a Sant Andreu.

SOPAR CABARET
 !Ni dios, ni amo, ni marido, ni Cupido!
 Dissabte 13 DE FEBRER 21h. al local de Diablers
 C. RAMON BATLLE 10. <M> L1 Sant Andreu

[5 euros]

Actuacions exquisides i menú estel·lar

El benefici anirà destinat a la creació d'un Ateneu Llibertari a Sant Andreu de Palomar

MANRESA

Dissabte 13 de febrer
Xerrada: 'La vacuna del papil·loma humà i la indústria farmacèutica', a càrrec de Teresa Morera.
 19 h. CSO La Tremenda.
 C. Hospital, 24.
 Després de la xerrada, a les 21:30 h. Sopar + Festa flamenquilla.

REUS

Tallers per configurar un nou Centre Social Autogestionat a Reus
 Dimecres 10 de febrer.
 Centre Social Autogestionat: *Amb qui i per a què?*
 Dimecres 17 de febrer.
 Autogestió: *Presa de decisions en assemblea.*
 Els tallers tindran lloc a les 20 h. al carrer Raval Santa Ana, 13.

SANT PERE DE RIUDEBITLLES

Festes de Carnestoltes
 Dissabte 13 de febrer
 17 h. Comparsa infantil.
 23 h. Comparsa i ball amb el grup Almas Gemelas.
 Diumenge 14 de febrer
 11h. Rua infantil i balls amb La Sala dels Mars!
 Dilluns 15 de febrer:

18 h. Berenar de Carnestoltes!
 Dimarts 16 de febrer
 21 h. Repartiment de la sopa dels pobres.
 Dimecres 17 de febrer
 18 h. L'hora del conte amb Jordina Biosca.
 21 h. Enterrament de la sardina.

TARRAGONA

Divendres 12 de febrer:
Cinema: 'Sierra de Teruel', realitzada per André Malraux el 1938.
 Projectió dins del cicle sobre la Guerra Civil.
 19 h. Aterneu Llibertari Alomà.
 C. Misser Sitges, 9.
 Divendres 12 de febrer.:
 Concert: Mamá Ladilla.
 22:30 h. Sala Zero.
 C. Sant Magí, 12.

TERRASSA

Dijous 11 de febrer:
Xerrada-debat: 'Amnistia internacional i el treball pels Drets Humans', amb Pep Parés i Nancy Fiallo
 19:30 h. Amics de les Arts.
 C. Sant Pere, 46.

Dimecres 17 de febrer
Xerrada: 'Els moviments socials davant la crisi: Els reptes de la presidència espanyola de la UE', a càrrec de Esther Vivas.
 19:30 h. Amics de les Arts.
 C. Sant Pere, 46.

VALLDEROURES

'Veus de la memòria'. Segones jornades de memòria històrica
 Divendres 12 de febrer:
 19 h. Presentació de l'exposició *Huellas y voces*.
 Dissabte 13 de febrer:
 10 h. *Entre l'anonimat i la resistència. Dones i franquisme.*
 12 h. *Las colectivizaciones del 36.*
 16 h. *Un viaje por la historia de la escuela española.*
 18 h. *Morir al raso. Vestigios físicos de la guerra civil.*
 Diumenge 14 de febrer:
El exilio aragonés en el Norte de África.
 Tots els actes es faran a la Casa de la Cultura de Vallderores.

**Volem dur-te a l'hort!
Curs d'horticultura a Torelló**

El Grup de Defensa del Ter ha organitzat un curs pràctic d'introducció a l'horticultura ecològica a Torelló. El taller començarà el dissabte 27 de febrer i consistirà en nou sessions matinals en dissabtes alternatius fins el 19 de juny.

Els alumnes podran disposar d'una parcel·la per practicar i recol·lectar els propis fruits durant tota la temporada. Les sessions es faran als terrenys de la finca Can Terrers, arran del riu Ter, passat el santuari de Rocaprevera.

Per més informació i per inscriure's al curs, truca al telèfon del Grup de Defensa del Ter: 93 850 72 34 o consulta la seva web www.gdter.org.

Bons tomàquets!

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES**RUA DE CARNESTOLTES CONTRA LA REQUALIFICACIÓ DEL MINIESTADI DEL BARÇA**

El dissabte 13 de febrer a les 18 h. ens trobarem a la cantonada de Cardenal Reig amb Aristides Maillol per participar al Carnestoltes de Barcelona formant una comparsa de protesta. Podeu venir amb la vostra disfressa o posar-vos una de les nostres. Us esperem!

Organitza: Coordinadora d'AAVV i entitats de Les Corts.

ASSEMBLEA DE MOVIMENTS SOCIALS DEL FÒRUM SOCIAL CATALÀ

Dissabte 13 de febrer a les 10 h. a l'Ateneu la Torna. Carrer Sant Pere Màrtir, 37. Barcelona.

Més info: www.fscat.blog.pangea.org.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Octavio Alberola MILITANT LLIBERTARI

“Per aconseguir l'alliberament total de l'ésser humà, cal que cadascú alliberi la seva ment”

Octavio Alberola, als seus 81 anys, conserva una memòria i una capacitat d'anàlisi i de reflexió envejables. Aquest veterà militant antifranquista va arribar a Mèxic amb els seus pares el 1939 i, des d'allà, va començar a militar a les Joventuts Llibertàries i a la CNT. El 1962, es va convertir en el membre més jove del grup secret armat Defensa Interior (DI) i, més tard, va participar en diverses accions, també sota el paraigua del Grupo Primero de Mayo i els Grupos de Acción Revolucionaria Internacionalista (GARI). Si, com deia al llibre escrit amb Félix Villagrasa "Miedo a la memoria" (Flor del Viento), els que dominen tenen "la pretensió de decretar el que s'ha de recordar i el que hem d'oblidar", fins ara, Alberola s'ha encarregat de conservar la memòria llibertària.

ELOI DE MATEO

Gemma Garcia
entrevista@setmanaridirecta.info

El 1961, arran d'una decisió ratificada per la CNT, la FAI i la Federació Ibèrica de Joventuts Llibertàries es va crear el grup armat llibertari Defensa Interior. Quins factors determinen l'acció revolucionària com la via que cal seguir?

Cal tenir clar en quin context té raó de ser una acció d'extrema violència com matar una persona. Per exemple, quan aquí els sindicats es veien delmats pels pistolers de la patronal i van reaccionar amb els grups d'acció de la CNT. Aquesta era una violència de reacció davant una altra violència. Als anys 60, hi havia una dictadura que es mantenia amb la violència de les armes. Durant anys, s'havia intentat canviar amb mitjans pacífics i no s'havia aconseguit. Tenint en compte el context, la resposta violenta era més explicable i més justificable per molta gent. Ara bé, les persones llibertàries no lluitem per un món de violència, lluitem per un món on la gent pugui expressar-se i viure al màxim les seves necessitats i potencialitats. Podem vèncer l'enemic a través de les armes i després organitzar el món com vulguem, però s'ha de fer el possible perquè la violència no es converteixi en allò que combatem.

Aleshores, la lluita armada també encarna perills de fons...

Combats amb les armes de l'enemic: la força, la imposició, no deixar parlar... i t'elimines físicament. Hem de demostrar que volem un món diferent i, per aquesta raó, les nostres armes han de ser diferents, han de ser coherents. Si no, també et transformes en un autoritari, de la mateixa manera

que els que han conquistat el poder es converteixen en despotes, dictadors o totalitaris. A llarg termini, també es pot caure en el que anomenem professionalització de la lluita, que es transforma en un nou exèrcit, una nova milícia o una nova policia.

En aquells moments, tant amb Defensa Interior com, posteriorment, com a jove llibertari amb el Grupo Primero de Mayo i els GARI, aquesta forma de lluita va ser positiva pel moviment?

Quan es va constituir Defensa Interior va haver-hi un debat i una reflexió sobre què calia fer i amb quina estratègia i objectius, a partir de l'anàlisi del context polític -no tan sols espanyol, sinó internacional- i les possibilitats

“La lluita armada dels 60 volia reactualitzar el problema espanyol, ja que la dictadura s'havia normalitzat”

materials que teníem, tant pel que fa a material bèl·lic com a participació humana. No podíem mobilitzar masses, érem pocs i els recursos materials també. Aleshores, l'objectiu era reactualitzar el problema espanyol, ja que la dictadura s'havia normalitzat. Buscàvem crear un front el més ampli possible i una oposició activa a la dictadura; no lluïtàvem per conquerir el poder ni per imposar el nostre punt de vista.

Quan vas abandonar la teva participació en accions violentes?

Senzillament, cada vegada que em van detenir. A Bèlgica el 68 i a França el 74. Això no vol dir que, quan hi hagut condicions que requerien un cert títol de violència, d'acció directa o de col·laboració solidària, no hagi respost.

Actualment, quines lluites llibertàries desafien el sistema?

Hi ha tot un sector del que era el marxisme -anomenat marxisme crític-, davant de tots els fracassos de les temptatives de fer la revolució socialista a través de la presa del poder, ara és partidari de defensar un socialisme llibertari i autogestionari, on siguin les bases les que decideixin. Moltes persones que viuen l'exploració ho endeguen de manera espontània a molts indrets del planeta, en particular a l'Amèrica llatina. Aquestes experiències de tipus marginal i fins i tot il·legal qüestionen el funcionament del sistema capitalista, cada vegada més injust, bàrbar, destructor i absurd. Per mi, això és lluita llibertària.

Com es tradueix a la pràctica?

Si tots els que tenim aquesta consciència i aquest discurs tractéssim de dur a terme pràctiques -no només ocupacions, debats o biblioteques- també pel que fa a les relacions entre nosaltres, amb el veïnat i la gent dels barris, la gent es preocuparia pels problemes fonamentals de la seva vida. No t'has de quedar amb tu i oblidar-te del veí. Cal tractar d'estimular la resta de gent cap a aquest tipus de reflexió i, si és possible, traduir-la en pràctiques quotidianes. Les escoles racionalistes o els ateneus són espais on la gent es qüestiona i experimenta què i com fer

les coses; aquesta és la base de l'avanç. No tinc la fórmula màgica.

La memòria de la revolució del 36 i el llegat llibertari s'han oblidat?

És clar que sí, és normal. No pots esperar que els teus enemics -com són tots els que defensen el sistema burgès o els que hi viuen bé- vulguin recordar les lluites. Això depèn de la capacitat dels llibertaris de reactualitzar aquesta memòria. Jo no criticaré *El País* o *El Mundo* perquè no ho facin, ells existeixen perquè la gent oblidí. Per dur a terme un procés de memòria històrica, s'ha de fer pedagogia. Cal recordar què va ser la revolució sense mitificar-la, no des de la nostàlgia, sinó d'una manera crítica. Val més parlar que no parlar, però és molt important la manera com es parla.

De totes maneres, sovint, quan es recorda, hi ha una certa sensació que l'esforç de lluita no ha donat fruits.

En cada etapa històrica, sempre hi hagut lluites entre la gent que dominava i la gent que suportava la dominació: acabar amb l'esclavitud, amb la segregació racial a l'Àfrica i als Estats Units... Negar que això són progressos, dins el que és un procés, és absurd. Tanmateix, no hem impedit que el sistema d'exploració i dominació continuï vigent. S'ha tornat més sofisticat i ha hagut de cedir parcel·les de poder, però, al mateix temps, es continua mantenint perquè molta gent ha contribuït a fer que es desenvolupi. Per mi, no són derrotes, són etapes. No hem aconseguit l'alliberament total de l'ésser humà, però és que, abans, cal que cadascú alliberi la seva ment. Les nostres relacions estan infestades i és inevitable. Alliberar-nos d'això és un procés i estem fent el camí.

. LA COLUMNA

Carrer

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

Documental a TV3, fa unes setmanes, no recordo quan ni el nom, però sí que era factoria Mediapro, on es s'explicava com s'ho havien negat un grup d'executius per reflotar la companyia aèria Spanair. Ja sabem de la força de les imatges per hipercondensar realitats, de la capacitat per colar missatges, profundament neoliberals com era el cas, sense que es noti massa i, de fet, aquest reportatge n'era un clar exemple. Però malgrat el biaix ideològic, clarament decantat a lloar la màxima de la fi que justifica els mitjans -és a dir, que valia tot perquè la companyia se'n sortís-, en el documental s'hi podien veure coses interessants en clau de moviment. Per una banda, que els arguments dels treballadors que es manifestaven contra el trasllat forçós al·legat que era un ERO encobert, es demostraven encertats; ho reconeixien els mateixos directius quan tractaven el tema. Però com sovint passa, no n'hi ha prou amb la raó, fa falta la capacitat de fer-la irreductible, cosa que els treballadors no van aconseguir. En una altra part del publiportatge vam poder veure com una altra reivindicació -la defensa del català-

La pregunta del perquè de l'èxit o fracàs d'una i altra reivindicació davant el mateix adversari, es fa obligada

aconseguia l'èxit sense pràcticament moure un dit. Es va poder veure durant una discussió -en clau de costos/beneficis, *off course*- sobre si la web de la companyia havia de mantenir el català malgrat les poques entrades que tenia, quan el *capo* de la companyia, l'exvicepresident del Barça Ferran Soriano, va tancar la discussió amb un argument definitiu: si es tancava la web en català l'endemà mateix es trobarien amb una campanya internauta. La pregunta del perquè de l'èxit o fracàs d'una i altra reivindicació davant el mateix adversari, es fa obligada. Una resposta seria la diferent tipologia d'incidència -la manifestació *versus* altres mitjans- però segur que tot plegat deu ser més complex. I ja em sap greu perquè llavors l'article em quedaria rodonet pel que realment tenia ganes de dir: que les manifestacions ja no són el que eren, i que el carrer fa temps que ens l'han regalat.